ANIMORFI®

cronicile HORK-BAJIRILOR

CORINT JUNIOR

K.A. Applegate

Cu ochii mei de andalit am putut vedea dintr-odată în toate direcţiile. Am văzut peretele vertical al văii în spate, copacii nenumăraţi care se înşiruiau în stânga şi-n dreapta, panta cealaltă a văii, la mai multe mile distanţă. Cerul, nu atât de auriu şi de roşu cum ar fi trebuit să fie, se desfăşura maiestuos deasupra creştetelor noastre, făcând valea să pară pitică. Iar jos de tot, atât de departe că m-apuca răul de înălţime, am văzut o bucată din îngrozitorul Adânc.

Nu ştiu de ce, dar Adâncul îmi atrăgea atenţia chiar mai mult decât priveliştea ameţitoare, măreaţă, din jur.

Am privit în inima Adâncului. Apoi m-am uitat în altă parte şi iar în Adânc. Aproape de buza văii, copacii dispăreau, înlocuiţi de plante în culori imposibile şi de forme contorsionate.

<Dak. Ce este în Adânc?>

El s-a uitat la mine de parcă i-aş fi citit gândurile.

— Nu ştiu, a recunoscut el. Ştiu doar ce spun cei din neamul meu.

<Şi ce spun cei din neamul tău că este în Adânc?>

— Groaza, a zis el simplu.

„Ei spun că în Adânc sălăşluieşte groaza."

cronicile
HORK-BAJIRILOR

cronicile
HORK-BAJIRILOR

de K.A. Applegate

Traducere de Verginica Barbu-Mititelu

CORINT JUNIOR

Pentru Michael și Jake

Cărțile din seria Animorfi,
la Corint Junior,
în 2006 și 2007:

TIMPUL DE DINAINTE DE ANIMORFI™

Cronicile după Ellimist
Cronicile hork-bajirilor
Cronicile andalite
Visser

ANIMORFI™

#1 Atacul
#2 Invadatorul
#3 Întâlnirea
#4 Mesajul
#5 Prădătorul
#6 Captura

prolog

Numele meu este Tobias.

Eram neliniștit. Nu mă întrebați de ce; pur și simplu așa mă simțeam. Și am zburat.

Nu era planificată nicio misiune a animorfilor atunci. Ceilalți nu aveau urgentă nevoie de mine. Așa că, deși soarele scăpăta, am zburat.

Am zburat către munți. Către valea secretă, ascunsă, pe care mi-o arătase Ellimistul.

Chiar și acum am găsit-o cu greu. Deși știam exact unde era. Deși, ca orice șoim cu coadă roșie, aveam vederea mult mai bună decât a oricărui om.

Ellimistul ascunsese valea de ochii oamenilor. Cum? Cine știe? Ellimistul putea ascunde toată planeta Pământ, dacă voia.

Dar, știind unde se afla valea, am găsit-o, cu puțin efort. Am găsit deschizătura îngustă dintre două creste. Nu m-am lăsat păcălit de felul în care ochii îmi tot alunecau peste deschizătură, de parcă un magnetism necurat ar fi acționat acolo.

Am zburat, în timp ce soarele cobora, aerul se răcorea, iar curentul ascendent de sub aripile mele

largi devenea tot mai slab. A trebuit să dau mai viguros din aripi ca să rămân sus. O prostie, serios. Acum trebuia să petrec noaptea aici, în vale.

Atunci am văzut, sub mine, la sol, ceva care m-a făcut să mă simt bucuros că venisem până acolo. O creatură ciudată, care nu semăna cu niciuna dintre cele născute pe Pământ. Era înaltă de vreo patru picioare*. La glezne, la genunchi, la încheieturile mâinilor și la coate avea lame ascuțite ca briciul. Pe cap avea trei coarne lungi, arcuite în față. Coada i se termina cu țepi ca de stegozaur.

Era un hork-bajir tânăr.

Un hork-bajir tânăr, *liber*.

Sărea din copac în copac, legănându-se, ca o maimuță sau ca o veveriță. Gonea printre ramurile copacilor, dar era fericit, nu speriat.

Jucasem și eu un mic rol în planul Ellimistului de a crea o colonie de hork-bajiri liberi. Desigur, Ellimistul nu intervine în viețile altor specii.

El așa pretinde.

Cunoaștem!

În orice caz, împreună cu ceilalți animorfi ajutasem doi hork-bajiri fugari să găsească drumul până aici. Jara Hamee și Ket Halpak. Ca toți hork-bajirii, fuseseră infestați de yeerki. Deveniseră sclavii yeerkilor.

Dar ei doi scăpaseră. Nu mă întrebați cum. Întrebați-l pe tipul care nu intervine în viețile altor specii.

---

* Unitate anglo-saxonă de măsurare a lungimii; 1 picior = 0,3 m.

Au un copil. Era acesta... sau aceasta... care zburda acum sub mine. Nu mă pricepeam încă să-i deosebesc.

Hork-bajirii nu trăiesc la fel de mult ca oamenii. De aceea și cresc mai repede.

Mi-am iuțit zborul și l-am întrecut pe copilul hork-bajir. Am găsit „cuibul" de grote, șase sau opt la număr, apropiate una de alta, unde ne închipuiam noi că locuiau hork-bajirii.

Dar, spre surprinderea mea, am descoperit că grotele erau nelocuite. Adulții stăteau în copaci. Dar nu mai erau doar Jara Hamee și Ket Halpak. Acum erau peste doisprezece hork-bajiri acolo. Toți liberi. Mulți începuseră să-și întemeieze familii.

Mi-am dat seama în clipa aceea că nu mă îndreptasem întâmplător spre valea ascunsă a hork-bajirilor. Venisem intenționat, chiar dacă inconștient. Fusesem cam abătut. Dar acum, văzând această micuță comunitate de hork-bajiri liberi... ei bine, cum ai putea să vezi că libertatea ia locul sclaviei și să nu te simți bine?

Acești hork-bajiri fuseseră, fără să vrea, trupele de șoc ale Imperiului yeerk. Acum, iată, aveau familii, jupuiau cu grijă coaja de pe copaci și făceau focul la intrarea în grote.

M-am lăsat din zbor, printre crengile unui ulm uriaș. Jara Hamee era pe ramurile de sus.

<Bună, Jara>, am spus.

El mi-a făcut cu mâna. Mi-a dăruit un zâmbet. Mă rog, ceea ce cred hork-bajirii că este un zâmbet. De fapt, dacă nu știi ce înseamnă, te face să o iei la fugă, strigând „Mami! Mami!".

Ziua de lucru era aproape pe sfârșite pentru hork-bajiri. M-au invitat și pe mine în jurul focului, iar noaptea s-a lăsat peste vale și au apărut stelele.

Ca orice pasăre sălbatică, sunt foarte precaut cu focul. Dar am găsit un loc confortabil pe un buștean căzut. Eram destul de aproape cât să mă bucur de lumina lui, dar îndeajuns de departe cât să nu fiu chiar în dogoarea lui.

M-au întâmpinat mai bine decât pe un prieten oarecare. Hork-bajirii cred că eu i-am eliberat.

Hork-bajirii sunt creaturi simple. Nu sunt tocmai geniile galaxiei, după părerea mea. Când vorbești cu Jara Hamee, parcă ai vorbi cu un copil de patru ani. Dar sunt creaturi amabile, drăguțe. Aproape timide, în ciuda înfățișării lor de coșmar.

— Mănânci coajă? Coajă bună, spuse Jara Hamee, oferindu-mi o bucată.

<Nu, mulțumesc>, am zis eu. <N-aș vrea să vă țin treji, dacă erați gata de culcare.>

— Culcare? spuse Ket Halpak. Nu culcare. Povești.

Ei bine, nu-mi plăcea nici măcar să mă gândesc cum ar putea fi o poveste a hork-bajirilor. Să recunoaștem: drăguți sau nu, hork-bajirii nu sunt prea iscusiți la vorbă.

<Ce povești o să spuneți?> am întrebat, fiindu-mi cam teamă de răspuns.

Mă simțeam ca și cum i-aș fi cerut străbunicii să-mi povestească despre tinerețea ei, știți? Ca și cum rezultatul avea să fie plicticos.

— Povestea Adâncului-Tată. Povestea Bolții-Mamă, îmi împărtăși Ket Halpak.

— Povestea lui *Jubba-Jubba*, zise un alt hork-bajir.

Dar Jara Hamee mă privi șiret. Mă rog, din nou, în felul pe care ei îl consideră șiret.

— Povestea yeerkilor și a andaliților, spuse el. Povestea războiului.

Asta îmi stârni interesul.

Ceilalți aprobară cu toții din cap.

— Tatăl-tatăl meu a fost clarvăzător, spuse Jara Hamee. Diferit. Nu ca restul hork-bajiri. Nu ca Jara Hamee și ca Ket Halpak. Ca... Tobias. Văzut departe. Știut multe. Tatăl-tatăl aflat povestea andaliților. Aflat povestea yeerkilor. Dat povestea lui tatăl Jara Hamee. Tata Jara Hamee dat povestea lui Jara Hamee.

<Mi-ar plăcea să ascult povestea războiului dintre hork-bajiri și yeerki>, am spus.

Nu știu ce-mi imaginasem. Probabil că Jara va spune ceva de genul: *Yeerkii vin. Răi. Luptă. Yeerkii câștigă. Noi pierdem.*

Dar n-a fost deloc așa. Jara Hamee a închis ochii și a început să se legene înainte și înapoi. Arăta ca un gargui straniu, de un portocaliu aprins, cu umbre adânci, în lumina focului.

S-a legănat câteva minute, timp în care toți am așteptat, răbdători.

Apoi a început să-și spună povestea, în stilul primitiv, bolovănos, limitat al hork-bajirilor. Un amestec de engleză, de limba hork-bajiră și alte limbi pe care nu puteam decât să le bănuiesc. La început, mi-a fost greu să-l urmăresc. Dar jur că după câteva minute cuvintele începură cumva să pună stăpânire pe mintea mea. Puteam auzi nu doar cuvintele guturale pe care le rostea el acum, ci și cuvintele originale, așa cum fuseseră grăite de „tatăl-tatăl" lui Jara Hamee. Și de ceilalți care jucaseră un rol în poveste.

O andalită pe nume Aldrea.

Un yeerk pe nume Esplin.

Clarvăzătorul hork-bajir, Dak Hamee.

Poate din pricina luminii focului sau poate din pricina felului în care Jara se legăna înainte și înapoi, de parcă ar fi fost în transă, nu știu de ce, dar, în scurt timp, am uitat unde eram. Eram departe.

Departe, foarte departe.

M-am așezat mai bine pe creanga mea, mi-am zbârlit penele împotriva frigului și am ascultat.

capitolul 1

Data andalită: anul 8561.2
Data yeerkă: Generația 685, ciclul de mijloc
Data hork-bajiră: încălzire timpurie
Data pământeană: 1966

ALDREA

Numele meu este Aldrea-Iskillion-Falan. Sunt din rasa andaliților. O andalită.

Doar atât se putea spune despre mine, până atunci. Dar după aceea, am devenit mult mai mult. Numele meu a devenit o ironie crudă printre cei din rasa mea. Și, mai târziu, un blestem.

Însă, când a început această poveste, eram doar o tânără andalită. Doar Aldrea. Nu *acea* Aldrea.

La momentul respectiv, am priceput foarte puține, ascultând strigătele și blestemele care se transmiteau telepatic în jurul meu. Am înțeles doar că se întâmplase ceva groaznic.

Am înțeles că războinicul andalit tânăr, bine clădit, care dăduse buzna peste prinț, era mânios. Mai mult decât mânios. Furios.

Numele lui era Alloran-Semitur-Corrass. Avea să joace un rol în viața mea și în viața galaxiei. Dar atunci nu știam decât că era furios.

<Da, s-a confirmat. Da, prințe Seerow, s-a petrecut. Și te-am *avertizat* că se va petrece.>

Războinicul andalit se plimba cu pași mari, încoace și-ncolo, dând din coadă, nerăbdător. Era negru de supărare. Era de-a dreptul înveninat.

<Dar nu se poate>, a spus încet celălalt andalit. <Mi-au promis. Mi-au dat cuvântul lor. Mi-au...>

<Am înregistrarea video>, l-a repezit Alloran.

A desfăcut palma și i-a arătat un cilindru mic. Un aparat de înregistrare holografic. A dat comanda:

<Pornește!>

În fața ochilor noștri a apărut o imagine tridimensională. Era întunecată. Focalizarea nu era perfectă. Dar i-am putut vedea pe geddi, mergând în salturi, în felul lor stângaci. Geddii aveau arme. Cuțite. Bâte. Arme primitive. Însă unul dintre ei purta în spate ceva mai periculos: un shredder andalit.

În depărtare, dincolo de geddi, erau patru războinici andaliți. Glumeau, relaxându-se puțin, omorându-și timpul. Soldați făcând de serviciu

într-un post plictisitor, neinteresant, încercând să se descurce cum puteau.

Un andalit i-a observat pe geddii care se apropiau.

<Stați pe loc!>, a strigat el.

Geddii au continuat să înainteze. Geddul cu shredderul îl ținea ascuns la spate.

<Stați pe loc, yeerki! Nu aveți voie mai aproape de nave.>

M-am uitat mai cu atenție la holograma care pâlpâia. Da, vedeam o navă de luptă andalită la sol. Ceilalți — nave și războinici — nu erau vizibili.

<Am spus să stați pe loc!> a repetat războinicul andalit.

<Ni s-a dat ordin să evităm incidentele>, a spus un alt andalit. <Nu știi că paraziții ăștia sunt frații noștri?> Aceste cuvinte le rostise cu un rânjet disprețuitor.

Geddii au venit și mai aproape.

<Ordin sau nu, viermii ăștia jegoși nu se vor atinge de nava mea.>

Și apoi, parcă derulat cu încetinitorul, am văzut cum geddul și-a adus shredderul de la spate în poziție de tragere.

ȚIUUU!

ȚIUUU!

Chiar și în hologramă lumina era orbitoare. Doi războinici andaliți au fost făcuți scrum. Ceilalți doi

și-au scos armele și și-au arcuit cozile, dar prea târziu. Geddii s-au năpustit asupra lor, cu armele ridicate.

Holograma a pâlpâit și s-a stins.

Prințul Seerow s-a frânt, torsul i s-a aplecat înainte, cele patru picioare au dat semne că-l lasă, pe măsură ce groaznicul adevăr își făcea loc în mintea lui.

Prințul Seerow, cel al cărui nume avea să devină un blestem și o batjocură.

Era tatăl meu.

<V-au dat cuvântul lor?!> a răcnit de-a dreptul Alloran. <*Cuvântul* lor? Sunt niște paraziți. Yeerkii fură trupurile altor specii. La ce vă așteptați din partea lor?>

<Niciodată n-au mai făcut rău unor forme de viață inteligente. Geddii abia dacă gândesc, în starea lor naturală>, s-a apărat prințul Seerow. <Nu au furat trupurile unor creaturi inteligente. Ei și geddii trăiesc în simbioză. Au...>

Alloran s-a dat mai aproape de tatăl meu.

<Ascultă-mă, prințe.> Cuvântul „prințe" fusese rostit cu un rânjet sfidător. <Aproximativ patru sute de geddi au atacat baza noastră de la sol, aseară. Au nimicit cei peste douăzeci de războinici andaliți din posturi. Cei peste douăzeci de andaliți care primiseră ordin clar să *nu* deschidă focul asupra geddilor.>

<N-au fost niciodată până acum o amenințare>, a spus prințul Seerow. <Yeerkii, chiar și cei din trupurile-gazdă ale geddilor, sunt inofensivi. N-am vrut ca războinicii noștri în mod accidental să...>

<Acești patru sute de geddi inofensivi — acești yeerki, aș putea spune, pentru că geddii sigur sunt cu toții controlați de yeerki — mi-au măcelărit războinicii>, a zis Alloran.

Tata și-a întors capul. Și-a îndreptat în altă direcție ochii principali și pe cei auxiliari, din vârful antenelor, ferindu-se să-l privească în față pe Alloran.

<*Măcelăriți*, prințe Seerow>, a stăruit Alloran. <Să-ți arăt hologramele cu urmările masacrului? Acestea au fost imaginile cele mai blânde. Dar am și altele. Ai vrea să vezi ce au făcut cu trupurile războinicilor mei?>

Acum mai era și altceva decât mânie în tonul lui Alloran. Am deslușit durere în inimile sale. Și vinovăție. Vinovăția de a fi supraviețuit, în timp ce tovarășii săi muriseră.

Nu știu cum de l-am înțeles atât de bine. Eram foarte, foarte tânără. Atât de tânără, că niciunul dintre adulți nu acorda vreo atenție faptului că trăgeam cu urechea. Eram foarte tânără pe atunci, dar aveam o imaginație vie. Poate de aceea am

putut vedea atât de clar în minte scena cumplită cu Alloran pășind peste cadavre...

M-am cutremurat. De bună seamă că fusese îngrozitor. Dar m-am cutremurat și din alt motiv: știam, deși eram tânără, că tata va fi învinovățit.

<Acești patru sute de geddi mi-au nimicit războinicii>, a spus Alloran, aprinzându-se iarăși de mânie. <Apoi au pus stăpânire pe cele patru nave de atac și pe cele două transportoare care se aflau la sol, în acel moment.>

<Nu au putut fi interceptați pe orbită?> a întrebat tata.

<Nu. Ai văzut, n-a fost niciun avertisment. Războinicii mei au murit înainte să poată striga după ajutor sau să dea alarma.>

<Totuși, patru nave de luptă și două transportoare lente... forțele noastre nu ar fi trebuit să aibă probleme să le prindă.>

<Să le prindă? Au scăpat în spațiul-zero>, a spus Alloran. <Patru sute de geddi infestați de yeerki, în nave de luptă prevăzute cu shreddere.>

Doi războinici tineri au dat buzna înăuntru. Ne aflam într-unul din adăposturile de care eram obligați să ne folosim pe această planetă. Avea ferestre mari, desigur, totuși era un spațiu închis și, ca orice andalit, îl găseam incomod.

Unul dintre tinerii războinici avea o groaznică urmă de tăietură, de la piept până la crupă. O tratase, dar se vedea că rana era proaspătă.

<Prințe Seerow>, a spus războinicul rănit. <Senzorii orbitali periferici arată că cele două transportoare nu au sărit imediat în spațiul-zero. Au aterizat pe partea cealaltă a planetei.>

Alloran a țâșnit pur și simplu spre tânărul războinic.

<Mai sunt încă la sol?>

<Nu, domnule. Senzorii arată că au stat la sol doar o oră. Apoi s-au întors pe orbită și au sărit în spațiul-zero.>

<Prințe Seerow>, a adăugat celălalt tânăr războinic, <au aterizat lângă bazinele principale cu yeerki. Se pare că au îmbarcat un număr mare de yeerki, înainte să fugă.>

<Un număr mare? Cât de mare?> a întrebat tata, deznădăjduit.

<Computerul estimează că, în cazul unei planificări anterioare și cu o coordonare atentă, ar fi putut urca la bord până la un sfert de milion de yeerki.>

<Un sfert de milion?> a repetat, sfârșit, tata. <Bine, dar... dar conducătorii yeerki... erau prietenii mei. Nu se poate să fi avut știință de asta! Cu siguranță, Consiliul celor Treisprezece n-a știut

nimic. A fost, probabil, doar un fel de răzmeriță a unui grup de nemulțumiți.>

<Prostule>, i-a spus Alloran.

Capul tatei a tresărit, de parcă Alloran l-ar fi biciuit cu coada. Era cu neputință! Un războinic inferior să-l facă „prost" pe un prinț!

<Ai fost un prost>, a continuat Alloran. <I-ai răsfățat. I-ai pregătit. Le-ai arătat universul. Le-ai arătat toate lucrurile pe care nu le puteau avea, dacă trăiau aici, pe planeta asta a lor. Le-ai construit chiar raze kandrona portabile și astfel i-ai eliberat.>

<Yeerkii sunt creaturi inteligente. Au dreptul să se alăture altor rase inteligente. Au dreptul...>

<Un sfert de milion de paraziți foarte inteligenți, nemiloși și hotărâți, tocmai a fost eliberat în galaxie>, a spus Alloran, sec. <Au șase nave andalite. Cât va mai dura până vor învăța să-și construiască propriile nave? Cât va mai dura până vor deveni o molimă? Cât va dura până vor găsi o rasă superioară geddilor, o rasă pe care să o infesteze și să o transforme în legiune de asalt? Sunt mii de planete locuite doar în partea aceasta a galaxiei.>

Alloran și-a întors toți patru ochii spre tata.

<Prințe Seerow, ești eliberat din funcție.>

<Nu mă poți elibera tu din funcție!> a strigat tata.

<Atunci când un comandant devine inapt din cauza unei răni sau a unei deficiențe mentale, subordonații săi îl pot elibera din funcție>, a citat Alloran din regulament.

<Ce deficiență mentală?> l-a întrebat tata.

<Prostie>, i-a răspuns, cu asprime, Alloran. <Prostia bunătății. Caritate față de potențiali inamici. Ai fost un prost, Seerow. Un prost moale, sentimental, bine intenționat. Și acum războinicii mei sunt morți, iar yeerkii cutreieră prin galaxie. Câți vor mai muri, până vom ajunge să controlăm această molimă? Câți vor mai muri din cauza bunătății lui Seerow?>

Bunătatea lui Seerow.

Chiar și la vremea aceea, cu atâția ani în urmă, am înțeles. Epitaful tatei tocmai fusese scris.

Nu mai puteam privi. Am fugit afară, neobservată de adulți. Am fugit afară, în amurgul yeerk. Cerul dungat în culori țipătoare, verzi și galbene, se întuneca.

Aerul aspru mă zgâria pe gâtlej. Curând, avea să înceapă ploaia de noapte, ploaia acidă, iar eu trebuia să mă retrag în adăpost.

În scurt timp, aveam să părăsim acea planetă. Știam asta. Văzusem cum războinicii care rămâneau construiseră un perimetru de apărare în jurul micului nostru cartier general.

Centrul de Pace și Cooperare Andalito-Yeerk. Așa fusese numit. Iar acum începea să se burzuluiască, împărțind focuri de shreddere.

Mi-am întors ochii auxiliari către bazinul yeerk. Yeerkii îl numeau Sulp Niar. Arăta ca plumbul topit.

Împreună cu mama și cu tata, venisem și eu pe planeta yeerkilor. Totul făcea parte dintr-un plan: să le arătăm yeerkilor că eram sinceri în dorința noastră de pace și de prietenie.

Dar mie nu-mi plăcuse niciodată planeta asta. Nu-mi plăcuseră niciodată yeerkii. Iar acum ei distruseseră visurile tatălui meu.

Bunătatea lui Seerow.

Iubirea de pace a tatălui meu eliberase ciuma unui război asupra unei galaxii nepregătite.

capitolul 2

Data andalită: anul 8563.5
Data yeerkă: Generația 686, ciclul timpuriu
Data hork-bajiră: răcire târzie
Data pământeană: 1968

ALDREA

Sunt fiica prințului Seerow. Prietenii mă tachinează, uneori. Îmi spun „*Ne*bunătatea lui Seerow".

Vedeți, nu sunt ca majoritatea andalitelor. Nu mă mulțumesc cu științele și artele, ocupațiile feminine tradiționale. Nu vreau să fiu teoretician al spațiului-zero, arhitect peisagist sau artist al norilor.

Vreau să fiu războinic. Vreau să lupt împotriva yeerkilor.

Știu ce spune toată lumea: andalitele nu sunt născute să fie războinici. Lama din vârful cozii noastre este mai mică. Mai degrabă un scalpel, decât o coasă arcuită, cum au frații noștri.

Dar lupta cu coada nu este totul. Cel puțin nu în războiul modern, care se poartă cu shreddere și cu explozivi cu dispersie ionică, lansați de pe navele noastre cele mai avansate. Războiul contra yeerkilor nu va consta în lupte cu cozile.

În plus, datorită tehnologiei de metamorfozare, recent inventată, putem lupta folosind oricâte trupuri fizice vrem. Și multe studii au arătat că femeile sunt într-adevăr superioare, când vine vorba de metamorfozare.

Nimeni nu mă ascultă. Nici mama. Nici măcar tata.

Desigur, tata nu ascultă mai nimic, acum. Îndeplinește orice sarcină măruntă, umilitoare, neincomodând pe nimeni. Face tot ce i se spune.

De aceea tocmai intraserăm pe orbita unei planete fără importanță, de care nu-i păsa nimănui. Era, într-un fel, un exil. Tata fusese trimis într-un loc unde nu putea face niciun rău.

— Transparent, i-am cerut computerului.

Peretele exterior al cabinei mele s-a transformat din gri-opac în transparent. Vedeam afară spațiul care strălucea de stele. Dar jumătate din perspectivă mi-o închidea planeta însăși. Noua noastră casă.

În general, arăta mai degrabă ca un satelit lipsit de viață, decât ca o planetă vie. Mare parte din suprafața ei era de un cenușiu-închis, de piatră

stearpă. Știam din rapoartele de care dispuneam că avea o atmosferă foarte subțire. Era o planetă rece. Înghețată. Aerul era atât de rarefiat că un andalit putea să se sufoce și să moară în treizeci de minute.

Dar în jurul ecuatorului planetei, priveliștea era ciudată: falii uriașe, adânci, întrețesute, interconectate. Arăta de parcă ar fi pășit cineva pe glob, strivindu-l ca pe un pepene galben copt, plesnindu-i coaja pe laturi.

De fapt, chiar asta se petrecuse. Cu milioane de ani înainte, un asteroid masiv lovise polul nordic al planetei. Impactul distrusese scoarța, mai ales pe linia ecuatorului. În suprafața planetei se căscaseră văi uriașe, adânci.

Văi cu pereți abrupți, colțuroși. Văile aveau cincizeci de mile* adâncime, iar în interiorul lor era o atmosferă bogată în nitrogen și oxigen. Pereții văilor erau verzi. Albiile lor erau de un albastru otrăvitor, sinistru. Senzorii noștri nu penetrau ceața aceea albastră.

Când am trecut granița dintre noapte și zi, spre întuneric, am văzut că albastrul acela lumina.

M-am uitat mult timp la planetă. Până când, în sfârșit, cineva l-a trimis pe fratele meu să mă ia. Ușa cabinei mele a sunat.

---

* Unitate anglo-saxonă de măsurare a lungimii; 1 milă = 1 609 metri.

<Da, intră>, am spus, adăugând către computer: <Opac>.

Peretele a devenit din nou gri-mat.

Fratele meu și-a arătat torsul în cadrul ușii.

<Ce faci? Hai să mergem! N-ai auzit anunțul? Nava de suprafață așteaptă. Trebuie să ne mișcăm, haide!>

<Vin, Barafin, vin>, am zis eu, cu greu.

<Te-ai uitat la planetă?> a întrebat Barafin. <Arată ciudat, nu-i așa?>

<Este un loc neobișnuit>, am încuviințat. <Dar bănuiesc că va fi bine. Mama și tata vor avea grijă de noi. N-o să fie așa rău.>

<Toți prietenii mei sunt la vreo două sute de ani-lumină depărtare>, a protestat Barafin. <Vom fi singurii andaliți de pe această planetă.>

<O să fie bine>, am zis.

<Da, cred că dacă această planetă ar fi periculoasă, nu l-ar fi trimis pe tata.>

Ar fi trebuit să-i spun să nu mai vorbească astfel. Dar nu i-am spus. Avea dreptate. Barafin abia dacă mai schimba două cuvinte cu tata. La școală, Barafin fusese nevoit să îndure bătaia de joc a colegilor săi. Ca și mine, de altfel. Dar cred că pe Barafin l-a durut mai tare.

Mi-am luat rămas-bun de la micuța cabină care îmi servise drept cămin, pe durata celor două luni cât durase călătoria de la casa de pe planeta

andalită până pe această planetă de nicăieri. Îmi împachetasem deja cele câteva lucruri personale. Holograma mea cu valea din lumea de acasă, păpușa Pakka, pe care mi-o dăduse mama când eram mică, floarea-dorințelor, pe care o păstrasem din vremea în care speram să-l avem pe Barafin.

Un pilot ursuz ne-a dus jos, la sol. Am coborât prin atmosfera superioară subțire, am trecut de platourile cenușii, aride, și apoi ne-am adâncit într-una din faliile rezultate în urma impactului.

Ceea ce vedeam prin hublourile navei de explorare era uimitor. Acum survolam un asteroid foarte mare, iar în clipa următoare eram înconjurați de copaci.

Mărimea văii sfida descrierea. Nu era nimic asemănător în lumea de acasă sau în lumea yeerkilor. Vegetația era rară și măruntă în partea de sus a văii, acolo unde aerul era mai rarefiat. Pe măsură ce coboram, milă după milă, copacii deveneau mai înalți, plantele mai luxuriante. Lipindu-mi fruntea de hublou, ca să mă uit drept în jos, am văzut că, mai aproape de albia de un albastru toxic a văii, vegetația bogată era înlocuită de plante bizare, în culori violente.

Mai jos, lucrurile deveneau neclare, greu de distins, căci atmosfera se îngroșa, până devenea de-a dreptul opacă.

Ne-am îndreptat către un luminiș dintre copaci, ca să aterizăm. Probabil că ne aflam la o adâncime de vreo treizeci de mile, de la marginea de sus a văii. Și la vreo cincisprezece sau douăzeci mai sus de aburul albastru clocotitor.

Mă tot gândeam că am ajuns aproape de sol. Dar apoi mi-am dat seama că întreaga mea perspectivă era deformată. Copacii, care mă așteptam să aibă dimensiuni normale, erau uriași. Cei mai mici aveau o înălțime de două sute de picioare. Cei mai mari erau cam de zece ori mai înalți. Două sute de picioare înălțime! Cu trunchiuri de o sută de picioare în diametru.

Pantele văii erau, în mare parte, foarte abrupte. Deseori, solul se ridica la numai câteva zeci de yarzi* de mijlocul unuia dintre magnificii copaci. Ramurile se întindeau de la trunchi până la pantă, dar, în celelalte direcții, spre vale, se întindeau la distanțe nebunești.

<Copaci, nu glumă>, comentă Barafin.

<Cei mai mari copaci descoperiți vreodată pe vreo planetă>, a spus mama, cu ochii strălucitori.

Mama este biolog. Pentru ea era grozav: o planetă aproape neexplorată, cu plante și animale neclasificate. Știu că îi părea rău pentru tata, dar, în același timp, aici era ca în paradis pentru ea.

---

* Unitate anglo-saxonă de măsurare a lungimii; 1 yard = 0,9 m.

Am aterizat în micul luminiș. Nu mai mult de o mie de yarzi de iarbă, în unele părți aproape cât noi de înaltă.

Patru membri ai echipajului au început să descarce proviziile și echipamentul nostru. Iar eu am pășit pentru prima oară pe planeta care se numea, simplu, Sectorul 5, GR-21578-4.

GR însemna giganta roșie. GR era tipul de soare din centrul acestui sistem. Liniuță patru însemna că aceasta era a patra planetă de la acel soare.

<Am înțeles că există o specie inteligentă pe această planetă>, am spus, pășind prudent în iarba din care încă nu gustasem. <N-am zărit niciun semn c-ar fi pe aici, în timpul coborârii.>

<Nu este o specie care să construiască orașe sau drumuri>, mi-a răspuns tata, încercând să pară încrezător. <Băștinașii sunt destul de primitivi, conform datelor din probele luate de roboți. Înfățișarea lor poate părea înspăimântătoare, dar sunt blânzi — niște erbivore inofensive. Din păcate, nu foarte inteligenți>, adăugă el. <N-au o cultură propriu-zisă. N-au o limbă scrisă. Nu au muzică, din câte știu. Nu construiesc mult, dacă totuși construiesc. Și, din punct de vedere tehnologic, sunt la nivelul unei civilizații nou-apărute.>

<Atunci, noi de ce suntem aici?> a mormăit Barafin, rotindu-și ochii auxiliari în sus, ca să

cuprindă cu privirea mărimea monstruoasă a celui mai apropiat copac.

<Suntem aici ca să stabilim contactul cu populația și să ne asigurăm că yeerkii nu o atacă>, a zis tata.

Barafin a râs.

<De ce i-ar interesa pe yeerki un astfel de loc?>

Unul dintre membrii echipajului se afla în apropiere.

<N-o să-i intereseze>, a spus el. <Nimeni nu e interesat de locul acesta.>

Și l-a privit insolent pe tata.

Ar fi putut foarte bine să adauge: Tocmai de aceea a fost trimis aici prințul Seerow, pentru că este o planetă lipsită de importanță, unde prostia nu poate face rău.

Tata l-a ignorat. Dar vedeam că insulta negrăită îl atinsese. Nările i se dilataseră. Ochii principali i se deschiseseră larg. Pentru o clipă, am crezut că îl va pune pe obraznic la locul său. Dar apoi, cum îl mai văzusem de atâtea ori și înainte, tata a cedat, s-a întors cu spatele și a acceptat umilința.

<Cel puțin iarba are gust bun>, a reluat Barafin, afundându-și copita în iarba albastru-verzuie.

M-am uitat în jur, la planeta copacilor. Arborii aceia uriași parcă mă striveau. Am simțit panta abruptă sub copite. Îți dădea impresia că puteai să

cazi oricând, fără să mai fii în stare să te oprești din rostogolire.

Mi-am spus în gând că era un loc groaznic, în ciuda giganticelor sale frumuseți.

<Cum să numim locul acesta?> am întrebat. <Nu putem să-i spunem tot timpul Sectorul Cinci, GR-doi-unu-cinci-șapte-opt-patru.>

<O să adoptăm practica obișnuită și-o să numim planeta după specia sa inteligentă>, a spus mama.

<Uitasem. Cine sunt aceste creaturi mai mult sau mai puțin inteligente?>

<Li se spune hork-bajiri>, a zis tata. <Aceasta este planeta hork-bajirilor. În curând, vom avea ocazia să întâlnim unul.>

Am văzut ceva mișcând, nu departe de trunchiul celui mai apropiat copac.

<Foarte curând, am impresia.>

capitolul 3

DAK HAMEE

Numele meu este Dak Hamee.

Sunt un hork-bajir. Dar sunt diferit. Nu sunt ca alții. Știu asta de când eram prea mic ca să jupoi până și cea mai crudă coajă de copac.

Mama mi-a spus:

— Dak Hamee, ești ciudat.

M-a dus la bătrânii din Copacul Tribului. Ei m-au privit. Mi-au vorbit.

— Este ciudat, a zis Bătrânul Mab Kahet.

— Da, este ciudat, a încuviințat Bătrânul Ponto Fallah.

— Este un „clarvăzător", a mai zis Mab Kahet.

Nu era fericit. Nu era trist. Era... tulburat.

— Ce este un „clarvăzător"? a întrebat mama.

Marele Bătrân, Tila Fashat, și-a deschis gura știrbă și a grăit:

— Un clarvăzător este cel născut pentru a arăta noua cale. Multe, multe anotimpuri trec, apoi tatăl nostru, Adâncul, și mama noastră, Bolta cerească,

spun: „Să trimitem un clarvăzător hork-bajirilor. Hork-bajirii au nevoie". Și așa se naște unul care este diferit.

— Fiul meu este diferit, a zis mama apăsat.

— Da, a spus Marele Bătrân. Este diferit.

Eu sunt Dak Hamee. Sunt diferit. Sunt clarvăzător. Trebuie să le arăt semenilor mei o cale nouă.

Dar pe atunci nu știam care e calea cea nouă. Marele Bătrân a spus că o voi cunoaște când Adâncul și Bolta cerească îmi vor vorbi. Ei îmi vor spune ce să fac.

Până atunci, trebuia să aștept. Câteodată mă gândeam la lucruri la care nu se gândea niciun hork-bajir: ce este de fapt în Adânc? Cât de înaltă este Bolta cerească?

Uneori, luam o bucățică de lemn ars din foc. O foloseam să fac semne pe lemnul neted, jupuit de coajă. Făceam semne care arătau ca stâncile. Sau ca arborii. Sau ca monstrul *Jubba-Jubba*, care trăiește în Adânc. Odată am făcut semne care arătau ca prietenul meu, Jagil Hullan.

— Ăsta ești tu, Jagil, am zis.

— Aia nu sunt eu, a spus Jagil.

— Ba da. Uite, lamele de la încheietura mâinii au forma lamelor de la încheieturile mâinilor tale. Uite, coada este la fel ca a ta. Uite, coarnele sunt scurte, ca ale tale.

— Aia nu sunt eu, a spus Jagil. Eu sunt eu. Eu sunt aici. Eu nu sunt acolo. Eu nu sunt o mâzgăleală de tăciune.

Am încercat să îi explic. Dar Jagil nu a înțeles.

Poate că avea dreptate. Poate că eram iar diferit.

Într-o zi, eram la cules, pe crengile de sus ale unui bătrân copac *siff*. Jupuiam coaja cu lamele de la picioare și mă țineam cu mâinile de-o creangă. Am privit în sus, către Bolta-Mamă. M-am întrebat din nou cât de înaltă era.

Dar atunci am văzut ceva diferit pe cer. Nu era soarele. Nu era o lună. Era ceva mai mic. Strălucea. Avea forma unui ou, dar cu ramuri.

Cobora încet din cer.

Am știut că era Bolta-Mamă care vorbea cu mine. Am știut că lucrul acela altfel îmi era trimis mie. Era diferit. Eu sunt diferit.

Am coborât din copac. Am mers către locul în care am văzut că se ducea lucrul din cer.

L-am găsit stând pe jos. Și acolo erau și niște făpturi.

Nu erau niște monștri ai Adâncului. Nu erau niște șopârle sau șerpi din Afară. Aveau patru picioare. Unul, doi, trei, patru. Aveau o coadă, dar o țineau ridicată, nu o târau pe pământ. Aveau două brațe. Nu aveau lame; fiecare avea doar una micuță, pe coadă. Coarnele lor erau foarte mici. Și se mișcau. Și în vârful coarnelor aveau ochi.

Nu erau coarne. Coarnele nu au ochi.

Nu aveau guri. Se uitau la mine cu patru ochi.

Am pășit mai aproape, ca să îi văd. Nu s-au mișcat. Doar au privit.

— Eu sunt Dak Hamee, am spus.

Ei n-au vorbit. Doar m-au privit țintă.

— Eu sunt Dak Hamee, am repetat.

<Eu sunt prințul Seerow.>

Vocea asta era în capul meu! Nu scotea niciun sunet. Dar am auzit-o! Era ciudat. Cuvintele nu erau cuvinte de-ale hork-bajirilor. Dar le-am înțeles.

— Eu sunt Dak Hamee, am repetat.

<E un exemplar tânăr>, a spus una dintre creaturi. <Probabil echivalentul ca vârstă al Aldreei sau al lui Barafin. Aldrea? Barafin? Poate ar trebui să vorbiți voi cu el.>

<Eu nu!> a zis o voce nouă. <Este plin de lame!>

Dar una dintre creaturi păși spre mine.

<Numele meu este Aldrea>, a spus ea. <Noi suntem andaliți. Am vrea să fim prietenii voștri.>

Deodată, am știut că așteptarea mea se terminase. Acesta era lucrul cel nou pentru care fusesem creat. Aceasta era ceea ce trebuia să înțeleg, ca să le pot arăta semenilor mei calea.

De aceea Adâncul-Tată și Bolta-Mamă mă făcuseră clarvăzător.

capitolul 4

DAK HAMEE

Nu am stat cu străinii cu patru picioare. Am fugit. M-am întors la mama. Ea m-a dus la bătrâni.

Marele Bătrân a spus:

— De asta s-a născut Dak Hamee. De asta Adâncul-Tată și Bolta-Mamă ne-au trimis un clarvăzător. Dak Hamee trebuie să privească și să vorbească. Apoi trebuie să ne arate calea.

Așa că m-am întors la străini.

Acum erau numai patru. Lucrul ca un ou zburător dispăruse. Săpaseră în peretele văii. Nu adânc, dar acoperiseră săpătura cu o pânză care atârna în aer.

Când cădea ploaia sau când Bolta-Mamă făcea fulgere, ei stăteau în locul acela. Alteori, stăteau în picioare sau alergau pe iarbă. Aveau și alte lucruri. Lucruri fără nume, care străluceau ca Adâncul-Tată. Și lucruri care scoteau sunete în capul meu. Și lucruri care nu făceau nimic.

M-am dus la ei cu Jagil. Lui Jagil îi era frică.

— N-ar trebui să mergem acolo, a spus el.

— Ba da, am zis eu. Trebuie să privesc și să ascult.

— Putem să ne urcăm într-un copac și să ne uităm de-acolo.

— Nu. Făpturile acestea nu se cațără. Merg pe jos. Așa că trebuie să mergem și noi pe jos.

Lui Jagil îi era frică. Dar a venit cu mine. Ne-am dus în luminiș. Străinii s-au uitat la noi.

<Salut>, a spus unul, scoțând un sunet care era numai în capul meu.

— Eu sunt Dak Hamee, am zis.

— Eu sunt Jagil Hullan.

<Insuficient pentru translatorul universal>, a spus unul dintre străini. <Avem nevoie de mai multe cuvinte, înainte să poată începe să traducă.>

Un alt străin, cel mic, cu lama de pe coadă cea mai mică, a arătat spre sine.

<Eu sunt Aldrea. Sunt o andalită. Am mai vorbit cu tine înainte. Îți amintești?>

<Îți spun un lucru>, a zis celălalt străin mic. <Nu cred că vrei să te lupți cu acești hork-bajiri. Lamele alea arată înfricoșător.>

<Sunt pașnici, nu violenți.>

Nu știam ce să spun. Era năucitor.

— Bun venit, Aldrea, am zis. Bun venit, andalito.

<Nu sunt prea vorbăreți, nu-i așa?>

Cea numită Aldrea a ieșit în față. A arătat cu mâna spre copacul cel mai apropiat.

<Copac>, a spus ea.

Am înțeles-o. Cuvintele ei erau în capul meu. Dar cuvintele erau ciudate. Nu cunoșteam aceste cuvinte. Totuși, le înțelegeam sensul.

— Copac. Copac *stoola*, am spus, cu cuvintele mele.

Străina pe nume Aldrea a dat din cap. A vrut să știe mai multe despre copac.

Cunoșteam acel copac.

— Coaja de sub ramurile cele mai de jos este prea bătrână. Tare de mâncat. Coaja de deasupra crengii celei mai de jos, dar de sub *mislit,* este bună. Dar este rău să o culegi. Coaja asta ajută copacul *stoola* să crească noi copaci *stoola*. Doar coaja de deasupra *mislit*-ului poate fi luată. Acesta este Adevărul pe care ni l-a împărtășit Marele Bătrân.

<Am reușit>, a spus unul dintre ceilalți. <Traducerea este utilizabilă în proporție de 64%. Acum se face în direct.>

<Acum vă putem înțelege>, a zis Aldrea.

— Eu vă înțeleg pe voi.

<Da, pentru că vorbirea telepatică folosește atât simboluri universale, cât și cuvinte specifice>, a spus străina mai în vârstă.

M-am uitat la ea. Eram zăpăcit.

<Iubito, cred că în acest caz ar fi bine să le dăm voie celor tineri să comunice. Se pare că Aldrea poate să comunice cu tânărul Dak Hamee mai bine decât mine sau decât tine. Acest tânăr hork-bajir nu este un reprezentant oficial. Cred că este un contact neoficial.>

<Ai grijă, Aldrea. Și tu, Barafin. Nu pierdeți grota din vedere.>

Aldrea a venit mai aproape. Barafin, la fel. Jagil era speriat. Voia să fugă. Dar dacă eu nu fugeam, nu fugea nici Jagil.

— Unde este Copacul Tribului vostru? am întrebat-o pe Aldrea.

<Nu e aici>, a răspuns ea. <Este pe o altă planetă.>

Am dat din cap.

— Da. Nu aici. Ce este aia altă planetă?

<Vezi stelele noaptea?> m-a întrebat ea.

— Când Bolta-Mamă este întunecată, ne arată florile ei.

<Ei bine, fiecare dintre aceste flori este o stea. Ca soarele vostru. Doar că este foarte departe.>

Jagil a spus:

— Nu.

Dar eu am zis:

— Soarele este soare. Florile Bolții-Mamă sunt flori.

<Poate că arată ca niște flori strălucitoare. Dar sunt sori. Sute de sori. Mii. Mil... Vreau să spun că sunt mai multe stele decât copaci. Par mici, pentru că sunt departe.>

Am auzit aceste cuvinte. Și aceste cuvinte m-au făcut să mă gândesc foarte bine. Și atunci...

— Da, am spus eu deodată, uimit. Da! Lucrurile care sunt departe par mici. Este adevărat.

— Departe este departe, a zis Jagil, părând îngrijorat.

<Aceste stele sunt foarte, foarte departe>, a spus Aldrea. <Și în jurul unora dintre aceste stele sunt planete. Ca locul acesta. Sunt alte locuri, cu copaci foarte diferiți. Și cu ființe diferite.>

Am simțit... Nu aveam cuvinte pentru ceea ce am simțit. Lucrurile care sunt departe par mici. Chiar și când sunt mari. Ideea aceasta plesnise ca o păstaie cu semințe în capul meu.

Lucrurile care sunt departe par mici. Dacă florile Bolții-Mamă sunt foarte departe, poate că sunt foarte mari. Ar putea fi... sori!

Am simțit că mi se înmoaie picioarele. M-am sprijinit pe coadă. Nu mai puteam vorbi.

— Ți-e rău? m-a întrebat Jagil.

<Noi venim de pe una dintre acele stele>, a spus Aldrea.

— Cum... cum ați putut să veniți de atât de departe?

<Am zburat>, a răspuns ea.

Florile Bolții-Mamă erau sori. Și acești străini veniseră de pe unul dintre acei sori. Lucrurile pe care le crezusem adevărate nu mai erau adevărate.

Am simțit... Am simțit că voiam să știu mai multe. Sentimentul acesta nu era nou. Dar acum simțeam că străina aceasta micuță m-ar putea ajuta. Puteam afla atât de multe lucruri! Atât de multe!

În ziua aceea, bătrânul Dak Hamee a murit. În ziua aceea, am devenit de-adevăratelea Dak Hamee, clarvăzătorul.

capitolul 5

ESPLIN 9466

Numele meu este Esplin 9466.

Nu provin dintr-un bazin yeerk obișnuit. M-am născut din trupurile în descompunere ale părinților mei tripartiți, deopotrivă cu alte câteva sute de frați și surori, la bordul navei. Și cu un geamăn, firește, cum vă puteți da seama după cifrele duble din numărul de identificare.

Nu am trăit niciodată în lumea de acasă. M-am născut într-un rezervor steril, din aliaj de titan, sub căldura unui generator portabil de raze kandrona.

Asta era tot ce știam.

Yeerkii mai bătrâni vorbeau despre bazinele de acasă. Despre cum miroseau și ce temperaturi aveau; despre mărimea lor și cât de încăpătoare erau; despre tradițiile lor, vechi de sute de generații.

Bazinul meu era simplu și primitiv. Fusese construit cu ajutorul trupurilor-gazdă ale geddilor.

Geddii nu sunt gazde perfecte. Chiar și așa, îmi doream să fi avut mai mulți.

Dar nu mai existau trupuri-gazdă disponibile, nu pe această navă spațială. Așa că trăiam în bazinul nostru. Cum se cuvine unor yeerki obișnuiți. Și aș fi fost destul de fericit.

Dar a venit o zi în care a fost rândul meu să fiu „pregătit".

Foloseam drept gazde pentru pregătire un anumit număr de geddi, adesea bătrâni sau cu vreun beteșug. Aveam la dispoziție cincisprezece minute să intrăm în trupul-gazdă. Să îl stăpânim, apoi să eliberăm trupul-gazdă și să ieșim.

Cincisprezece minute. Atât ni se permitea, dat fiind numărul mare de yeerki nepregătiți și numărul mic de gazde disponibile.

Ne-am aliniat în bazin, șase odată. Eu eram al patrulea din rând. Așteptam nerăbdător, speriat. Recunosc, speriat. Auzi povești despre cum este. Despre inputul senzorial halucinant. Despre senzația ciudată de a avea o altă minte în stăpânirea ta. Despre extinderea propriului trup în membre cu care nu ești obișnuit.

Dar nu știi cum este până nu o faci.

Când mi-a venit rândul, capul geddului era scufundat în bazin. Sonarul meu a găsit destul de ușor capul, desigur. Și fusesem învățat cum să detectez deschizătura din cap, întinzând două antene.

Era o intrare destul de mică. A trebuit să mă înghesui și să-mi croiesc drum încet prin canalul urechii. De acolo, totul s-a făcut pe pipăite. Sonarul meu nu mai funcționa, desigur. Iar mirosurile pe care le întâlneam erau neobișnuite, inutile.

Dar apoi, după ceea ce mi s-a părut un timp destul de lung, antenele mele au întâlnit o suprafață încărcată de electricitate!

Creierul. Simțeam activitatea, neuronii care trosneau, arcele de mic voltaj dintre sinapse. Trebuia să mă fac cât mai mic. Antenele mele căutau șanțuri, goluri, deschideri prin creier. Și le-am găsit. Mi-am strecurat trupul prin fiecare cută a creierului. Întocmai cum fusesem învățat să fac.

Și, la început încet, apoi din ce în ce mai repede, am început să stabilesc contactul! Am simțit cum neuronii se conectau cu mine!

Numai cineva care a mai făcut-o înțelege. Era... era mai presus de cuvinte. Dintr-odată, nu mai eram doar eu, eram ceva mult mai mare. Acolo unde se termina trupul meu, începea al doilea trup, astfel încât, foarte curând, am uitat complet de trupul meu.

Aveam brațe mult mai mari decât restul corpului. Se terminau cu mâini cu trei degete, care puteau efectiv să mute obiecte. Să le ridice, să le întoarcă, să le așeze în diverse moduri. Aveam

picioare care îmi ridicau noul trup. Puteam să mă mișc prin aer!

O! Cum să explic? Puterea! Bucuria! Sentimentul că, dintr-odată, devenisem uriaș, vast, puternic.

Nu-mi spusese nimeni că va fi atât de minunat.

Și apoi am simțit interiorul creierului, un loc în care nu mai fusesem. Un loc pe care încă nu-l controlam.

Am deschis acea parte a creierului. Și, astfel, am deschis ochii geddului.

Pentru câteva clipe lungi, în care nu-mi venea să cred, n-am înțeles ce se petrecea. N-am înțeles ce recepta creierul meu.

Cum aș fi putut înțelege? Cum ar putea înțelege vreun yeerk care nu a avut niciodată o gazdă?

Vederea!

Obiectele — nu simțite, nu mirosite, nu reflectate pe sonar — ci *văzute*! Era ca o imagine de sonar, dar, o, mult mai mult decât atât. Mult mai mult! Datele îmi asaltau creierul. M-am clătinat, copleșit, incapabil să înțeleg sau să accept.

Am privit prin ochii geddului. Am folosit creierul geddului pentru a filtra și a interpreta inputul straniu, dezlănțuit. Și apoi, încet, am înțeles.

Mă uitam la alți geddi.

Mă uitam în jur, prin interiorul navei spațiale.

Mă uitam în jos, la bazinul meu.

Ce mic era! Ce întunecos! Ce... neînsemnat!

Am văzut o mișcare în bazin și am zărit ceva cenușiu și ud.

Nu mai văzusem niciodată pe vreunul dintre semenii mei. M-am simțit ca o supraființă. De parcă n-aș mai fi fost tot un yeerk. Vedeam! Și mi-am dat seama imediat că acest simț era mai puternic decât toate celelalte la un loc. Vederea și, în plus, membrele puternice! Era de necrezut.

Apoi mi s-a terminat timpul.

A trebuit să ies din geddul-gazdă și să mă întorc în bazin.

Ulterior, am discutat cu prietenii și frații mei. Mulți au considerat înspăimântătoare întreaga experiență. Dezgustătoare. Îngrozitoare.

Eu nu. Din acel moment, am jurat că voi face tot ce va fi nevoie, voi plăti oricât, doar ca să am ochi din nou.

Eram peste două sute cincizeci de mii, pe cele două nave de transport. Noi eram două sute cincizeci de mii, iar gazdele doar câteva. Numai cei mai potriviți, cei mai utili primeau o gazdă. Am vrut să fiu cel mai potrivit. Am vrut să fiu cel mai util.

Nava pe care ne aflam fusese luată de la andaliți, cu câțiva ani în urmă. O foloseam pentru a călători prin galaxie, în căutare de gazde convenabile.

Mulți yeerki nu erau interesați de navă. Nici măcar de legătura pe care reușiserăm să o creăm și care ne oferea acces la computerul central al navei andalite. Un computer este o mașină care manipulează niște chestii pe care se depozitează informații, ca o memorie fără scăpări.

Cei interesați de computer erau savanții și tehnicienii. Ei învățaseră tot ce putuseră din știința andalită.

Eu nu voiam să fiu un savant. Știam că nu am o minte pentru așa ceva. Dar poate că izbuteam să învăț altceva din computerul andalit. Ceva ce m-ar fi făcut să fiu potrivit pentru a primi o gazdă.

Am căutat cu lăcomie prin băncile de date. Și, într-o bună zi, mi-am dat seama că îmi găsisem adevărata chemare.

În fișierele din computer, am dat peste un vechi proverb andalit: „Cunoaște-ți bine prietenii, iar pe dușmani, și mai bine."

Acum andaliții erau dușmanii noștri.

Da. Cunoaște-ți dușmanul.

Aceasta era chemarea mea. *Acesta* era modul în care îmi puteam câștiga o gazdă. Aveam să învăț tot ce exista în computer despre acele creaturi mărețe, puternice, numite andaliți.

Într-o bună zi, o să-i înfruntăm pe andaliți într-o bătălie. Atunci va fi nevoie de mine.

capitolul 6

ALDREA

<Cum te înțelegi cu tânărul tău prieten?> m-a întrebat tata, pe când galopam prin iarbă împreună, unul lângă altul.

<Cu Dak? Bine>, am spus eu.

<Am observat că nu introduci date regulat. Ai scris rapoarte doar în primele trei luni. Apoi te-ai oprit.>

Am ridicat din umeri.

<Am... M-am dezobișnuit, tată.>

<Uite, eu înțeleg că Dak îți este aproape un prieten, Aldrea, dar noi avem o misiune aici. Trebuie să-i studiem pe hork-bajiri.>

De fapt, tată, i-am răspuns în sinea mea, *ar trebui să fim atenți la un posibil interes al yeerkilor pentru această planetă.* Bineînțeles că lui nu i-am spus asta. Tata prefera să pretindă că ne aflam într-un fel de misiune științifică. Nici acum nu voia să accepte că yeerkii jefuiau prin galaxie.

Încă prefera să creadă că doar yeerkii care furaseră navele erau vinovați. Credea cu tărie că majoritatea yeerkilor erau în favoarea unor relații pașnice cu andaliții.

Primeam comunicări de acasă. Vești că yeerkii atacaseră un satelit colonizat de skrit na și, astfel, mai capturaseră niște nave și niște arme.

Am aflat că yeerkii atacaseră și puseseră stăpânire pe o navă a coloniei hawjabran. Încercaseră să-i infesteze pe hawjabrani, dar nu reușiseră, pentru că aceștia nu au creierul într-un singur loc, ci răspândit în noduli mici prin tot trupul. Îi lăsaseră pe hawjabrani să moară. Sistemul de întreținere a mediului propice vieții de pe nava lor fusese distrus în timpul atacului. Un curier andalit dăduse peste nava în derivă, cu opt mii de hawjabrani congelați în vidul din spațiu.

Am aflat că niște menestreli ongachici fuseseră luați prizonieri și infestați cu succes. Din fericire pentru rasa ongachică, își abandonaseră de mult planeta. Acum sunt o rasă nomadă, care călătorește prin spațiu. Yeerkii ar trebui să urmărească milioane de nave ongachice, răspândite pretutindeni prin galaxie. Rasa ongachică va supraviețui.

Dar tata continua să susțină că yeerkii de pe planeta lor de origine rămăseseră pașnici în toți acești ani de după atacul care îi distrusese onoarea.

Nu i-am mai spus că yeerkii de pe planeta lor nu aveau de ales: o flotă andalită staționa pe orbită, deasupra lor, pregătită să distrugă orice ar fi încercat să intre sau să iasă din sistem.

<Învăț despre hork-bajiri>, am spus. <Dar mă simt un fel de spion, dacă transcriu totul în computer.>

Tata și-a întors cel mai apropiat ochi auxiliar către mine și a zâmbit.

<Sunt mândru că nu vrei să trădezi încrederea lui Dak Hamee>, a zis el. <Dar, la urma urmelor, el este hork-bajir, nu andalit. Cred că ei nu înțeleg nici măcar conceptul de încredere sau de „spionare", cum o numești tu.>

<Dak înțelege mai mult decât ai crede>, am spus. *Din ce în ce mai mult cu fiece zi*, am adăugat eu, în gând.

Ne-am întors către grotă. Trebuia să urcăm. Am galopat mai încet, pentru ca tata să poată ține pasul cu mine.

<Hork-bajirul pe care l-am cunoscut eu funcționează abia la nivelul unui copil mic>, a spus, trist, tata. <Yeerkii erau fascinanți. Extrem de inteligenți și, totuși, atât de limitați fizic. Hork-bajirii parcă ar fi exact opusul lor: impresionanți fizic, mental... mă rog, modești.>

<Eu cred că Dak Hamee este diferit>, am precizat. <Acum poate să citească și să scrie. Și

poate face operații matematice elementare. A ajuns la calcule. Cred că poate înțelege geometria *n*-dimensională.>

Tata s-a încruntat.

<Mama ta a verificat capacitățile intelectuale ale hork-bajirilor. Te asigur că nu sunt în stare să citească. Nu pot decât să recunoască unul sau două cuvinte. Și cu siguranță nu pot face mai multă matematică decât să știe câți membri are familia lor.>

Am oftat. Mai trecusem prin asta. Părinții mei socoteau că exageram. Barafin mă credea, dar lui nu-i păsa. Barafin devenise depresiv pe planeta hork-bajirilor. Nu erau alți andaliți cu care să-și petreacă timpul. Și, bineînțeles, andaliții nu se pot cățăra în copaci.

Barafin își ducea zilele pe lângă grotă, jucând tot felul de jocuri de luptă pe computer.

Nici tata nu se simțea mai bine. Renunțase la a mai încerca să comunice cu hork-bajirii. Pur și simplu, nu-l interesa nimic din ce puteau ei să-i spună.

Mama era cea mai fericită, desigur. Ieșea și studia diverși copaci și specii de animale.

Cu tata închis în sine, cu mama ocupată și cu fratele meu depresiv și indiferent, puteam să fac ce îmi trecea prin minte. Așa că îmi omoram timpul cu Dak. Și exploram împreună valea.

Învățasem să merg pieziș, ca să cobor panta văii. Însă Dak, ca toți hork-bajirii, își petrecea majoritatea timpului în copaci. Hork-bajirii pot alerga pe crengi și pot sări prin aer de la un copac la altul. E la fel de rapid ca alergarea pe sol și este mai ușor, mai ales când peste tot sunt numai pante.

Într-una din zile, cum hoinăream noi așa, eu pe jos, cu mușchii care mă dureau din cauza mersului pe pantă, iar Dak sărind ușor prin copaci, am văzut ceva.

<Dak! Ce animal e ăla?>

— Cel mic, cu aripi? Se numește *chadoo*.

Nu avea mai mult de două picioare lungime și era acoperit cu pene de un albastru intens. Avea patru picioare scurte și două brațe lungi, care se terminau cu gheare. Se deplasa alergând pe crengi și apoi sărind prin aer, aproape la fel cum făcea Dak. Dar *chadoo* avea niște pielițe, ca niște eleroane, care-i permiteau să plutească în aer, în direcția dorită.

— Vrei să ți-l aduc, Aldrea?

Am ezitat. Nu era bine ce voiam să fac. Părinții mei s-ar fi înfuriat dacă ar fi aflat.

Dacă ar fi aflat.

<Da, poți să-l prinzi?>

— Bineînțeles, a spus Dak râzând.

S-a folosit de lamele de la încheieturile mâinilor ca să cresteze orizontal coaja copacului. Un lichid

palid, verde-gălbui, a izvorât din crestătură. A luat puțin pe vârful ghearei și l-a întins către *chadoo*.

Micuța creatură albastră a venit în fugă. Dak a prins-o cu grijă în palme și i-a dat drumul pe jos, de la douăzeci de picioare înălțime.

— Poftim, a spus el, întinzându-mi-l.

<Dak, tu înțelegi ce este un secret?>

— Am învățat foarte multe de la tine, Aldrea. Dar asta nu.

<Un secret este ceva ce știi tu, dar nu mai spui nimănui. Deci, dacă eu îți spun ceva, numai tu și cu mine vom ști.>

A părut încurcat.

— În ce scop?

Am oftat. Dak făcuse progrese uimitoare, într-un timp foarte scurt. Își îmbunătățise uluitor abilitatea de a vorbi, de exemplu. Iar acum înțelegea pe deplin conceptele de planete, stele și galaxii. Dar tot hork-bajir rămăsese. Iar eu tot andalită eram.

<Ai încredere în mine>, i-am zis. <Și să nu spui niciodată *nimănui* ce ai să vezi.>

Am pus mâna pe *chadoo*. Și am început să-mi însușesc ADN-ul lui.

capitolul 7

ALDREA

<Acum o să mă schimb>, i-am spus. <Poate c-o să ți se pară înspăimântător. Dar nu este magie. Este o tehnologie nouă, dezvoltată de noi.>

— Tehnologie. Știință. Navă spațială și computere, a zis Dak.

<Da, ca toate aceste lucruri. Dar și puțin diferit. Părinții mei nici măcar nu știu că eu stăpânesc această tehnologie. Nu știu că am folosit dispozitivul Escafil.>

— Acesta este un secret, a spus Dak.

<Da, Dak... O să mă preschimb într-un *chadoo.*>

La asta n-a avut ce să-mi răspundă. Nu m-a surprins. Tehnologia de metamorfozare este atât de nouă, încât există chiar andaliți care se îndoiesc de siguranța sau de utilitatea ei. Din fericire, avusesem un prieten în lumea de acasă, a cărui mamă participase la proiectarea dispozitivului Escafil. Ea mi-l arătase. Eu îl folosisem.

<Dar să nu-ți fie teamă. Ai încredere în mine.>

Am început să mă metamorfozez în *chadoo*. Era a doua oară când mă metamorfozam. Prin urmare, atunci când i-am spus lui Dak să nu-i fie teamă, mi-am spus-o, de fapt, și mie.

Am început să mă micșorez. Picioarele mi s-au scurtat și-au devenit pipernicite. Burta mi-a căzut spre pământ. Coada pur și simplu mi s-a veștejit, de parcă ar fi fost foarte bătrână, apoi a murit și s-a uscat, totul extrem de repede.

Dak a făcut un salt îndărăt, cu ochii holbați.

<Nu-ți fie teamă>, am spus eu pentru amândoi. <N-o să dureze mult.>

Ochii auxiliari mi s-au întunecat și-au dispărut. Mi s-a format o deschizătură ca o tăietură sau o rană în mijlocul feței. Mi-au încolțit niște dinți mici și roșii.

Blana mi s-a asprit și a crescut mai lungă. Sute de fire de păr s-au răsucit unele în jurul altora și au format penele.

Acum eram pe sol. Picioarele îmi rămăseseră ca niște cioturi. Brațele îmi deveniseră mai puternice și mai lungi, comparativ cu restul corpului. Mi-au apărut niște pielițe pe flancuri, care se întindeau de la piciorul din față până la cel din spate.

Nu mai eram andalită. Eram un *chadoo*.

Priveam cu ochii unui *chadoo*. Doar doi ochi, cu care puteam vedea numai într-o direcție. Mă simțeam de parcă aș fi fost oarbă. Dar erau ochi

buni, deși erau numai doi. Vedeam culori intense și chiar mai multe linii și forme strălucitoare.

Erau ochi adaptați pentru a zări din timp locurile de care să se prindă, când animalul mai plutea încă prin aer.

Lucrul cel mai straniu mi s-a părut gura. Mă simțeam ciudat să am o gaură căscată pe față. E o prostie, dar parcă aveam o rană.

Creierul și instinctele de *chadoo* erau destul de pașnice. În mediu nu existau animale de pradă. *Chadoo* era aproape îmblânzit.

<Tot eu sunt, Dak>, am spus.

— Ai devenit un *chadoo*, a zis el.

<Da, dar mintea mea este aceeași. Sunt tot Aldrea. Și, peste puțin timp, o să mă schimb la loc. Dar, mai întâi, vreau să știu cum este în lumea voastră, sus, în copaci.>

Văzusem o parte a văii de pe terenul înclinat. Dar acum puteam vedea adevărata lume a hork-bajirilor.

M-am grăbit spre trunchiul celui mai apropiat copac. Fiecare dintre cele patru picioare scurte și îndesate ale mele se termina cu o gheară mică, ascuțită, și cu aceste gheare m-am cățărat pe trunchi cu o viteză uluitoare. Cum eram mică acum, iar copacul uriaș, coaja lui aspră mi se părea mai degrabă o câmpie deșertică din Sălbăticiile Neatinse de pe planeta mea.

Mă deplasam pe verticală, drept în sus. Am văzut o întindere nesfârșită înaintea mea. La stânga și la

dreapta, am văzut ceea ce părea să fie curbura unui satelit mic sau a unui asteroid. Suprafața verticală se curba în zare, la ieșirea din câmpul meu vizual.

Departe de mine — în sus, vreau să spun — am văzut ceea ce părea să fie un copac cu totul nou. Era o ramură perpendiculară pe trunchi. Masivă. Uriașă. Se ridica din coaja netedă, ușor curbată.

Dak Hamee se ținea după mine. Când m-am oprit să mă uit în urmă, mi-am dat seama cât eram de sus, cum atârnam, la înălțime, pe o suprafață verticală. Dacă mi-aș fi dat drumul, aș fi căzut drept peste Dak.

M-am oprit la baza ramurii. Perspectiva era stranie. În sus însemna înainte. La stânga și la dreapta era gol.

— Ești chiar Aldrea?

<Da, Dak.>

— Atunci, vino. O să-ți arăt planeta mea.

Am urcat în copac, cu Dak în frunte. O sută de picioare, două sute, trei sute. Peretele văii se afla la o sută de picioare depărtare acum, dar încă nu dispăruse.

Urcam din ce în ce mai sus, însă rămânea tot timpul acest sentiment straniu că solul nu era sub noi, ci lângă noi. Totuși, în cealaltă direcție, opusă peretelui văii, erau doar copaci.

— Urmează-mă! strigă Dak și, legănându-se, sări cu ușurință de pe trunchi pe ramura cea mare, îndreptată spre centrul văii.

Picioarele mele mici, de *chadoo*, se cățărau cu iuțeală, ca să țină pasul. Am alergat în lungul ramurii. Acum eram și mai departe, mult deasupra solului, care se arcuia în jos, în spatele nostru, iar în față se arcuia în sus. Cu fiecare zece pași în lungul ramurii, eram cu încă zece picioare mai sus de sol.

Privirea îmi pătrundea printre copaci, deschizându-mi perspectiva, în aer liber. Dar abia ne începuserăm cățărarea nebunească.

Am ajuns la capătul ramurii. Acum era atât de îngustă, că a trebuit să-mi înfășor picioarele scurte și îndesate în jurul ei, ca să mă țin.

— Vezi vârful acelui copac? a întrebat Dak, arătând spre el. Mergem într-acolo.

<Cum?>

— Ești un *chadoo*, nu? Un *chadoo* știe.

Și cu asta, Dak s-a ghemuit, și-a încordat puternicii mușchi de la picioare și a sărit în sus. Apoi a lovit ramura ca pe-o trambulină. Și a început balansul. Zece picioare în jos, zece în sus, douăzeci de picioare în jos, douăzeci în sus, treizeci de picioare în jos și în sus... În vârful curbei, Dak s-a desprins!

S-a înălțat, după care, în cădere, s-a agățat brusc cu gheara dreaptă de vârful următorului copac.

A strâns ghearele în jurul unei ramuri din vârf și s-a dat peste cap nu o dată, ci de două ori, de trei ori, de patru ori! Ramura se îndoia sub greutatea lui, dar nu s-a rupt.

Era cel mai înfiorător lucru pe care îl văzusem vreodată. Veselia sălbatică a tânărului hork-bajir, care se legăna nebunește, la cinci sute de picioare deasupra terenului înclinat. Se legăna și râdea, când, deodată, inimile mele... vreau să spun inima mea, pentru că *chadoo* avea doar una, s-a oprit.

Dak dăduse drumul ramurii și dispăruse!

M-am grăbit spre capătul ramurii, având încredere că un *chadoo* știa ce trebuie să facă. Și chiar știa. Am fugit, pur și simplu am fugit, fără să sar, până la capătul crengii. Am alergat direct în gol.

Cele patru picioare mi s-au întins, desfăcându-mi astfel și pielițele. Am simțit vântul sub mine, l-am simțit cum îmi pătrunde prin pene, cum îmi umflă pielițele.

Mă înălțam! Nu era doar o cădere. Puteam să-mi întorc capul greoi și să-mi schimb direcția. Puteam să ridic sau să cobor un picior și astfel să-mi schimb și mai repede direcția. Am plutit pe-o traiectorie curbă, către vârful copacului care încă mai tremura de la ricoșeu.

Brațele mele subțiri, dar puternice, s-au întins și s-au prins de vârful copacului. M-am învârtit o dată în jurul lui și, sub mine, pe o altă ramură, l-am văzut pe Dak. Se uita în sus și rânjea — lucru pe care hork-bajirii îl fac cu gura.

Mi-am dat drumul și am plutit până la el.

Apoi, totul a fost doar o joacă. Dak o lua înainte, iar eu îl urmăream. O zbenguială sălbatică, smintită, cu salturi în gol, cu prins de crengi din zbor, cu fugă și cu alte salturi.

Însă Dak nu se mai oprea. Copac după copac, pe-o cale pe care el o cunoștea la fel de bine cum îmi cunosc eu pășunea de pe planeta mea.

Copacii se schimbau. Coaja devenise mai groasă, vârfurile erau din ce în ce mai sus. În cele din urmă, am ajuns la un copac care îi făcea pe toți ceilalți să pară niște tufe.

De la poalele lui până în vârf erau două mii o sută nouăsprezece picioare. L-a măsurat mama pentru mine, câteva zile mai târziu. Nu i-am spus de ce.

Avea aproape o jumătate de milă înălțime.

— Acesta este Copacul Tribului, spuse Dak. Copacul neamului meu. Aici se întâlnesc bătrânii.

M-am uitat cu atenție la copac și am văzut, ici și colo, niște platforme, la sute, la mii de picioare distanță de sol. Acolo roiau hork-bajiri. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât vedeam platforme mai multe și mai sofisticate. Din ce în ce mai sus, platformele erau dispuse în spirală în jurul Copacului Tribului.

Erau sute de hork-bajiri în copac. Nu jupuiau coaja, ci făceau grămezi din coaja cărată până acolo de un șir de alți hork-bajiri.

— Vino, a spus Dak.

Am alergat, am sărit și, curând, mă agățam chiar de coaja Copacului Tribului. Mă agățam și mă cățăram. Sus, tot mai sus.

<Nu uita, să nu le spui celorlalți hork-bajiri cine și ce sunt>, i-am zis.

— N-ar înțelege, nici dacă le-aș spune, a răspuns Dak, simplu.

Am urcat mai departe. Până când nu mai puteam crede că ar mai fi ceva de urcat din copac, deasupra noastră. Am trecut pe lângă platforme pe care hork-bajirii măcinau coaja; pe lângă unele unde o tăiau în fâșii, pe lângă altele unde o legau în snopi, cu cârcei de viță.

Mai erau platforme pe care hork-bajirii stăteau pur și simplu și păreau să spună povești. Aproape ca într-o clasă de elevi, la școală, mi-am dat eu seama.

Încet, încet, am ieșit deasupra copacilor din jur. Ne-am cățărat până am putut vedea peste hău, în partea cealaltă a văii. Ne-am cățărat până când am văzut marginea de sus a peretelui văii din spatele nostru.

Dedesubt, parcă la un milion de mile în jos, am văzut albastrul toxic de pe fundul văii. Ceea ce hork-bajirii numeau „Adâncul-Tată".

Chiar în vârful Copacului Tribului era construită o platformă îngustă. M-am dus până acolo.

<Sunt în metamorfoză de mult timp>, am spus. <Trebuie să mă schimb la loc, pentru o vreme.>

Am început să mă demetamorfozez. Câteva minute mai târziu, stăteam pe cele patru copite ale mele, acolo unde niciun andalit nu putea ajunge.

Cu ochii mei de andalit am putut vedea dintr-odată în toate direcțiile. Am văzut peretele vertical al văii în spate, copacii nenumărați care se înșiruiau în stânga și-n dreapta, panta cealaltă a văii, la mai multe mile distanță. Cerul, nu atât de auriu și de roșu cum ar fi trebuit să fie, se desfășura maiestuos deasupra creștetelor noastre, făcând valea să pară pitică. Iar jos de tot, atât de departe că m-apuca răul de înălțime, am văzut o bucată din îngrozitorul Adânc.

Nu știu de ce, dar Adâncul îmi atrăgea atenția chiar mai mult decât priveliștea uluitoare, măreață, din jur.

Am privit în inima Adâncului. Apoi m-am uitat în altă parte și iar în Adânc. Aproape de buza văii, copacii dispăreau, înlocuiți de plante în culori imposibile și de forme contorsionate.

<Dak. Ce este în Adânc?>

El s-a uitat la mine de parcă i-aș fi citit gândurile.

— Nu știu, a recunoscut el. Știu doar ce spun cei din neamul meu.

<Și ce spun cei din neamul tău că este în Adânc?>

— Groaza, a zis el simplu. Ei spun că în Adânc este groaza.

capitolul 8

ESPLIN 9466

Nu mi-a luat mult timp să devin expert în andaliți. Nu-i păsa nimănui. Dar eu eram fascinat.

„Privisem" doar pentru câteva clipe prin ochii geddului. Dar puteam încerca să-mi imaginez viața unui andalit cu patru ochi. A trebuit să-mi forțez imaginația ca să-mi fac o idee despre cum era să alergi. Despre cum era să-ți trăiești aproape toată viața sub soare și sub stele, protejat doar de o atmosferă străvezie.

Cum ar putea un yeerk, obișnuit cu intimitatea călduță a unui bazin, să înțeleagă cu adevărat cum este să ai patru picioare, să alergi, să vezi, să simți, să miști obiecte după cum vrei, cu mișcări delicate, precise? Să ai o coadă care poate ucide?

Nu e cu putință. Nu cu adevărat. Dar eu am ajuns mai aproape de înțelegere decât oricine altcineva din bazin. Mi-am implantat antenele în interfața computerului și am citit cu ochi virtuali. Și am folosit simularea vederii de pe computer pentru a privi, în

repetate rânduri, fiecare imagine stocată, fixă sau în mișcare.

Încetul cu încetul, am început să-mi înțeleg dușmanul. Să-i înțeleg puterile impresionante. Dar, deopotrivă, să-i văd și slăbiciunile.

Poate că andaliții erau specia dominantă în această parte a galaxiei. Dar nu erau invincibili.

Au trecut luni și, treptat, amintirea acelor câteva clipe uimitoare din gedd s-a estompat. Erau aleși mereu alții ca să primească niște gazde. Eu nu.

Dar apoi s-a întâmplat. Din antenă în antenă, mesajul a ajuns până la mine. Esplin 9466, la cheiul de infestare! Trebuia să testăm o nouă specie. După eșecurile cu hawjabrani și cu cei câțiva ongachici, nava noastră spațială găsise o nouă planetă. Cu ființe noi.

Trei fuseseră prinse la suprafață și aduse la bord. Una era pentru mine.

N-am fost informat. Nu mi s-a oferit nicio explicație. Trebuia doar să înot până la cheiul de infestare și să aștept.

Am așteptat, făcând eforturi disperate să-mi controlez emoția. O gazdă! Orice gazdă, doar ochi să aibă!

Am simțit deodată cum capul a fost scufundat în bazin. Mi-am încordat simțurile și am pipăit până am găsit orificiul urechii. M-am grăbit, de

teamă să nu dau cumva greș, de teamă să nu-mi fie răpită această șansă.

Mi-am dat seama imediat că noua creatură era diferită de gedd. Era mult mai ușor să pătrund. Canalul urechii era larg și fără obstacole. Mi-am eliberat toxinele, ca să amorțesc și să dilat urechea, deși m-am întrebat dacă era necesar.

Am alunecat și m-am strecurat până când antenele mele au atins creierul. A! Foarte diferit de creierul geddului. Creierul era împărțit în lobi, doi destul de netezi, unul cu circumvoluțiuni proeminente. M-am afundat în cutele scoarței cerebrale, în șanțurile dintre lobi. Și apoi m-am conectat la creier.

N-am mai simțit șocul de la prima infestare, dar am avut o revelație!

Auzul era excelent. Mirosul era aproape la fel de bun ca al meu. Am deschis ochii.

Ahhh! am strigat în sinea mea. Crezusem că vederea geddului era culmea acestui simț. Dar ochii creaturii de acum erau minunați. Culori foarte vii. Linii foarte clare. Vedeam până departe și cu o precizie uluitoare.

Am privit în jur, la cameră. Încă o dată, am văzut bazinul yeerk limitat, strâmt, care fusese tot universul meu. Dar ochii îmi erau atrași nu de nava din jur, ci de nava mea cea nouă, personală: acest trup.

Un lucru mi-era clar: acesta de acum nu era un gedd. Nici un hawjabran, nici un ongachic. Trupul acesta îmi amintea de trupurile andaliților. Ar fi putut fi rapid. Puternic. Ar fi putut fi...

Periculos.

Am deschis amintirile creaturii, căutând imagini din viața sa. Voiam să știu ce putea face.

Am simțit o rezistență. O minte în acest creier. Mai puternică decât a geddului, obosit, înfrânt. Creatura aceasta încerca să mi se împotrivească!

Nu era decât un răspuns posibil.

Control complet și total.

Ieși! Ieși! striga în tăcere creatura.

<Strigă cât vrei>, am spus eu batjocoritor. <Acum îmi aparții>.

Mintea creaturii începu să se agite, căutând o modalitate de a mă opri. Dar, desigur, nu exista niciuna. Amenință. Strigă. Imploră. I-am simțit disperarea, panica, frica. Și am râs de încercarea sa timidă de a mă da afară.

<Mă ameninți, *pe mine*?> am întrebat. <Și ce o să faci? Trupul tău este al meu acum! Ochii tăi sunt ai mei! Membrele tale sunt ale mele!>

Eram amețit. Eram într-o stare de extaz! Puteam zdrobi cu ușurință această minte. A fost aproape trist cât de ușor am învins această creatură. Era slabă în comparație cu mine. N-a avut puterea să mă dea afară. N-a avut puterea să preia controlul.

Am pătruns în amintirile creaturii și am privit. La început, imaginile erau sălbatice, nebunești, inexplicabile. Dar apoi contextul a devenit mai clar. Am folosit mai multe amintiri, pentru a înțelege mai bine.

Am văzut lumea din care venea creatura prin ochii săi. I-am văzut semenii. Prietenii. I-am văzut viața...

Jupuise scoarță de copac pentru hrană. Sărise prin copacii înalți. Stătuse noaptea să spună povești, transmise din generație în generație.

— Ei bine, Esplin-Nouă-Patrrru-Șase-Șase, ce crrrezi?

Mi-a trebuit un moment ca să înțeleg aceste sunete. Am ascultat, ca să văd dacă pot găsi sursa sunetelor. Și apoi mi-am dat seama: puteam folosi văzul. Puteam folosi atât văzul, cât și auzul, pentru a identifica sursa fluxului sonor.

M-am uitat. Mi-am mișcat ochii și m-am uitat din nou.

În apropiere se aflau doi geddi. Știam că unul era Janath 429, un yeerk foarte bătrân și foarte înțelept. Celălalt era Akdor 1154. Akdor condusese răzmerița împotriva andaliților.

Akdor fusese cel care înțelesese cel dintâi conceptul de utilizare a unui trup-gazdă pentru a acționa ca prădător. Akdor ucisese personal patru andaliți nenorociți.

Akdor își mișcă gura de gedd și vorbi.

— Am întrrrebat ce crrrezi. Studiezi andaliții. Poate fi folosit acest trrrup pentrrru a lupta împotrrriva andalițilorrr?

Vorbea în *galard*, noul limbaj pe care îl învățaserăm de la gazdele ongachice. Este limba comună intergalactică. Limba yeerkilor era imposibil de vorbit cu gura de gedd. Chiar și *galard*-ul suna deformat.

Mi-am coborât ochii și m-am uitat la trupul pe care îl posedam acum. Am văzut niște lame, în câteva locuri. Lame care erau folosite pentru a jupui coaja comestibilă de pe copaci.

Totul era atât de nou. Atât de nou pentru noi toți. Noi nu știam mai nimic despre galaxie, pe atunci.

Dar eu am încercat să-mi imaginez. Am văzut un andalit. Mi-am imaginat această nouă creatură. I-am pus față-n față în închipuirea mea. Era greu. Greu să-ți imaginezi, având vedere.

— Da, am răspuns, cu o voce aspră, guturală. Aceste creaturi vor fi armele noastre.

Akdor și Janath se uitau fix la mine.

— Atunci punem stăpânirrre pe specia aceasta, a anunțat Akdor. Îi vom face ai noștrrri. Planeta aceasta este locul în carrre ne vom stabili carrrtierrrul generrral! Pe planeta aceasta vom pune bazele unui adevărrrat imperrriu yeerrrk!

Eram acolo. Înțelegeți ce era acest moment, ce însemna el? Eram *acolo* când Akdor a anunțat nașterea Imperiului yeerk.

— Deci carrre e numele acestorrr crrreaturi? m-a întrebat Janath.

Eram surprins. Nici Akdor, nici Janath nu știau numele speciei a cărei pieire o anunțaseră.

Am săpat în noua mea memorie, ignorând strigătele de milă, vaietele care veneau din străfundurile creaturii înseși.

— Ei își spun hork-bajiri, Akdor. Hork-bajiri.

capitolul 9

DAK HAMEE

<Ce se aude?> a întrebat Aldrea. <Am mai auzit asta și înainte. Întotdeauna noaptea, cam la ceasul ăsta.>

— Sunt Copacii Vorbitori, am zis eu.

Trecuseră șapte săptămâni de când Aldrea se metamorfozase pentru prima oară în *chadoo*. De atunci, se mai transformase și în alte dăți. Dar în noaptea aceasta era andalită.

Cel mai mult îmi plăcea când era andalită. Nu-mi păsa de un *chadoo*. Îmi plăcea Aldrea, andalita. Ea mă învățase. Îmi arătase un întreg univers necunoscut semenilor mei.

Încă eram însetat de cunoaștere, dar Aldrea începuse să spună că știam tot ce știa ea. Să fi fost adevărat? Nu conta. Aveam nevoie de Aldrea așa cum frunzele au nevoie de Bolta-Mamă. Nu aveam cu cine altcineva să vorbesc.

În multe privințe, nu mai eram hork-bajir. Dar când eram împreună și mă uitam la silueta ei delicată, știam că nu sunt nici andalit.

<Copacii voștri au darul vorbirii, cum au copacii andaliți?> a întrebat ea.

— Nu, am spus eu, zâmbind.

Aldrea spusese că arborii andaliți puteau vorbi, în felul lor. Erau copaci-ghizi: *garibahi.* Dar nu o credeam pe de-a întregul. Copacii noștri nu vorbeau.

— Îi spunem limbajul copacilor, dar este numai ceea ce noi, hork-bajirii, folosim ca mod de comunicare primitiv. Noaptea, marele sunet vorbește prin vale. Așa vorbim noi cu frații și surorile noastre din celelalte două triburi din vale. Sunetul este produs de cârcei întinși. Cârceii sunt înmuiați în ploaie. Apoi se întind bine, vertical, între crengile de sus și cele de jos.

Trei asemenea vițe sunt întinse astfel într-un copac ales. Copacul trebuie să fie un *nawin* foarte bătrân, pentru că *nawinii* devin scorburoși, cu timpul. O viță trebuie să fie de zece ori mai lungă decât un hork-bajir. A doua trebuie să fie de șapte ori mai lungă. Iar cea mai mică, de cinci ori.

Doi hork-bajiri se cațără pe crengi și țin de capete o ramură lungă, dreaptă; trasă peste viță, aceasta produce un sunet pătrunzător.

<Rezonanță>, a spus Aldrea. <Este aproape un fel de muzică.>

— Da. Muzică tristă, în seara aceasta, am zis eu. Este tribul din sud. Ne spun că trei dintre semenii lor au fost luați de Adâncul-Tată.

Am mai ascultat o vreme notele grave, lungi, triste, care vibrau prin toată valea, lovindu-se în ecou de pereți.

— Spun că Adâncul-Tată a creat noi monștri. Sunt... mici. Asta-i ciudat. Monștrii Adâncului sunt întotdeauna mai mari decât noi. Totuși aceștia sunt mici. Două picioare... brațe lungi... ochi galbeni.

Deodată, am simțit cum mâna Aldreei îmi strângea brațul deasupra lamei de la încheietura mâinii. Nu era prima oară când mă atingea. De obicei, îmi plăcea când se prindea de mine ca să-și țină echilibrul sau mă lovea în joacă, parcă supărată, sau mă lua de mână când ne uitam cum se înroșea soarele. Dar acum era altfel.

<Poți să le pui o întrebare?> a spus Aldrea.

Vocea ei era emoționată.

— Da. Dar, după cum vezi, acest sistem este primitiv. Nu ca al andaliților.

<Dak, semenii tăi au puterile lor>, a zis Aldrea. <Întreabă-i despre „monștri". Întreabă-i... întreabă-i dacă acești monștri se mișcă stângaci, parcă fără echilibru, atunci când merg.>

Am șovăit o clipă. Semenii mei acceptaseră că eram clarvăzător. Dar eram încă tânăr. Nu se cuvenea să le cer celor din Copacul Vorbitor să transmită mesaje.

Dar Aldrea părea hotărâtă. Supărată. Sau atât de supărată cât poate fi un andalit. Specia lor nu cunoaște emoțiile.

Așa că m-am întors și am strigat în întuneric, către Copacul Vorbitor. Și peste o clipă, se auzi sunetul mult mai puternic, mai apropiat, al Copacului Vorbitor al tribului nostru, un sunet profund, lugubru, care răsună în vale.

— De ce anume te temi, Aldrea? am întrebat-o.

<Nu sunt sigură.>

— Nu știi dacă teama ta este justificată, Aldrea, i-am spus eu. Dar știi bine de ce te temi.

Aldrea a râs.

<Continui să mă surprinzi, Dak. Pe zi ce trece, ești mai pătrunzător, mai subtil. Înveți atât de repede! Felul în care folosești limba, cum înțelegi... Este incredibil. Ai putea să te înscrii în orice academie andalită mâine și...>

— Mulțumesc, am întrerupt-o eu. Am învățat de la tine. Am învățat chiar să recunosc când cineva încearcă să evite răspunsul la o întrebare.

Aldrea a zâmbit în felul andalit, cu ochii.

<Am meritat-o. Dacă tot m-ai întrebat, o să-ți spun. Lucrul de care mă tem este...

Dar tocmai atunci veni răspunsul de la tribul din sud.

— Spun că acești monștri merg într-un fel ciudat. De parcă picioarele lor ar fi de mărimi diferite, i-am tradus eu.

Zâmbetul dispăru din ochii Aldreei.

<Ei sunt>, murmură ea. <Picioare lor chiar *au* mărimi diferite. Niciodată n-am putut să ne dăm seama de ce au evoluat astfel.>

— Care *ei?*

<Se numesc geddi>, spuse Aldrea.

— Sunt de pe altă planetă, ca andaliții?

<Da. Dar nu geddii sunt problema. Problema este ce reprezintă acei geddi.> Își îndreptă toți ochii spre mine. <Dak, tu ești clarvăzătorul. Spui că ai fost născut pentru că semenii tăi aveau nevoie de tine.>

— Da, m-am născut clarvăzător pentru că veneați voi, andaliții. Noi aveam nevoie de cineva care să învețe de la voi.

<Și eu am crezut că despre asta era vorba>, spuse Aldrea, încet. <Dar amândoi ne-am înșelat. Nu te-ai născut pentru venirea andaliților. Te-ai născut pentru că yeerkii sunt aici.>

capitolul 10

ALDREA

— Ce sunt yeerkii? m-a întrebat Dak Hamee.

Am oftat.

<Sunt creaturi dintr-o altă specie. Diferiți de tine și de mine, de hork-bajiri și de andaliți. Hork-bajirii și andaliții pot umbla prin lume, când și unde vor ei. Mănâncă scoarță de copac sau iarbă. Yeerkii sunt diferiți.>

— Sunt o specie de pradă? M-ai învățat despre prădători.

Încă o dată, eram șocată. În decursul câtorva luni, Dak Hamee ajunsese ca, de la limbajul lui simplist și copilăresc, să vorbească asemenea mie. Înțelegea conceptele exact și foarte repede. Deosebirea dintre el și ceilalți hork-bajiri era mare și creștea pe zi ce trecea. Deosebirea dintre el și andaliți... ei bine, nu mai era o diferență intelectuală.

<Nu sunt prădători, cel puțin nu în sensul obișnuit. Sunt paraziți. Înțelegi, sunt...>

— Ce? Sunt ce? a insistat Dak.

Dar creierul meu tocmai încetase să mai funcționeze. Înghețase. Iar apoi, deodată, începu să o ia razna, panicat.

<O, nu. NU! Sunt pe orbită!> am strigat.

— Yeerkii?

<Sunt pe orbită! Acesta este momentul din noapte în care tatăl meu trimite raportul către lumea de acasă. Dacă ei sunt pe orbită, ar putea intercepta mesajul!>

Alergam deja. Cât mă țineau picioarele, cu coada lăsată, mă sforțam, gâfâiam, cu mușchii urlând de durerea produsă de lupta cu panta omniprezentă.

Dak alerga în salturi alături de mine, cât putea el de repede, dar pe sol eram mai rapidă. L-am lăsat în urmă. Întorcându-mi ochii auxiliari, l-am văzut sărind într-un copac. Acolo sus se putea mișca mai bine, era în elementul său.

Dar nu mă mai preocupa Dak. Trebuia să-l opresc pe tata să transmită! Trebuia să opresc transmisia aceea.

Eram la trei mile de grotă. Trei mile de fugă chinuită, impusă de această planetă: serpentine, câțiva yarzi în sus, câțiva yarzi în jos, avansând, dar făcând mereu distanța dublă. Era pur și simplu imposibil să fugi altfel. Ba la deal, ba la vale, ba ocolind copacii uriași.

Eram foarte supărată când am ajuns, în sfârșit, să văd grota. Supărată pentru că, în inimile mele, știam că era prea târziu. Tata fusese întotdeauna foarte exact. Foarte punctual. Iar ceasul meu intern îmi spunea că mesajul plecase deja de cincisprezece minute.

Totuși, am continuat să alerg. Deslușeam luminile din grotă. Vedeam umbre și siluete, când tata, mama sau fratele meu treceau prin dreptul luminilor. Îmi puteam imagina fiecare detaliu. Mama lucrează la computerul ei, introducând o analiză exactă a ADN-ului vreunei flori ciudate, noi, pe care o descoperise. Fratele meu joacă un joc cu holograme, ciuruind nave dușmane închipuite. Tata... tata stă liniștit în colțul lui, gândindu-se, amintindu-și, imaginându-și. Pierdut în visele lui pline de speranță.

Aceasta este imaginea pe care vreau să o păstrez pentru totdeauna.

Nu ceea ce a urmat.

capitolul 11

ESPLIN 9466

Mă bucuram de două zile de noul meu trup de hork-bajir. Încă era o minune pentru mine. Un miracol.

Singura neplăcere o reprezentau strigătele continue, sâcâitoare, ale minții hork-bajirului. Dar nu striga pentru că refuza să accepte noua realitate. Era pur și simplu prea prost să știe ce se petrecuse cu el, prea prost să înțeleagă.

Acum mă plimbam prin navă. Era construită pentru andaliți, desigur — de aceea pe majoritatea podelelor crescuse, înainte, iarbă verde, roșie și albastră. Tavanele fuseseră minunate holograme ale cerului andalit.

Andaliții urau spațiul închis. Știam acest lucru despre ei. Știam că ei construiau o nouă generație de nave spațiale, care aveau să se numească nave-dom. Aceste nave-dom urmau să aibă adevărate parcuri, uriașe, artificiale. Iarbă, copaci și cer deschis.

Dar iarba de pe acest transportor se uscase de mult. Noi nu avem nevoie de iarbă. Și nu ne temem de spații închise.

Ici-colo, mai erau niște petice îngălbenite, care reușiseră cumva să reziste, dar în cele mai multe locuri, începuse să se vadă structura de oțel de dedesubt.

Să se vadă! Însăși ideea aceasta era nouă pentru mine. Că existau lucruri care puteau fi văzute și altele care nu puteau fi văzute.

Nava andalită fusese construită pentru transport. Dar peretele exterior avea o parte transparentă, prin care puteam să mă uit cu ochii mei și să văd celelalte nave din mica noastră flotă aeriană.

Destul de aproape ca să le pot desluși, se aflau două nave de luptă andalite. Aveam patru, în total. Plus două transportoare. Mai puseserăm mâna și pe o rachetă ongachică și pe trei nave skrit na. Acestea din urmă erau lente, dar bine înarmate. Racheta ongachică era mai rapidă, dar nu avea arme la bord.

Dedesubt, ocupând jumătate din câmpul meu vizual, era planeta hork-bajirilor. Era prima planetă pe care o vedeam. Era extrem de diferită de ceea ce pipăisem, mirosisem sau auzisem de la alții. Să o văd acolo, suspendată în spațiu... era copleșitor. Așa uriașă! Atât de ciudată!

— Esplin, am auzit o voce.

M-am întors și am văzut un alt trup-gazdă hork-bajir.

Era Carger 7901. Îl cunoșteam pe Carger de mult timp. Dar nu-mi plăcuse niciodată. Întotdeauna avusese ceva prea crud, prea violent. Prea ambițios. Iar acum Carger era unul dintre cei câțiva controlori de hork-bajiri.

Se vorbea despre crearea unor noi ranguri. Toată lumea spunea că, dacă urma să devenim o armată cuceritoare, ne trebuia o ierarhie. Vechiul Consiliu al celor Treisprezece rămânea cel mai important. Dar subordonați acestuia urmau să fie așa-numiții „visseri" și „subvisseri".

Carger începuse deja să se considere un subvisser. Nimeni nu-l contrazisese.

— Esplin, vino cu mine.

— De ce?

— Nu pune întrebări, a spus Carger. Vino.

L-am urmat. M-a condus spre zona de intrare în bazin, care se afla chiar în spatele podului.

Acolo ne-am întâlnit cu doi controlori de geddi pe care nu îi cunoșteam. Era și Akdor prezent.

— Tocmai am interrrceptat un mesaj trrransmis de la solul planetei de sub noi, a început el, fără altă introducere. O trrransmisie andalită.

Am simțit cum se agită hormonii în trupul hork-bajir. Genul de agitație care vine odată cu teama sau cu anticiparea acțiunii.

— Este un avanpost andalit pe această planetă. Trrransmisia n-a fost codificată. Crrredem că sunt doarrr patrrru andaliți. Trrrebuie uciși. Imediat, mai înainte să descoperrre prrrezența noastrrră aici.

Carger a zâmbit cu gura lui de hork-bajir.

— Voi fi onorat să comand atacul.

— Fărrră îndoială, a zis scurt Akdor. Darrr te duci doarrr ca să vedem dacă ne putem folosi în luptă de trrrupurile hork-bajire. Pornim atacul cu nava de luptă andalită capturată. Dacă nu vorrr fi uciși toți cei patrru andaliți, voi doi o să plecați după suprrravietuitorrri.

Recunosc că am avut o presimțire rea atunci. Spre deosebire de alții, îi cunoșteam pe andaliți. Știam cât de avansată era tehnologia lor și cât de periculoasă. Mai știam și că folosindu-se doar de cozile lor, fără nicio altă armă, erau periculoși.

Însă mai degrabă mi-aș fi dat viața decât să-mi recunosc îndoielile. Aceasta era calea spre putere. Să fii acolo, în prima bătălie în care se foloseau gazde hork-bajire, asta era important.

Și eu de ce să nu fiu subvisser, dacă era și Carger?

Două nave de luptă andalite au fost aduse la platformă cu transportorul. Carger și cu mine ne-am urcat la bordul uneia dintre acestea.

Planeta nu era departe. O jumătate de orbită, apoi urma coborârea prin atmosfera rarefiată. Cele două nave de luptă zburau una lângă alta, în formație. Eu îi învățasem pe piloții noștri acest concept. Și, la rândul meu, îl aflasem studiindu-i pe andaliți. Aparatele de zbor aflate în formație sunt mai greu de atacat.

Nu ne așteptam să fim atacați. Erau patru andaliți pe planetă. Dar nicio navă.

Am coborât, survolând rapid planeta. Și apoi ne-am lăsat mai jos, tot mai jos, într-una dintre văile sale uriașe.

Partea aceasta a planetei era întunecată. În noapte. Ochii nu vedeau prea bine noaptea. Dar nu conta. Știam unde erau andaliții.

Am ajuns la o distanță de câțiva inchi* deasupra vârfurilor copacilor.

— Pilot, am spus eu, am studiat metodele andalite și știu că această navă dispune de un dispozitiv de mărire a imaginilor.

Pilotul — un gedd controlat, desigur — a strâmbat din nas, de parcă aș fi vorbit prostii.

— Ne cunoaștem nava, domnule, a zis el.

---

* Unitate anglo-saxonă de măsurare a lungimii; 1 inch = 2,5 cm.

A activat ecranul. Și, pe ecran, am văzut locuința andalită. O „grotă", cum o numeau ei.

Am văzut că un andalit lucra la computer. Unul mai mic, mai tânăr, se distra, jucând un joc pe computer. Am văzut un altul, mai mare, probabil mascul, stând la intrarea grotei, privind în întunericul de afară.

— Se uită în direcția greșită, a râs Carger. Uită-te în sus, andalitule! Uită-te în sus ca să-ți vezi moartea cu ochii!

Geddii au început și ei să râdă. A râde: abilitatea de a-ți exprima bucuria cu sunete emise pe gură. Asta era ceva nou!

Numai eu nu am râs.

— Văd trei andaliți, nu patru, am spus.

— Probabil că al patrulea este în grotă, zise Carger.

— Nu. Andaliții nu se adăpostesc niciodată, decât dacă este necesar. În toiul unei nopți reci, pe vreme rea sau ca să respingă un atac. Ori când se află la bordul unei nave spațiale. Andaliții sunt creaturi ale spațiilor deschise. Nu le place deloc să fie închiși. Devin nervoși și speriați, dacă nu au un spațiu deschis, în care să fugă.

Carger a zâmbit batjocoritor.

— Ești chiar un iubitor de andaliți, Esplin.

Am simțit furnicături pe pielea de pe ceafă. Este o reacție de teamă, la hork-bajiri. Teamă de Carger.

— Ucid mai mulți andaliți, dacă le cunosc obiceiurile, am spus, morocănos.

Cele două nave de luptă ajunseseră la vreo trei sute de picioare deasupra grotei, cu motoarele mergând foarte încet, pentru a nu fi văzute sau auzite. Altă tactică pe care o descoperisem studiindu-mi inamicul.

— Shrrreedder activat. Țintă ochită, a raportat pilotul gedd.

— Sunt doar trei andaliți la vedere, am repetat. Așteaptă până li se alătură și al patrulea.

— Să aștepte? Prostule. Trage! a ordonat Carger.

— Nu! Celălalt andalit o să vadă...

— Am spus trage! a urlat Carger. Este un ordin direct de la subvisserul tău! Trage! Omoară-i acum!

capitolul 12

ALDREA

Fără niciun avertisment. Niciunul, cu excepția senzației oribile pe care o aveam în stomac, de frământare, senzația oribilă de frică.

ȚIUUU!

ȚIUUU!

Din cer se trăgea cu shredderul. Nu de departe. Coborâseră până aproape de sol și pluteau, cu luminile stinse, ascunși de copaci și întuneric.

ȚIUUU!

ȚIUUU!

Grota a explodat. Pungile de aer din materialul de construcție s-au supraîncălzit într-o microsecundă și-au explodat. Umezeala din pământ, din iarbă și din sol s-a transformat cât ai clipi în vapori, care au explodat. Tot ce putea arde a ars.

Și totul poate arde la temperatura înaltă degajată de un shredder la putere maximă. Totul.

<NUUUUUU!> am țipat.

Am simțit căldura lovindu-mă drept în față. Am simțit cum șocul ajunge, în valuri, până la mine.

<NUUUUUU!>

ȚIUUU!

ȚIUUU!

Grota era în flăcări și exploda. Nu mi-am văzut familia arzând. Nu i-am văzut, dar știam ce se întâmpla.

La o distanță de o sută de picioare sau mai puțin, membrii familiei mele erau deja morți. Muriseră de la prima rafală de shredder.

<AAHHH! AAHHH! AAHHH! AAHHH!>

Nu mă puteam opri din țipat.

Cele două nave de luptă andalite furate continuau să tragă. Au tras până când din ceea ce fusese locuința noastră n-a mai rămas decât sticlă topită. Zgură lichidă.

< AAHHH! AAHHH! AAHHH! AAHHH!>

Cineva m-a prins în brațe. L-am biciuit cu coada, fără să mă gândesc, înfuriată, îngrozită.

Dak Hamee a primit lovitura în brațul stâng. Lama de pe coada mea îi tăiase în două lama de la încheietura mâinii. O bucată mică din ea a căzut pe pământ.

Șarja shredderului a încetat. Ceea ce fusese locuința noastră, ceea ce fusese familia mea lumina incandescent în noapte. Aveau să treacă multe zile până la disiparea căldurii.

— Trebuie să pleci! mi-a spus Dak, înverșunat.

<Sunt morți>, am zis eu, plângând. <Nu, nu, nu, nu.>

— Trebuie să pleci! a repetat el.

<Sunt morți cu toții!>

— Cei care au făcut asta se pot întoarce să verifice, să fie siguri de rezultat, a zis Dak. Nu trebuie să te găsească aici.

<Ce mai contează? Oh, mamă. Tată. Barafin! Barafin!>

Dak m-a prins în brațe și m-a întors cu spatele la scena îngrozitoare. Mi-a luat capul, cu blândețe, în mâinile lui cu gheare, și mi l-a ridicat, ca să mă uit la el. Dar, ca hork-bajir, el nu înțelegea: ochii mei auxiliari puteau foarte bine să stea pironiți pe rana roșie, arzândă, care fusese viața mea.

— Așa cum ai spus tu, Aldrea, de asta m-am născut clarvăzător: ca să-mi salvez semenii de yeerki, care au făcut lucrul acesta rău. Dar nu pot singur. Trebuie să mă ajuți.

<Să te ajut?> am spus eu, printre suspine. <Cum să te ajut?>

— Să mă ajuți să înțeleg... să înțeleg răul acesta, a zis Dak. Vrei să mă ajuți să înțeleg?

Mi s-a făcut rău. Mi-era așa de rău, de la frică și de la ură, că-mi venea să mor în clipa aceea, doar ca să scap de greață.

Însă Dak îmi sugerase o cale de a trăi. Un motiv să îndur violența care îmi rodea măruntaiele.

<Nu, n-o să te ajut să *înțelegi*>, i-am răspuns. <Dar o să te ajut să-i omori pe yeerki. Da, asta voi face. Am să te ajut să-i omori. Și o să-i stârpim. O să-i stârpim! O să-i stârpim pe toți!>

Am urlat cu furia neputinței către cerul unde știam că se ascund yeerkii.

<O să-i omorâm pe toți!> am strigat. <O să-i ucidem pe toți!>

capitolul 13

DAK HAMEE

Tremuram încă. Fața îmi ardea în continuare, din pricina căldurii aceleia cumplite. Mi se învârtea capul, mi se învolburau gândurile, înnebunit de ceea ce văzusem.

Tot ce știam eu despre andaliți și despre galaxia de dincolo de planeta mea era ceea ce îmi povestise Aldrea. Dar despre astfel de nenorociri nu-mi vorbise. Nu-mi zisese nimic despre arme. Despre războaie. Despre yeerki.

Nu cunoșteam nimic din lucrurile acestea.

Știam că în Adâncul-Tată trăiau monștri și că aceștia se ridicau uneori și-i luau pe hork-bajirii nesocotiți, care coborau prea mult pantele văii.

Dar aceia erau monștri. Nu foloseau nave spațiale. Nu loveau, nevăzuți, din cer.

Totuși, știam că, atunci când atacau monștrii, hork-bajirii trebuiau să fugă. Dacă un monstru atacă și nu reușește să te răpească, un alt monstru poate fi atras de zgomot și poate ataca și el.

Probabil că și yeerkii erau la fel. Probabil că aveau să atace din nou.

Aldrea nu mă asculta. Am apucat-o de braț și am dus-o de-acolo. Am făcut-o să mă urmeze prin întuneric, departe de lumina aceea oribilă.

Trebuia să le spun bătrânilor ce se petrecuse. Nu se mai întâmplase niciodată ceva asemănător. Era necesar să știe. Să hotărască...

Ba nu, mi-am dat eu seama. Eu trebuia să hotărăsc. Ei aveau să mă privească și să zică: „Dak Hamee, tu ești cel diferit. Tu ești clarvăzătorul. Spune-ne ce cale să alegem".

M-am oprit din alergat. S-a oprit și Aldrea.

— Trebuie să hotărăsc, am zis.

Mă simțeam de parcă ar fi căzut peste mine Copacul Tribului. Crezusem că învățasem destule. Crezusem că eram înțelept. Dar nu știam nimic!

— Nu sunt pregătit, i-am spus Aldreei. Nu știu ce să fac!

Înainte ca ea să-mi răspundă, am văzut doi hork-bajiri venind în fugă spre noi. Probabil că văzuseră luminile din cer.

— Nu vă fie teamă, fraților, le-am zis.

— A, nu ne este teamă, mi-a răspuns unul dintre ei.

Tonul lui era ciudat. Diferit.

A venit drept spre mine. Apropiindu-se, mi-am dat seama că nu-l cunoșteam. Făcea parte oare din celelalte triburi din vale?

Hârști!

M-a lovit cu lama de la încheietura mâinii! Mi-a făcut o rană pe piept. Vedeam sângele. Vedeam pielea despicată, ca și cum mi s-ar fi deschis o gură mare în piept.

Mă durea.

— De ce m-ai...

Hârști! Hârști!

M-a lovit cu lamele de la picioare și de la coate!

M-a tăiat iarăși. Sângeram. Aveam o rană adâncă pe partea stângă a feței. Totul se petrecuse într-o clipită.

— Lasă-l, treci la andalită! a răcnit celălalt hork-bajir.

Al doilea hork-bajir a sărit la Aldrea. Spinteca aerul cu lamele, vâjâind, și le răsucea de parcă ar fi executat un dans ceresc.

<Dak! Luptă cu ei. Aceștia nu sunt hork-bajiri adevărați!> mi-a spus Aldrea.

— Ce?

<Luptă cu ei!> a strigat Aldrea și și-a arcuit coada, apoi a biciuit cu ea atât de rapid, că a făcut aerul să zbârnâie. Lama ei mică din vârful cozii l-a nimerit drept în piept pe al doilea hork-bajir.

Acesta a sărit înapoi, șuierând furios.

Iar eu stăteam și mă uitam lung, ca paralizat. Sângeram. Eram tăiat în multe locuri. Mă durea. Dar, mai mult decât atât, eram buimăcit. Cum era posibil ca un hork-bajir să mă taie cu lamele? Nu fusese un accident, cum se mai întâmpla uneori, când recoltam coajă de copac.

Dar acum nu adunam coajă de copac. Acest hork-bajir mă rănise. Dinadins! De ce?

— Lasă-l pe neghiob, ajută-mă cu andalita! M-a tăiat!

Acum amândoi hork-bajirii se întorseseră către Aldrea. Se apropiau de ea, biciuind nebunește aerul. Au încolțit-o, obligând-o să se sprijine cu spatele de trunchiul unui copac.

Dacă mai continuau să-și învârtă lamele și să înainteze, ar fi tăiat-o. Ar fi tăiat-o atât de rău, că ar fi murit. Văzusem hork-bajiri tăiați din greșeală. Cândva, un hork-bajir bătrân și neputincios murise dintr-o tăietură.

Coada Aldreei tremura, cumpănind.

Un salt brusc! Amândoi hork-bajirii se năpustiră asupra ei, cu lamele lovind ca fulgerul. Coada Aldreei vâjâi din nou prin aer.

Se împiedică! Un picior i se îndoi și se lăsă pe o parte.

— Mori, andalită spurcată! strigă un hork-bajir.

Lamele lui au fulgerat.

Mi-am privit lamele de la încheieturi.

Aldrea a țipat de mânie și de groază.

Mi-am întins brațele și mi-am văzut lamele. Mă uitam de parcă m-aș fi văzut pentru prima oară.

Atunci s-a petrecut ceva în mine. Parcă mi-ar fi fost dată puterea de a privi drept în inima Adâncului-Tată. Am avut o revelație teribilă. Am simțit... *putere*.

<Dak! Ajută-mă!>

Am sărit în spatele celui mai apropiat hork-bajir. Mi-am repezit brațul cu toată forța și cât am putut de repede. Lama de la încheietura mâinii i s-a înfipt în spinare. I-a spintecat mușchii. I-a pătruns în șira spinării.

Toți mușchii trupului i s-au înmuiat imediat. A căzut lat, fără să-și mai poată mișca picioarele.

Am sărit spre celălalt hork-bajir, dar acesta s-a dat înapoi, s-a întors și-a fugit.

— Carger, lașule! a strigat hork-bajirul doborât la pământ.

Mi-am privit lama de la încheietura mâinii. Era mânjită cu sânge.

<Geddii!> a strigat Aldrea.

I-am urmărit privirea ochiilor principali. Doi monștri pitici, ciudați, se apropiau în salturi. În mâini țineau niște mașinării mici.

<Trebuie să fugim!> a strigat Aldrea.

— Să fugim?

Încă mă uitam prostește la lamele mele.

Hork-bajirul de la picioarele mele mormăi ceva. Dădea slab din brațe. Picioarele nu i se mișcau deloc.

Aldrea se aplecă, apropiindu-și foarte mult fața de hork-bajirul rănit.

<Oricare ar fi numele tău, yeerkule, du-te și spune-le stăpânilor tăi așa: mai întâi, trădarea voastră l-a distrus pe tata, apoi tot voi l-ați ucis și mi-ați nimicit familia. Dar nu veți pune mâna pe această planetă. O, nu, viermi paraziți, noi suntem andaliții! Și o să vă stârpim pe toți, până la ultimul. Pe tine și pe toată rasa ta de ticăloși. Spune-le asta stăpânilor tăi.>

Cele două creaturi pe care Aldrea le numise geddi înaintau grăbite, ridicând în mâini mașinăriile mici.

<Fiica lui Seerow o să vă arate cealaltă față a caracterului andaliților>, i-a mai spus Aldrea hork-bajirului paralizat.

Apoi Aldrea și cu mine am fugit.

capitolul 14

ALDREA

Membrii familiei mele erau morți. Eram singurul andalit pe o rază de mai multe milioane de mile. N-aveam cum să comunic cu semenii mei. Yeerkii veniseră pe planeta hork-bajirilor, iar Dak și cu mine eram singurii care o aflaserăm.

Știam că hork-bajirii sunt pașnici. Dar habar nu aveam că nu înțelegeau ce înseamnă lupta.

Făceau parte dintre speciile inteligente cu înfățișarea cea mai feroce din galaxie. Erau un fel de arme ambulante. Letali din cap până în picioare. Dar ei nu știau lucrul acesta. Nu știau ce înseamnă.

Erau țintele ideale pentru yeerki.

Am fugit, lăsându-i ușor în urmă pe geddi. Am continuat să coborâm panta, fără să știm dacă fugeam de urmăritori adevărați sau doar de niște fantome. Am încercat să mă gândesc la ce trebuia să facem. Dar nu-mi puteam alunga din minte imaginea shredderelor prefăcându-i pe cei la care ținusem în zgură topită, luminoasă.

— Vorbește-mi despre yeerki, m-a rugat Dak, gâfâind.

Asta puteam să fac.

<Sunt o specie parazită. Pot viețui pe cont propriu doar în niște bazine speciale. Dar preferă să trăiască în trupul și în creierul altor specii.>

— Cum e cu putință?

<Așa au evoluat yeerkii. Prin natura lor sunt paraziți. Evoluția i-a înzestrat pentru asta. Pe planeta lor, infestează o specie numită geddi. Ai văzut adineauri niște geddi. Tata a fost primul andalit care a intrat în contact cu ei.>

Dak a părut surprins.

— Ați trăit printre acești yeerki?

<Da. Am fost... tata și mama au fost trimiși să-i studieze. Și să afle dacă ni-i putem face aliați. Sau dacă avem vreun motiv să ne temem de ei.>

Dak dădu din cap.

— Asta au făcut și aici părinții tăi. Am dreptate? Au fost trimiși să ne studieze.

<Da. Dar a fost o deosebire. Știam că yeerkii sunt foarte...> și m-am oprit.

Dak a așteptat o clipă. Apoi a terminat el fraza pentru mine:

— Știați că yeerkii sunt foarte inteligenți. Spre deosebire de hork-bajiri. Vă interesau pentru inteligența lor. Și vă temeați de ei, din același motiv.

<Da, Dak. Ne interesa inteligența lor.>

— De aceea tatăl și mama ta nu ne-au arătat prea mare interes. Noi nu suntem o specie prea inteligentă.

Părea mâhnit. Nu din pricina mea. Nu din pricina andaliților. Ci din pricina semenilor săi. De parcă i-ar fi fost rușine cu ei.

<Inteligența nu este totul, am spus eu. Tata este... a fost... eminent. Dar yeerkii l-au păcălit. El le-a vorbit despre lumea de dincolo de planeta lor. I-a învățat să scrie, cum să prelucreze materia, cum să creeze unelte, le-a vorbit despre vedere, despre artă, i-a învățat totul. El a avut încredere în ei. A crezut că îi vor fi recunoscători. A crezut că vor fi mulțumiți.>

— Tatăl tău a făcut o greșeală, a spus Dak. Yeerkii *erau* mulțumiți. Dar, arătându-le tot ce nu aveau, au început să-și dorească mai mult. Au vrut să fie ca voi. Aidoma andaliților.

Mi-am întors mirată ochii auxiliari spre Dak, care mergea repede pe lângă mine. Cum ajunsese atât de repede la miezul problemei? Cum putuse să ghicească tot ce simțiseră yeerkii?

Ah, bineînțeles. Pentru că și el simțise la fel. Și el era invidios pe ce aveam noi, andaliții. Invidios pe puterea noastră, pe cunoștințele noastre, pe inteligența noastră.

<Yeerkii i-au măcelărit pe mulți dintre andaliții care erau cu tata>, am continuat. <Au furat nave

andalite. Au ieșit în spațiu. De atunci sunt în căutare de trupuri-gazdă potrivite.>

— Și acum le-au găsit, spuse mohorât Dak Hamee.

<Da.>

— Semenii mei nu vor putea să-i oprească.

<Poate că nu>, am spus eu repede. <Voi, hork-bajirii, puteți fi foarte periculoși, puteți fi luptători foarte puternici, cel puțin în lupta corp la corp. Într-o confruntare directă, i-ați putea ține piept oricărui războinic andalit.>

Dak a râs.

— Semenii mei nu înțeleg ce sunt „paraziții". N-or să înțeleagă în veci că aceste creaturi le vor fura trupurile. Vor asculta ce le vom spune, apoi vor continua să jupoaie coaja copacilor, să se joace cu copiii lor și să aibă grijă de ei.

<Poate că nu. Tu ești clarvăzător. Te-ai născut să-i înveți pe semenii tăi un lucru nou. Poate că te-ai născut ca să-i înveți să lupte. Poate că menirea ta este să-i înveți pe hork-bajiri să-i ucidă pe yeerki.>

— Am sperat că am fost ales să le arăt semenilor mei toate lucrurile pe care tatăl tău a încercat să le arate yeerkilor. Am vrut să-i învăț ce înseamnă muzica, scrierea, arta. Am vrut să-i învăț să socotească timpul, trecerea anilor. Să-și facă unelte, să construiască. Dar tatăl tău le-a dat aceste lucruri yeerkilor, iar acum noi vedem rezultatele. Poate că

am fost un prost să cred că această cunoaștere i-ar face pe semenii mei fericiți.

<Ai să ai timp să te gândești la toate acestea după ce vom găsi o cale de a-i opri pe yeerki>, am spus eu. <O să-i salvăm pe semenii tăi, dacă-i vom învăța să lupte! Nu trebuie să se lase să piară.>

— Da, a zis el liniștit. Fie învață să lupte, să rănească și să ucidă, fie învață să fie sclavi. Ambele îi vor distruge. Ucigași sau sclavi. Ori una, ori alta. Ucigași sau sclavi.

M-am oprit și l-am apucat pe Dak Hamee de braț. Mi-am trecut dinadins degetele de-a lungul lamei pe care o avea la cot. Era aproape la fel de solidă ca lama de pe coada unui andalit mascul. Și la fel de ascuțită.

<Dacă alegerea este între a fi ucigaș și a fi sclav, atunci fii ucigaș. Ai făcut-o deja, adineauri. Nu-i chiar așa greu de învățat.>

— Și asta vrei tu de la mine? Să fiu un ucigaș?

<Dacă este nevoie, da!>

Dak mi-a dat încet mâna la o parte. Cu grijă să nu mă taie.

I-am întâlnit privirea. Hork-bajirii nu se pricep să-și ascundă sentimentele. Nu au încercat niciodată arta minciunii. Așa că am putut citi clar ce era în mintea și în inima lui Dak.

— Mai am multe de învățat despre andaliți, a spus el.

Mi-am întors capul. Este greu să vezi dezamăgire în ochii cuiva la care ții. Totuși, faptul că era supărat pe mine nu schimba nimic. N-avea de ales. Semenii lui nu aveau de ales. Trebuia să-i ajut să devină o specie de ucigași, pentru a-i opri pe yeerki? Da. De o mie de ori, da!

Creaturile care îmi uciseseră familia trebuiau să plătească. Oricare ar fi fost prețul.

ȚIUUU!

Trunchiul copacului aflat la doar câțiva inchi în stânga mea a explodat! Am fost împroșcată cu așchii, chiar m-am tăiat. Șocul și lumina m-au împietrit.

Dar era un shredder de mână, nu o armă de mare putere de pe navele de luptă. Am zărit niște geddi venind în salturi către noi, încolțindu-ne din două părți.

Ne luaseră urma. Și aduseseră ajutoare de pe navele de pe orbită.

Erau pe pantă, mai sus de noi. Singura direcție în care puteam scăpa era spre fundul văii.

<Ne-au găsit!> am strigat eu. <Fugi!>

Am luat-o la fugă. Eram mai rapizi decât geddii, dar știam că vor chema navele de luptă. Și de acestea nu mai puteam fugi.

ȚIUUU! ȚIUUU!

— Trebuie să coborâm în Adâncul-Tată, a spus Dak.

<Putem supraviețui acolo, jos?>

— Dar *aici* putem supraviețui?

Am gonit la vale, adâncindu-ne din ce în ce mai mult în ceața strălucitoare, albastră, pe care hork-bajirii o numeau Adâncul-Tată.

capitolul 15

ALDREA

Jos, mai jos, tot mai jos. Mușchii picioarelor mă dureau îngrozitor. Aș fi vrut să mă opresc și să mă preschimb în *chadoo*. Dar n-aveam timp. Geddii se apropiau. Și îi auzeam comunicând și încercând să aducă navele de luptă în ajutor, ca să ne ucidă.

Am fost salvați de relieful planetei. Piloții de pe nava de luptă yeerkă păreau încurcați. Nu știau cum să se poziționeze, exact deasupra capetelor noastre ori înaintea noastră. Era o problemă pe care un andalit ar fi rezolvat-o ușor. Dar yeerkii erau începători într-ale văzului. Copacii, panta abruptă îi derutau.

Dar nu pentru mult.

ȚIUUU!

În trunchiul unui copac aflat chiar în fața noastră se căscă o gaură de două picioare lățime. Din gaură ieși fum, dar trunchiul nu explodă.

ȚIUUU!

O rafală săpă un șanț în pământ, chiar lângă noi.

Alergam în continuare. Un adevărat coșmar. Mă durea fiecare celulă a corpului. Sângele îmi șiroia din răni. Mușchii cereau cu disperare un moment de odihnă.

Jos, și mai jos, tot mai jos. Acum puteam zări, printre copaci, lumina albastră. Aerul era mai dens.

Câte mile alergaserăm? Fugeam cât puteam de repede, fără să țin cont de obstacole. Viteza panicii. Viteza groazei.

În fața noastră, am dat de un grup de cinci-șase hork-bajiri speriați. Se îngrămădiseră unul într-altul, uitându-se la cer, la razele shredderului, cu fețe grotești, pe care teama le făcea și mai grotești.

— Este Dak Hamee! a strigat unul. Dak Hamee! Clarvăzătorule! Ce se întâmplă?

— Fugiți! Fugiți! le-a strigat Dak.

ȚIUUU!

Shredderele i-au dezintegrat pe doi hork-bajiri. Al treilea, atins de marginea fasciculului de raze ucigașe, trăi cât să vadă că nu mai avea nimic mai jos de talie.

— Fugiți! Spuneți-le tuturor să se ascundă! strigă Dak. Trebuie să-i ajut, să-i învăț! adăugă pentru mine.

<Yeerkii pe noi ne vor>, am zis eu. <Dacă rămânem printre semenii tăi, îi punem în și mai mare pericol.>

Chiar în timp ce rosteam aceste cuvinte, eram conștientă că mințeam. Nu pe *noi* ne vânau yeerkii, ci pe mine. Hork-bajirii nu reprezentau nimic pentru yeerki. Ei pe andalită voiau s-o ucidă.

Dar Dak a acceptat explicația mea. M-a urmat, coborând mai departe panta, lăsându-i în urmă pe hork-bajirii îngroziți.

Nu aveam timp pentru remușcări. Trebuia să supraviețuiesc. Numai eu puteam să dau de semenii mei, să-i aduc aici, ca să-i anihileze pe yeerki. Numai eu puteam asigura răzbunarea. Ce însemnau câțiva hork-bajiri speriați pe lângă necesitatea de a-i stârpi pe yeerki?

Aerul devenea tot mai dens. Parcă aș fi respirat vapori reci. Însă suplimentul de oxigen mi-a reînnoit forțele.

A apărut brusc sub noi. Copacii dispăruseră. În sol se căsca o prăpastie. Ceața albastră se răsucea în fuioare și lumina periculos.

În clipa aceea însă, nu se punea problema să aleg între o viață lungă și fericită și moarte.

Aveam de ales între a trăi câteva clipe în plus și a muri pe loc. M-am hotărât să profit de cele câteva clipe.

Am plonjat în Adâncul-Tată.

capitolul 16

DAK HAMEE

Noi, hork-bajirii, avem multe povești despre Adâncul-Tată. Ne-am născut din Adâncul-Tată și din Bolta-Mamă, suntem copiii lor. Bolta-Mamă ne dă aerul și lumina. Adâncul-Tată ne dă pământul și apa. Acestea sunt deopotrivă necesare pentru copacii care ne hrănesc.

Dar Adâncul-Tată este și locul din care vin monștrii.

Niciun hork-bajir n-a pătruns vreodată în Adâncul-Tată, ca să mai iasă viu de acolo și să vorbească despre cele văzute.

Acum noi intram în Adânc. Trecuserăm de zona cu tufe luminoase și cu flori deformate de la marginea Adâncului. Aici nu mai creșteau copaci. Dar viață încă mai exista, cu toată ceața albastră din jurul nostru, care ne ascundea de urmăritori.

<Atmosfera aceasta pare să fie respirabilă>, spuse Aldrea. <Nu știu precis ce gaze sunt aici și în ce procent, dar pot să respir. Și tu, Dak?>

— Da. Și eu pot să respir.

Vocea mea a sunat stinsă. Părea să moară în aer. Parcă sunetele nu puteau să ajungă de la gura mea la urechile Aldreei.

Eram îngrozit. Știam că vom muri. Dar mai știam și că era mai bine să murim aici, în Adâncul-Tată, decât să fim uciși de yeerki.

Adâncul-Tată era al nostru, al lumii noastre, a hork-bajirilor. Aveam să mor ca un hork-bajir.

În jurul nostru, totul devenise de un albastru mai intens. Lumina părea să vină de dedesubtul nostru, strălucind peste tot. Era o ceață albastră. Din ce în ce mai deasă, până când de-abia o mai puteam vedea pe Aldrea, deși se afla doar la mică distanță de mine.

Așteptam să se ivească monștrii și să mă înșface. Simțeam furnicături pe piele, în așteptarea atingerii mortale. Dar nu s-a întâmplat nimic.

<Temperatura crește pe măsură ce coborâm>, a spus Aldrea.

Mi-am dat seama că pășeam pe un covor gros de iarbă mustind de sevă. Pe măsură ce coboram, ceața părea să se îndesească. Aldrea nu mai era decât o umbră albastră în pâcla albastră.

Nu îi mai auzeam pe urmăritorii noștri. Niciun sunet, de când pătrunseserăm în Adânc. Oare se speriaseră?

Lângă mine, a început să prindă contur o siluetă. Un monstru?

— Aldrea? am întrebat, cu glas tremurat.

A venit mai aproape, mai aproape... Un gedd!

ȚIUUU!

Un fulger luminos. Nu raza pe care o văzusem înainte, ci o minge de lumină orbitoare.

— Aaahhh! a urlat geddul.

O atingere pe braț.

Am sărit și m-am întors.

<Sunt eu>, a zis Aldrea.

— Aaaahhh! striga geddul.

<Atmosfera aceasta este prea densă pentru un shredder>, a spus Aldrea. <Este o armă creată pentru vid sau, cel puțin, pentru o atmosferă rezonabil concentrată. Raza s-a întors. Energia de dezintegrare a shredderului a fost absorbită de atmosferă și reflectată.>

Geddul continua să țipe, dar glasul lui a fost curând înăbușit de ceață, căci noi am coborât mai departe, și mai jos, în Adânc.

Deodată, am simțit o mișcare prin ceață, o adiere de vânt. Pentru o clipă, am văzut doi geddi stând în fața noastră! Aveau armele îndreptate spre noi. Iar acum, lângă ei își făcu apariția hork-bajirul care ne atacase mai devreme și care fugise.

— Nu trageți, proștilor, a strigat poruncitor hork-bajirul. Nu-l auziți pe Arklan țipând?

<Doi geddi și tu, hork-bajirule controlat, împotriva noastră, care suntem doi?> a râs Aldrea. <Fără shreddere nu aveți curaj.>

Hork-bajirul dădu din cap aprobator.

— Shredderele vor fi destul de bune pentru distanțe mici. Apoi, către cei doi geddi: Așteptați până ajungem la cinci picioare de ei, apoi trageți!

Cei trei s-au repezit spre noi. Aldrea s-a ferit în stânga, eu în dreapta.

VUFF!

M-am împiedicat de ceva care a strigat:

— Rrrr!

Un gedd! Eram pe jos. Geddul era lângă mine. Apoi, cât ai clipi, creatura pe care Aldrea o numise hork-bajir controlat a sărit asupra mea. Și-a adus shredderul în față, lipindu-i vârful de capul meu.

Am citit bucuria nebună în ochii lui. I-am văzut degetele strângându-se pe trăgaci.

Și apoi...

Hork-bajirul a fost săltat de la pământ, aruncat prin aer ca de o creangă îndoită. A zburat puțin, apoi s-a oprit.

Am văzut cele două mâini uriașe, cu trei degete, ale lui *Jubba-Jubba* strângându-se în jurul pieptului hork-bajirului. Am auzit un țipăt. Un urlet. Iar trupul hork-bajirului a căzut pe pământ, peste mine.

Un trup fără cap.

— Aaahh! am strigat, îngrozit.

Geddul de lângă mine s-a întors pe călcâie și a dat să fugă. O mână cu trei degete s-a întins prin ceață, l-a înhățat pe gedd și l-a ridicat.

Nici măcar o bucată din gedd n-a mai căzut pe pământ. Nicio bucată din trupul lui, cel puțin. Shredderul a zdrăngănit, picând undeva, la câteva picioare distanță.

În culmea groazei, m-am ridicat în patru labe și m-am târât până la shredder. L-am luat de jos. Am pipăit cu degete neîndemânatice arma necunoscută. Am găsit trăgaciul, prea mic pentru degetele mele. Am țintit în sus.

Mâna cu trei degete cobora spre mine, mai jos, și mai jos, și mai jos.

Am tras.

VUFF!

Prea rapid ca să văd ceva! Ceața s-a răsucit într-un vârtej, descoperind locul din care venise lovitura fulgerătoare.

VUFF! VUFF!

Coada Aldreei a lovit din nou și atunci s-a auzit un urlet cum nu mai auzisem și nici nu-mi imaginasem vreodată. O mână uriașă, cu trei degete, a căzut pe pământ.

A căzut și acolo a rămas. Inertă. Separată de monstru.

Monstrul răgea, furibund.

<Ridică-te! Trebuie să fugim!> mi-a strigat Aldrea.

M-am ridicat. Am făcut un pas. Am lăsat shredderul din mâini; nu mai voiam să-l țin.

Monstrul *Jubba-Jubba* nu ne-a urmărit. Pentru prima oară în istorie, un monstru din Adâncul-Tată fusese învins.

capitolul 17

ALDREA

Dak mă privea de parcă aș fi fost o zeitate mitologică. Rănisem monstrul. Cred că nimeni nu mai făcuse vreodată așa ceva.

Dar fusese la limită. Nu-mi plăcea să recunosc, dar un războinic andalit mascul ar fi făcut-o dintr-o singură lovitură cu coada. Mie îmi trebuiseră trei.

Și totuși, o făcusem.

Am simțit satisfacție, nimic mai mult. Eu nu luptam împotriva acestor monștri, cum îi numea Dak. Ci împotriva yeerkilor.

— Ar trebui să fugim, înainte să mai apară și alți monștri, a spus Dak.

<Nu. Cu siguranță toată zona de sus, de deasupra ceții, colcăie deja de yeerki. Nu-și permit să mă lase în viață. Nu ne pot lăsa pe *niciunul* dintre noi în viață>, am adăugat, grăbită. <Îi vor aduce pe toți geddii pe care îi au și pe toți hork-bajirii, dacă mai au.>

— Atunci trebuie să rămânem în Adânc, spuse Dak încruntat. Trebuie să stăm aici, pe tărâmul monștrilor, în timp ce semenii mei sunt luați de acești yeerki.

<Poate că semenii tăi vor lupta.>

— Nu. Vor fi învinși fără luptă. Vor deveni sclavii yeerkilor. Nu vor lupta. Aș fi putut să-i salvez. În schimb, eu te-am urmat pe tine, Aldrea.

Nu știam dacă era supărat pe mine sau pe el. Ambele, bănuiesc. Oare voia să mă părăsească? Nu. Ținea la mine. Aveam mai multe în comun decât ar fi putut avea vreodată cu orice hork-bajir. Era prea târziu pentru Dak: aflase că stelele nu sunt flori.

Și, cu toate că învățase atât de multe, încă simțea nevoia să mai învețe. Era însetat de idei, de cunoaștere, de pricepere. Și numai eu puteam să-i ostoiesc setea.

Nu, avea să rămână alături de mine, nu mă îndoiam. Se va urî pentru această alegere. Dar asta nu conta, cel puțin, nu acum. Important era să-i distrugem pe yeerki.

<Dak, până la urmă trebuie să găsim o cale de a intra în contact cu semenii mei>, am zis. <Poate că va trebui să furăm o navă a yeerkilor. Poate că va trebui să zburăm, Dak. Poate că va trebui să plecăm în spațiu.>

Știam că asta își dorea Dak cel mai mult. Să vadă cum e în spațiu. Să zboare până la stele. Era un vis pe care n-ar fi putut vreodată să-l refuze. O momeală.

Dak se opri în loc. M-am oprit și eu și m-am întors spre el.

<Ce s-a întâmplat?>

— Nu trebuia să spui asta, Aldrea. Nu-i nevoie să-mi întinzi un con de *nawin* copt, ca să mă faci să stau cu tine. Am stat atât de mult timp împreună, Aldrea, și tot nu știi că aș sacrifica totul pentru tine?

Nu puteam decât să îl privesc. Să-l privesc și să-mi ardă obrajii de rușine. Înțelesese. M-am simțit mică și ticăloasă. Ar fi trebuit să-i spun că-mi pare rău. Dar și asta ar fi fost o minciună.

Cum să vă spun, în acel moment, nimic nu conta pentru mine. Nimic, cu excepția alinării durerii de a-mi fi văzut familia arzând. Nu ceea ce credea Dak despre mine, nici măcar ce credeam eu despre mine: nimic din toate acestea nu conta cu adevărat.

Dak avea să rămână cu mine. Și aveam să găsesc o cale de a-i face pe yeerki să plătească.

<Dak, ai vreo idee ce este mai jos, în Adânc?>

— Nu, Aldrea. Am coborât deja mai mult decât a coborât vreodată un hork-bajir.

<Hai să mai coborâm, totuși>, am spus eu.

Nu exista altă variantă.

Acum mergeam mai încet, tot la vale. Era o înaintare încordată. Pretutindeni în jurul nostru era ceață. Văzuserăm deja unul dintre monștri și acum știam că nu erau doar simple mituri.

Dar eram aproape sigură că îi pierduserăm pe urmăritorii yeerki. Cel puțin, deocamdată.

Totuși, deși noi, andaliții, nu suntem superstițioși, avem și noi miturile noastre străvechi despre locuri întunecoase și adânci, de sub pământ, locuri de groază și rele. Iar acum miturile astea îmi năpădiseră mintea.

— Ceața se rărește, a anunțat Dak.

Avea dreptate. Îl vedeam mai bine. Acum puteam vedea, la distanță mică, și panta de sub picioarele noastre. Numai tufe mici, strălucind în roșu, verde și albastru-aprins. Niciun monstru. Niciunul pe care să-l văd, oricum.

Am coborât și mai mult. Oră după oră. Mai jos, tot mai jos, printr-un clarobscur straniu. Fără să fim atacați. Fără să mai vedem alți monștri. Oare mica noastră victorie îi speriase și-i gonise?

Îmi roteam tot timpul ochii auxiliari. Și apoi s-a întâmplat să privesc în sus. Cerul era de un albastru strălucitor.

<Trebuie să fie un soi de barieră de vapori>, am spus. <Cumva, atmosfera de aici, din Adânc, interacționează cu atmosfera din valea de deasupra

noastră și formează un strat de vapori. Culoarea albastră este probabil rezultatul acestei interacțiuni.>

Am încercat să îmi amintesc noțiunile elementare de chimie pe care le învățasem și să-mi formez o idee despre aerul pe care îl respiram. Am ajuns la niște ipoteze plauzibile. Însă niciuna încurajatoare. Totuși, aerul, deși imposibil de umed și de dens, era respirabil.

— De aici, nici nu se poate vedea valea de sus, spuse Dak. Ființele care trăiesc aici cred probabil că această ceață albastră e cerul.

Avea dreptate. Numai că sursa de lumină era sub noi, nu deasupra. Știam că dincolo de bariera albastră era noapte. Totuși albastrul strălucea, reflectând lumina.

Pe măsură ce coboram, lumina devenea și mai puternică. Era tot o lumină bolnăvicioasă, nenaturală. Mai degrabă radioactivă, decât radiantă, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Dar măcar puteam vedea.

Iar ceea ce vedeam în jurul nostru era o zonă ciudată: tufișuri viu colorate și câțiva copaci pitici, contorsionați, pe care Dak nu voia să-i recunoască deloc drept copaci. Ici și colo, cursuri de apă absurd de repezi brăzdau iarba rară, ofilită, și pătrundeau printre rocile goale de dedesubt. Se auzea apa curgând, cu tot elanul pe care îl căpătase pe

drumul parcurs de sus, din vale. Unele cursuri erau destul de mari, de vreo zece, cincisprezece picioare lățime.

Ne-am dat seama că terenul se îndreptase puțin. Era aproape la fel de plat ca pășunea pe care ne construiserăm noi grota. Plat după standardele hork-bajirilor.

Dar solul părea să se sfârșească sau să se prăbușească la mai puțin de un sfert de milă în față.

Am înaintat cu precauție, fără grabă. Și apoi, destul de brusc, am văzut capătul. Solul pur și simplu se termina.

— Ce să fie asta? întrebă Dak.

<Nu știu, am recunoscut eu. Este planeta *ta.*>

— Nu și partea aceasta din ea.

Pas cu pas, din ce în ce mai aproape. Până când ne-am oprit exact pe margine. Mi-am aplecat torsul înainte. Nu-mi puteam imagina cum rezista Dak la această înălțime, stând doar pe două picioare și neavând decât o coadă pe care să se sprijine.

M-am uitat în jos, cu teamă.

Apoi m-am uitat iar în jos, din cale-afară de uimită.

Era o prăpastie. Stânci verticale și de-o parte, și de alta. Verticale ca niște pereți. Vedeam peste prăpastie, până pe partea cealaltă, mai bine decât vedeam în adâncul ei.

Pereții erau acoperiți de un filigran uimitor, complicat: ferestre, uși, pasarele, arcuri, spații deschise tăiate în stâncă. Toate unite pe verticală de scări din piatră.

La mii de picioare adâncime, sub toată această construcție incredibilă, poate chiar la zeci de mii de picioare, era fundul văii. Nu era la fel de luminos ca un soare. Dar era destul de luminos ca să proiecteze în sus umbrele tuturor scărilor, arcurilor și teraselor.

Strălucea în roșu și galben și părea să clocotească, într-o mișcare înceată, leneșă.

Ne uitam la inima topită a planetei.

capitolul 18

ESPLIN 9466

Am aflat într-o clipă unul dintre dezavantajele groaznice ale trupului-gazdă. Acesta poate fi rănit. Iar durerea nu poate fi filtrată. Însăși capacitatea care ne oferă control asupra gazdei ne leagă de durerea sa.

Hork-bajirul mă spintecase cu lamele sale. Țintise bine. Coloana vertebrală a trupului meu gazdă fusese tăiată în două. Partea de la piept în jos încetase să mai existe.

Zăceam neajutorat. Nu a venit nimeni. Am zăcut acolo mult timp, privind în sus, la cerul nopții, printre copacii hork-bajiri amenințători.

Am văzut o navă aterizând. Am auzit mormăitul geddilor, care se grăbeau pe lângă mine, căutând-o zadarnic pe andalită.

Abia după câteva ore bune a venit cineva să mă caute.

M-au târât la bordul celei mai apropiate nave de luptă și m-au dus înapoi, pe transportor. M-am întors în bazinul yeerk. Eram iar orb.

Orb și interogat fără milă.

<Unde s-a dus andalita?>

<Nu știu.>

<Câți hork-bajiri erau cu ea?>

<Numai unul.>

<Ce s-a întâmplat cu Carger?>

<A fugit. Mai departe, nu mai știu.>

Și de la capăt, încă o dată și încă o dată. Și cu cât mă chestionau mai mult, cu atât aflam mai multe. Șapte dintre oamenii noștri trecuseră dincolo de bariera de vapori albaștri. Unul supraviețuise și spunea povești smintite, despre niște monștri uriași, care apăreau din ceață.

În cele din urmă, au hotărât că probabil murise și andalita. Dacă acești monștri îi uciseseră pe ai noștri, cu siguranță o uciseseră și pe ea.

Numai eu nu eram de acord.

<Doar pentru că au fost uciși niște geddi, doar pentru că a fost ucis Carger, asta nu înseamnă că andalita a murit.>

<Vrei să spui că andalita este mai puternică, mai curajoasă, are mai multe resurse decât războinicii noștri?>

<Da>, am zis. <*Da!* Andaliții nu au devenit specia dominantă în această parte a galaxiei pentru că sunt slabi, proști sau lași.>

Dar nu mă asculta nimeni. Și am rămas să orbecăi prin locul care fusese odinioară întregul meu univers, iar acum era doar o închisoare murdară.

În sfârșit, după câteva zile, când au fost luați destui hork-bajiri, mi s-a dat un nou trup. Un nou hork-bajir.

— Am trimis trupe numeroase, puternic înarmate, în ceața albastră, mi-a spus Akdor. Și el avea acum un trup-gazdă hork-bajir. Monștrii sunt reali. I-au ucis pe mai mulți dintre ai noștri. Am găsit trupurile celorlalți. Am căutat trupul andalitei, dar nu l-am găsit.

Îl ascultam, încercând să nu mă bucur prea evident.

— Se pare că ai avut dreptate, Esplin-Nouă-Patru-Șase-Șase. Acum o să cobori din nou pe planetă. O vei găsi pe andalită. O vei distruge.

— Da, Akdor. Așa voi face. Și dacă voi face asta, care va fi recompensa mea?

— Vei fi avansat subvisser. De câți soldați ai nevoie?

— De niciunul, Akdor. Mă voi duce în calitate de spion, nu de cuceritor. Mă voi da drept hork-bajir. O voi găsi pe andalită. Și o voi ucide.

Dar, desigur, mințeam. Vedeți, deja îmi dădusem seama de un lucru foarte important: de acum înainte, trupul-gazdă pe care îl avea cineva va fi un semn al puterii. Erau deja linii de demarcație între yeerkii care aveau gazde geddi și cei cărora li se dădeau trupuri noi, puternice, de hork-bajiri.

Acești hork-bajiri aveau să fie trupele noastre de șoc.

Dar exista o gazdă mai bună decât hork-bajirul: andalitul.

Da, yeerkul care ar fi controlat un trup-gazdă andalit ar fi fost mai mult decât *subvisser*. Yeerkul care ar fi controlat și ar fi păstrat un andalit ar fi fost un visser, în cel mai rău caz. Și, într-o zi, cine știe? Un membru al Consiliului celor Treisprezece?

— Mă voi ocupa de această problemă, Akdor, am spus eu. O să am grijă de andalită.

capitolul 19

ALDREA

Adâncul-Tată. Așa îi spuneau hork-bajirii. Credeau că este teritoriul monștrilor, sub ceață. Dar zona monștrilor era destul de îngustă.

Acum înțelegeam întru câtva planul general. Partea superioară a văii, deasupra barierei de ceață albastră, era teritoriul hork-bajirilor. Un teren cu pante abrupte și copaci gigantici.

Sub ceață era o centură mai netedă, care înconjura valea. În această zonă cu ceață deasă și plante stranii, trăiau monștrii.

Acum ne aflam în a treia zonă: nu mai era o vale abruptă, ci erau stânci verticale. Stânci împânzite de o rețea complicată de pasarele, scări, arcuri, piețe, locuințe, firme... Aveau toate trăsăturile unei civilizații mediu dezvoltate, cu excepția uneia: erau goale. Nu părea să locuiască nimeni acolo.

<Mi-aș da coada pentru un senzor portabil>, am spus.

— Ce este un senzor portabil?

<Este un dispozitiv pe care îl poți lua cu tine; are un anumit număr de funcții. Ne-ar putea spune cât de vechi este locul acesta. Nu știu dacă toate acestea au fost create săptămâna trecută, mileniul trecut sau în zorii istoriei.>

Coboram peretele de stâncă pe un șir nesfârșit de scări. La fiecare douăsprezece trepte, scara se lărgea într-un palier. O pasarelă traversa palierul. De-a lungul pasarelelor se vedeau uși.

Eram gata. Pregătită. Așteptam atacul în orice clipă. Dar liniștea părea să sugereze pustietate. Pustietate pretutindeni în vale, în jurul și dedesubtul nostru.

Nu mă gândeam la ce era dedesubt. Dacă m-aș fi abătut cu un pas de la trepte, aș fi căzut. Căderea ar fi durat mult, foarte mult, până aș fi lovit centrul dezvelit al planetei.

Desigur, cu mult înainte să ating centrul propriu-zis, aș fi ars. Dar nu era un gând prea liniștitor.

Am ajuns pe un alt palier și am înghețat amândoi. Această pasarelă era diferită. Era vizibil mai largă, săpată mai adânc în stâncă. Și, la o sută de picioare sub pasarelă, se vedea un fel de deschizătură largă.

<Să o cercetăm?>

— De ce nu?

Și am coborât de-a lungul pasarelei. Iar acolo, în dreapta noastră, am dat de sală. O sală atât de încăpătoare, că ar fi putut fi un hangar pentru o întreagă flotă de nave spațiale.

Am pășit în sală. Era plăcut să te depărtezi de peretele de stâncă și de prăpastia abruptă. Dar mărimea acestui spațiu te intimida. Am simțit că trebuia să îmi plec capul. Trei echipe diferite puteau juca, simultan, câte o partidă de driftball[*] în spațiul acela. Sunetul copitelor mele răsuna între pereții de piatră pe care nici nu-i puteam vedea.

<Ce crezi că este locul acesta?> am întrebat.

Dak clătină din cap și atât. Se uita în sus, uimit, căutând cu privirea acoperișul, care știam că era deasupra noastră, dar pe care nu-l vedeam, în întunericul adânc.

<Măcar este un loc larg, am spus. Ne-am putea petrece noaptea aici. Avem nevoie de odihnă. Și nu cred că yeerkii vor mai veni după noi, în noaptea asta. Și chiar dacă vin, cum să ne găsească în labirintul ăsta absurd de pasarele și intrânduri?>

— Ar fi bine să ne odihnim, a încuviințat Dak. Nu putem sta în niciuna dintre locuințele mai mici pe care le-am văzut. Sunt prea mici. Prea înghesuite.

[*] Un fel de fotbal andalit.

Bineînțeles că am fost de acord. Nimeni nu-și dorea pereți în jur și un acoperiș deasupra, dacă le putea evita. La bordul unei nave spațiale n-aveai de ales, dar spațiul de aici era atât de larg, că l-ai fi putut lua drept un câmp deschis.

<Nu este iarbă>, am bombănit.

— Nu sunt copaci, a spus Dak. Iar podeaua dreaptă, orizontală, mă deranjează.

<Dar, pe de altă parte, nu sunt nici yeerki.>

— Da. Putem dormi aici.

<Eu am să stau prima de veghe>, am zis.

Dak s-a culcat, așa cum se culcă hork-bajirii: s-a așezat, cu picioarele întinse, depărtate în față, coada groasă oferind un al treilea punct de sprijin. Își ținea capul aplecat, cu bărbia sprijinită în piept.

A adormit imediat, după câte mi-am dat seama. Eram invidioasă. La mine somnul nu vine atât de ușor. La majoritatea andaliților, de fapt. Noi suntem o specie vigilentă. Mama mi-a explicat acest lucru odată, când nu am putut să dorm câteva zile.

<E drept că noi nu mai avem prădători, care să ne atace>, îmi spusese ea, <însă evoluția nu elimină imediat adaptările care au fost necesare cândva. Animalele din care am evoluat au fost vânate de prădători timp de milioane de ani. Trăiau în cirezi mari, pândite mereu de prădători înfometați. Asta a fost înainte să ni se dezvolte lamele cozilor, când nu ne puteam apăra decât

prin fugă. Încă mai simțim nevoia să fim atenți la prădători. Probabil că va mai dura un milion de ani până vom pierde acest instinct.>

Mama se pricepea să explice astfel de lucruri. Era meseria ei. Era om de știință. Așa cum urma să fiu și eu.

Dar acum murise. În parte și pentru că noi, andaliții, începuserăm să ne pierdem acel instinct al precauției. Am uitat că, deși prădătorii din lumea noastră dispăruseră, prin galaxie încă mai erau unii care umblau liberi.

Sau, cel puțin, ca paraziți.

Stăteam acolo, în întuneric, în lumina reflectată din fundul prăpastiei, și mi-am amintit de lumina arzătoare a shredderelor care îmi nimiciseră familia, atom cu atom.

Trebuia să găsesc o modalitate de a intra în contact cu flota sau cu lumea de acasă. Nimic nu mai putea salva această planetă acum, decât descinderea unei flote de război andalite, complet pregătite.

Asta însemna comunicare în spațiul-zero. Unui semnal radio i-ar fi trebuit mai multe decenii pentru a ajunge la cineva. Aveam nevoie de emițătoare avansate pentru spațiul-zero.

Singurele emițătoare de pe această planetă se aflau la bordul navelor controlate de yeerki.

Nu îți face griji, Aldrea, mi-am spus. *Nu trebuie decât să urci până la cea mai apropiată zonă în care aterizează yeerkii, să le spui că vrei să le împrumuți nava de luptă, să inițiezi contactul cu lumea de acasă și să-i rogi pe cei ce-ți vor răspunde să se grăbească în ajutorul tău. Nicio grijă!*

M-am uitat la Dak, care dormea, cu coarnele de pe frunte curbate în față, cu brațele îndoite și lamele în afară. *Ar fi greu să fie atacat în timpul somnului*, mi-am spus în sinea mea. „De la spate, ai da de țepii cozii; din părți, de lamele de la brațe; din față, de coarne."

Spusese că va face orice pentru mine. O spusese într-un fel care... nu, era ridicol. Eram specii diferite. Total, complet diferite.

Și totuși îmi plăcea să stau cu el. Îmi plăcea să vorbesc cu el. Îmi era dor de el, când nu eram împreună.

Perfect, Aldrea, am râs în sinea mea. *Este acoperit cu lame; în curând, va avea șapte picioare înălțime; mănâncă folosindu-se de gură și merge legănându-se prin copaci.*

Eram singură, asta era tot. Nu erau andaliți prin preajmă, iar eu aveam vârsta la care se manifestă interesul pentru sexul opus. Dacă aș fi avut vreun andalit interesant prin preajmă, nici nu m-aș fi uitat la Dak.

Nu sunt andaliți masculi, mi-am rezumat eu situația, *și, chiar dacă ar fi, nu ai avea altă șansă decât să ții la Dak. În cel mai bun caz, flotei îi vor fi necesare două luni ca să ajungă până aici. Iar această creatură ciudată, cu lame și coarne, este singurul tău prieten.*

Două luni. Dacă mi-aș fi găsit semenii. Dacă.

Și dacă eu nu aș fi putut să dau de semenii mei, oare Dak putea să-i găsească pe ai săi? Era posibil ca acest hork-bajir simplu și pașnic să fie convins să urce și să-i salveze?

Era clarvăzătorul Dak Hamee pregătit să devină generalul Dak Hamee?

capitolul 20

DAK HAMEE

M-am trezit în toiul nopții. I-am spus Aldreei să se culce. Și am așteptat.

M-am gândit în acea noapte mai mult decât mă gândisem vreodată în viața mea. Văzusem lucruri uimitoare. Văzusem lucruri cumplite. Și înțelesesem că trebuia să fac mai mult decât doar s-o urmez pe Aldrea.

Nu credeam că Aldrea ar fi rea, nu în felul în care yeerkii erau răi. Dar Aldrea mă mințise. Aldrea era în primul rând andalită și abia în al doilea prietena mea. Și ardea de pofta de a se răzbuna pe yeerki.

Numai de mine depindea să mă gândesc ce să fac pentru a-mi salva semenii. Dar nu aveam nicio idee. Hork-bajirii nu se mai confruntaseră cu o asemenea problemă înainte. Eram neajutorat.

Am stat așa, gândindu-mă, ore în șir. Apoi, încet, lumina difuză de dedesubt a fost înlocuită

de o lumină mai strălucitoare, mai curată, de deasupra.

Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că, într-un fel, lumina chiar venea de sus, deși știam că erau mii de picioare de piatră deasupra mea.

Mi-am dat capul pe spate și am privit în sus.

— Aldrea! Trezește-te!

Ochii Aldreei s-au deschis repede. Toți patru. Ochii auxiliari s-au răsucit încet, ca să privească în sus.

Acolo, în mijlocul acoperișului urias, boltit, era o spărtură. Era baza unui puț. Un puț la fel de mare ca trunchiul Copacului Tribului.

Fără niciun cuvânt, ne-am dus până sub puț și ne-am uitat drept în sus. În sus, la cerul senin, aflat la mii de picioare deasupra noastră. Atât de departe, încât cercul cerului părea mai mic decât ochiul Aldreei.

Dar puțul era inundat de lumină. Strălucea. Părea aproape viu, ca și cum pereții săi se mișcau, iar, la fiecare mișcare, scânteiau.

<Ca diamantele>, a spus Aldrea.

Lumina se revărsa din puț și, încetul cu încetul, pereții marii peșteri au devenit vizibili. Mă așteptasem la o rocă netedă, gri sau cafenie. Dar nu era deloc rocă. Pereții peșterii erau acoperiți în întregime cu bucățele de forme și culori neobișnuite.

Albastre, verzi, portocalii. Amestecate, nu dispuse uniform.

Privind mai de aproape, am văzut că toate peticele colorate aveau forme asemănătoare: aripi scurte... brațe... picioare... capete!

<Sunt vii!> a strigat Aldrea.

Pereții peșterii erau acoperiți de creaturi vii, de toate culorile imaginabile.

Apoi, într-o clipă pe care nu o voi uita cât voi trăi, creaturile s-au trezit. În aceeași secundă s-au deschis zece mii de ochi. Fiecare strălucea ca o stea. Zece mii de ochi strălucitori ne priveau din stânga, din dreapta și de deasupra.

Au coborât, încetinindu-și căderea cu ajutorul aripilor. Niciuna n-avea mai mult de jumătate din înălțimea mea, dar erau atât de multe!

Coborau întruna, aterizând fără zgomot. Stăteau pe patru picioare. Aveau două brațe lungi. Fețele parcă le erau alcătuite numai din ochii strălucitori și gurile mici, roșii.

— Sunt *chadoo!* am izbucnit eu. Mă rog, ca niște *chadoo* uriași. Dar foarte colorați!

<Nu sunt *chadoo,* ci doar niște rude îndepărtate, cred>, a spus Aldrea.

Creaturile începură să treacă pe lângă noi, ignorându-ne, de parcă n-am fi fost acolo. Se îndreptau, liniștite, spre ieșirea din peșteră, luând-o

la stânga sau la dreapta, de-a lungul pasarelei de afară.

Dar vreo șase creaturi se îndreptară direct spre noi. Una, colorată în purpuriu strălucitor, ne-a vorbit:

— Ce căutați aici? ne întrebă.

— Vorbește limba mea, i-am spus eu Aldreei.

— Cum comunic eu nu are importanță, a zis el... sau ea. M-ați auzit. Mă înțelegeți. Ca atare, răspundeți-mi la întrebare.

— Suntem... vreau să spun, eu sunt de sus.

— Da, da, nu sunt idiot. Tu ești hork-bajir. Ce cauți aici, hork-bajirule? Aici nu sunt copaci. Nu ai coajă să mănânci.

Am ridicat din umeri. M-am uitat la Aldrea, așteptând să intervină. Dar și ea părea la fel de surprinsă ca și mine.

— Ne urmăreau. Am venit aici ca să scăpăm.

— *Cine* vă urmărea?

<Yeerkii>, a spus Aldrea.

— Tu ce ești? o întrebă creatura pe Aldrea.

<Eu sunt andalită.>

— Locul tău nu este aici, andalito. Nici al tău, hork-bajirule. Plecați.

Creatura s-a întors și a început să se îndepărteze, fără grabă.

— Nu, am spus eu.

Creatura s-a oprit.

— Nu?

— Nu, am repetat eu, hotărât. O să ne explici întâi cine sunteți. Și ce este locul ăsta.

— Noi suntem arni, a spus creatura. Numele meu este Quatzhinnikon.

<Îți dai seama că hork-bajirii nici măcar nu știu că existați?> l-a întrebat Aldrea.

— Bineînțeles că nu știu. Nu vrem noi să știe. De aceea am creat diversele specii de creaturi care locuiesc în zona de separare. Am vrut să-i ținem pe hork-bajiri în zona lor. Acum trebuie să plec. Am treabă.

Porni iar. L-am prins de mână. Nu l-am bruscat, ci am fost doar ferm.

— Au! Au! a strigat Quatzhinnikon.

Vreo doisprezece arni s-au întors. Erau îngroziți, speriați.

— Răspunde-ne la întrebări, am spus.

— Mă amenințați? a scâncit Quatzhinnikon.

Mă pregăteam să spun: „Nu, bineînțeles că nu", dar a răspuns Aldrea în locul meu.

<Da, te amenințăm, iar tu pari să te fi înfricoșat, după cum se cuvine. Așa că răspunde-ne la întrebări și scutește-ne de aerele astea arogante.>

Quatzhinnikon i-a aruncat o privire ucigătoare, cu ochii săi strălucitori, de diamant.

— Nu faceți parte din lumea aceasta echilibrată. Veți produce numai necazuri. N-am să vă ajut.

Într-o secundă, coada Aldreei era la gâtul micii creaturi.

<Ne grăbim. Nu avem timp să fim diplomați. Așa că dă-mi voie să îți spun simplu: răspunde-ne sau îmi smucesc coada, iar capul ți se va rostogoli pe podea. Înțelegi?>

Nu pot spune că am fost complet șocat. Începusem să îmi creez o imagine mai clară despre andaliți, în general, și despre Aldrea, în particular. Dar Quatzhinnikon era, evident, șocat.

— Totul se va nărui acum, a mormăit el. Echilibrul atent construit de noi!

Dar ne-a spus ce voiam să știm. Ne-a răspuns la întrebări.

Când termină, aș fi vrut să n-o fi făcut.

capitolul 21

ALDREA

Am mers în alt loc, de-a lungul pasarelei, coborând mai multe scări. Am ajuns la o altă scobitură făcută de arni în perete, la prima vedere. Dar apoi Quatzhinnikon a atins o plăcuță albastră din perete.

Zidul s-a deschis.

În spatele lui era o cameră lungă, lungă, săpată adânc în peretele de stâncă. Camera era plină de șiruri nesfârșite de cilindri lungi. Cilindrii erau acoperiți de praf. Nu mai fusese nimeni aici de multă vreme.

Quatzhinnikon trecu pe lângă cilindri, rând după rând. La celălalt capăt al camerei am văzut ceva ce semăna cu o consolă uriașă de computer.

<Ia te uită!> am exclamat. <Nu sunteți simpli locuitori ai grotelor până la urmă, nu-i așa?>

Quatzhinnikon s-a dus spre consolă și s-a urcat, netulburat, până la un banc cu butoane de comandă neobișnuite. A apăsat câteva. Pe peretele din spatele lui a apărut un ecran uriaș.

Am văzut o planetă luxuriantă, verde și albastră, orbitând în jurul unei stele roșii, gigantice.

— Acum douăsprezece mii de ani, a spus Quatzhinnikon.

Pe ecran a apărut ceva nou, care se învârtea prin spațiu. Un asteroid. Era imposibil să judeci mărimea lui relativă, dar era mare.

— Un asteroid pe o orbită instabilă, a explicat Quatzhinnikon. În fiecare an, ne rata cu puțin. Știam că ne va lovi cândva. Am încercat să construim o navă spațială, ca să scăpăm. Dar n-am reușit mai mult decât un zbor local. Am fost pasionați de biologie, nu de fizică. Am reușit să ajungem până la al doilea satelit nelocuit. Nu mai departe. Așa că tot ce am mai putut face a fost să așteptăm. Să recalculăm orbita și să mai așteptăm. Iar apoi...

Pe ecran am văzut cum asteroidul s-a lovit de planetă. Impactul a fost îngrozitor. Întreaga planetă s-a cutremurat. Bucăți din ea au zburat în cosmos. Un nor mare de praf și de fum a învăluit planeta, depunându-se încet, în decursul anilor.

Când praful și fumul au dispărut, planeta era foarte schimbată. Se creaseră crăpături uriașe de la impactul cu asteroidul. Crăpături uriașe care formau o centură de văi în jurul planetei.

— Mare parte a atmosferei a dispărut, ne explică Quatzhinnikon. Câteva mii dintre noi au

așteptat pe satelit, înghețați în stasis*. Când ne-am trezit, am găsit asta.

A arătat spre planetă.

— Ne-am întors în lumea noastră și i-am găsit morți pe toți. Întreaga noastră specie. Aerul era irespirabil, mai puțin în văi. Dar chiar și acolo echilibrul era precar. Un pic de dioxid de carbon în plus, ceva mai mult nitrogen și până și văile create de impact ar fi murit. Așa că am trecut la treabă, pentru a înțelege acest nou mediu. Aveam nevoie de un mecanism pentru controlarea atmosferei.

<Copacii>, am spus eu.

Atunci am știut ce avea să urmeze. Mi-am întors un ochi auxiliar și m-am uitat pe furiș la Dak. El nu-și dăduse încă seama. Oare trebuia să-l fac pe arn să tacă? Să-l opresc înainte să-i dezvăluie adevărul lui Dak?

— Da, desigur. Copacii, a încuviințat Quatzhinnikon. Specii deosebite, fiecare ușor diferită în modul de utilizare a dioxidului de carbon și în producerea de oxigen. Echilibrul perfect, amestecul perfect, asta ne trebuia. Dar necesitau îngrijire continuă. Iar noi nu doream să devenim o specie de crescători de copaci.

---

* Stare în care toate procesele vitale se întrerup pentru un timp.

Quatzhinnikon a șovăit. Ca și cum ar fi citit îndoielile din mintea mea. Trebuia, oare, să afle și Dak adevărul?

<Și atunci ați creat o rasă de crescători de copaci>, am spus eu. <Chiar aici, în camera aceasta.>

— Da. În camera aceasta, ne-am folosit toate cunoștințele din domeniul geneticii pentru a proiecta și a crea o specie care să fie perfect adaptată la îngrijirea copacilor, la păstrarea lor. I-am făcut mâncători de coajă. Le-am creat trupuri perfect adaptate pentru această sarcină.

Dak a făcut ochii mari. S-a uitat la mine, cu neîncrederea întipărită pe chip. Am dat încet din cap.

<Da, Dak>, am spus eu. <Acesta este creatorul tău.>

Dak se uită șocat la arn. Dar nu căzu în genunchi și nici nu tremură plin de respect. Era surprins, nu impresionat.

<Și pe monștri de ce i-ați creat?> am întrebat.

— Ca să-i ținem pe hork-bajiri departe de noi, spuse Quatzhinnikon. Vedeți, inteligența nu le era necesară crescătorilor de copaci. Hork-bajirii, cum i-am numit noi, erau inferiori din punct de vedere intelectual. Am considerat că era mai bine să nu știe de existența noastră. Așa că, timp de douăsprezece mii de ani, au trăit dincolo de ceața albastră, ținuți departe de ororile create de ingineria genetică și pe care ei le numeau monștri.

Jur că am fost gata să-i arăt creaturii mulțumite de sine tăișul cozii mele.

<Arogantule, ești vrednic de dispreț...>, am început eu.

Spre surprinderea mea, Dak m-a întrerupt, ridicând o mână.

— Tu i-ai creat pe hork-bajiri?

— Da, spuse Quatzhinnikon. Sau, mă rog, semenii mei i-au creat.

— Atunci, aveți nevoie de noi, a spus Dak, rece.

Quatzhinnikon l-a privit îngrijorat pe înaltul hork-bajir.

— Da. Bănuiesc că acesta e adevărul.

— Hork-bajirii vor fi distruși. Robiți și luați de pe această planetă, a continuat Dak. Vă veți pierde crescătorii de copaci. Yeerkii ne distrug deja.

Quatzhinnikon ridică din umeri.

— Ce-am putea face noi? Nu avem arme.

— Monștrii, spuse Dak. Voi îi controlați, nu-i așa? Cum altfel ați putea să-i țineți în fâșia îngustă care-i separă pe semenii tăi de ai mei?

Acum a fost rândul meu să rămân surprinsă. Asta nu-mi trecuse niciodată prin cap. Dar Dak avea dreptate! Arnii aveau controlul asupra așa-numiților monștri.

Quatzhinnikon se uită aspru la Dak.

— Desigur. Tu ești unul dintre cei isteți, nu-i așa? Un clarvăzător. Nu am putut niciodată să eradicăm

complet acele gene. Am făcut tot ce ne-a stat în putință, dar, din când în când, tot mai apare unul printre voi.

— Da, sunt un clarvăzător, a răspuns Dak, calm.

— Ești un anormal, asta ești, a spus Quatzhinnikon. Un element periculos de instabil. Aceasta a fost singura noastră mare ratare: unul la zece mii de hork-bajiri se naște cu o inteligență comparabilă cu a unui arn.

— Cum controlați monștrii? a întrebat Dak.

— O să distrugeți tot!

— Îmi voi salva semenii, a spus Dak. Și, salvându-i pe ei, s-ar putea să-i salvez și pe ai tăi. Yeerkii nu se vor speria de ceața albastră și de poveștile de adormit copiii despre Adâncul-Tată. Voi veți fi următorii după care vor veni. Ajutați-ne acum și s-ar putea să trăiți.

Mai târziu, l-am felicitat pe Dak.

<Ai învățat să mergi direct la țintă. Ai învățat să-ți urmărești scopurile și să nu te lași furat de amănunte.>

— Da, a spus el. Am început să învăț cum să fiu neîndurător. Am avut un exemplu foarte bun de urmat.

Știam ce voia să spună. Dar n-aveam de gând s-o recunosc. Ce puteam face? Să râd și să-i zic: „Da, noi, andaliții, cu siguranță suntem buni profesori, când este vorba despre un interes personal nemilos".

Poate că era adevărat, dar ar fi fost o prostie s-o recunosc.

Mă prinsese cu garda jos. Nu știam ce să spun.

<Mda, ăăă, yeerkii sunt exemple bune de neîndurare, nu-i așa?> m-am bâlbâit.

Dak a zâmbit.

capitolul 22

ESPLIN 9466

A fost foarte ușor să mă instalez în hork-bajir. Trupul-gazdă pe care îl luasem se numea Fet Mashar. Prietenii lui văzuseră cum fusese răpit și dus într-o navă de luptă. Îl văzuseră târât dintre ei de către geddi.

Și totuși, când am reapărut printre ei, mi-au pus foarte puține întrebări. Eu am spus doar:

— M-am întors.

Iar hork-bajirii au răspuns:

— Da, te-ai întors.

Am început să-mi dau seama că noi, yeerkii, am avea un mare avantaj dacă am continua să cucerim galaxia. Am putea da peste specii mai deștepte, mai puternice, mai periculoase decât hork-bajirii. Caz în care ne-am strecura mai încet. Am lua doar o gazdă o dată, am lucra încet, fără să ne lăsăm victimele să știe ce se petrece, decât atunci când ar fi prea târziu.

Dar astfel de tactici nu erau necesare aici. Am reușit să ne deschidem o bază la sol și să ne vedem

de treabă fără ascunzișuri. Capturam și infestam o sută de hork-bajiri pe zi. Numărul creștea cu fiecare zi, pe măsură ce acaparam mai multe gazde hork-bajire, care să îndeplinească partea grea a muncii.

De fapt, nici eforturile mele de a mă infiltra printre hork-bajiri nu erau necesare. Primul hork-bajir pe care l-am întrebat mi-a spus numele lui Dak Hamee, hork-bajirul care avea legături cu andaliții.

Dak Hamee și un prieten al lui, pe nume Jagil. L-am căutat pe Jagil ca să-l infestăm, dar nu l-am găsit. Cu toate acestea, destul de curând am fost siguri de numele Dak Hamee.

Însă nu Dak Hamee era preocuparea mea principală. Eu pe andalită o voiam. Și am aflat și numele ei, de asemenea.

Aldrea. Era, după cum spusese chiar ea, fiica prințului Seerow.

Ironia era perfectă. Prostul de Seerow, care trăncănise despre pace și fraternitate, în timp ce Akdor și ceilalți pregătiseră atacul, avea o fiică. Evident, fiica era mai puțin proastă decât tatăl ei.

Dar reușise oare să supraviețuiască acelei călătorii prin ceață? Nimeni n-o mai văzuse în ultimele două zile. De îndată ce aveam să fim destul de puternici, urma să organizăm o expediție armată în ceață. Deocamdată, îi strângeam pe hork-bajirii din toată valea și îi aduceam la bazinul yeerk, săpat în pripă.

Acest nou bazin yeerk nu fusese ușor de creat. Terenul era atât de înclinat că ar fi trebuit să scoatem mii de tone de pământ. Așa că am găsit o cale mai bună. Am folosit un shredder ca să tăiem un copac mare, găunos, pe care hork-bajirii îl foloseau ca să comunice între ei. Copacul a căzut pe-o parte, cât era de lung. S-a rostogolit puțin, până s-a oprit, proptit în ceilalți copaci. După aceea, a fost o treabă ușoară să ardem stratul exterior de sus și să creăm un bazin yeerk foarte lung și îngust.

Într-adevăr, priveliștea era impresionantă. Copacul avea peste o mie de picioare lungime. L-am ars în cea mai mare parte, dar tot am mai rămas cu un buștean de două sute de picioare lungime. Și așa, culcat pe o parte, trunchiul se înălța la mai mult de șaizeci de picioare. Am construit scări care urcau pe o parte și coborau pe cealaltă, cu rampe înguste, în jurul bazinului deschis.

Am făcut toate acestea. Dar nu am instalat un post de pază pe acest buștean. Nici n-am creat un perimetru de siguranță. De ce să ne facem griji? Hork-bajirii erau total inofensivi.

Nu eu comandam bazinul yeerk. Nu sunt responsabil pentru ce a urmat. Deși, să fiu sincer, nici mie nu mi-ar fi trecut prin minte să procedez altfel. Și totuși, nu am fost învinovățit. Yeerkul care a fost învinovățit a fost executat mai târziu. A

fost privat lent de razele kandrona. Foarte lent. A murit după săptămâni întregi.

Totuși, am fost *acolo* în seara aceea groaznică. Am fost acolo, am râs și am glumit cu alți hork-bajiri controlați entuziasmați. Tuturor ne plăceau aceste trupuri-gazdă. Eram cu toții siguri că aceste gazde ne vor face potriviți pentru a lupta corp la corp cu andaliții.

Cu aceste trupuri puteam construi ceea ce nu reușiserăm niciodată să construim cu trupurile neîndemânatice ale geddilor. Aveam să ne construim noi arme. Nave! Nave mari, puternice, care să facă galaxia să tremure.

Toate rasele din galaxie aveau să devină gazdele noastre. Sclavii noștri. Și când am fi fost destul de puternici, am fi pornit împotriva stăpânilor aroganți, proștii băgăcioși a căror flotă ne ținea prizonieri semenii rămași acasă. Nu aveam nevoie decât de o generație ca să-i atacăm, să-i învingem și să-i facem sclavi pe andaliți.

Toate păreau atât de ușoare, atunci. Zece minute mai târziu, ne-am dat seama cât de mult ne înșelaserăm.

Stăteam pe marginea bazinului, glumind cu fratele meu geamăn. Da, desigur, am un frate geamăn. Dar eu m-am născut primul. El, al doilea.

Discutam despre tacticile de luptă cu lamele hork-bajirilor, când am auzit strigătele.

M-am uitat cu atenție în întunericul de sub copacii înalți.

— Aaaahhh! Aaahhh! Ajutor! Ajutor!

Mai multe voci strigând. Toate îngrozite. Toate panicate. Urmate de sfârâitul unei rafale de shredder. Și, dincolo de astea, un răget profund, tunător.

Am văzut hork-bajiri și geddi alergând în direcția noastră. Alergau și se împiedicau. Mi-am desfăcut teaca shredderului.

Și apoi, au apărut. Nu vă puteți imagina cât de îngrozitoare era priveliștea.

Un rând de creaturi care înaintau. Dar creaturi care nu semănau cu nimic din ce mi-am imaginat vreodată. Creaturi uriașe, fantastice, oribile, cu trupuri contorsionate, mâini masive și coarne ascuțite.

Însă, deși această armată ciudată era înspăimântătoare, ceea ce m-a speriat mai mult, ceea ce făcea ca totul să pară extrem de periculos, era o siluetă mică, albastră-purpurie, aflată în fruntea acestei gloate.

O singură fată andalită. Alături de ea, se mișca greoi un hork-bajir; am presupus că trebuia să fie Dak Hamee.

Era Aldrea. Fiica lui Seerow.

Mi s-a părut frumoasă. Este ceva neobișnuit? Bănuiesc că este. Dar vederea cuiva care pare atât de mic și totuși atât de periculos este extrem de plăcută.

Până și eu, dușmanul ei, n-am putut să nu fiu impresionat de ironia întregii povești. Seerow, care ne eliberase fără să știe de primejdia care-l pândea, era acum înlocuit de Aldrea, care ne-ar fi trimis înapoi în bazinul yeerk. Sau ne-ar fi omorât.

Da, era ceva frumos în acea creatură mică, delicată, periculoasă.

Într-o bună zi, o să-i spun cum m-am simțit în acel moment cumplit. Într-o bună zi, o să locuiesc în capul ei și o să îi spun că am admirat-o, atunci.

Într-o bună zi, când va fi gazda mea.

capitolul 23

ALDREA

Ne-a luat o zi ca să învățăm tehnicile de control al minții pe care le foloseau arnii pentru a-și stăpâni monștrii. Ni s-au implantat amplificatoare cerebrale chiar sub pielea capului. Am fost învățați să emitem comenzi și imagini simple către monștrii genetici pe care îi creaseră arnii.

Am avut nevoie de încă două zile ca să adunăm creaturile din toată valea. La sfârșit, aveam mai mult de o sută.

Toate acele creaturi cu ADN modificat alcătuiau o adevărată colecție de circ. Arnii nu rataseră nimic.

Erau *Jubba-Jubba*, ca monstruozitatea cu trei degete care ne atacase pe noi.

Erau *Galilash*, de patruzeci de picioare înălțime, cu trup de reptile, verde cu roșu, și tentacule tăioase ca niște brice.

Erau *Gorki*, de numai trei picioare înălțime, dar lați de douăzeci, cu mers târșâit, grozăvii cu

douăsprezece picioare, cu guri care clănțăneau și se întindeau pe toate părțile.

Era un monstru numit *Lerdethak*, un amestec bizar de cârcei vii care înconjurau o gură vorace.

Și apoi erau monștri pe care hork-bajirii nu-i văzuseră îndeajuns ca să le dea nume. Monștri cu guri care ar fi putut scoate un copac din rădăcină, monștri cu niște pene ascuțite ca acele și lungi de zece picioare, monștri care împroșcau acid.

Era o colecție tristă, bolnavă. Într-o lume mai bună, o lume a păcii și a dreptății, cineva i-ar fi pedepsit pe arni pentru ceea ce făcuseră. Să deformezi viața pentru a crea monștri este un lucru rău.

Dar răul lor a fost spre binele nostru.

Aveam o armată.

Am urcat pe pantă, ieșind din ceață. O sută de coșmaruri în spatele meu și al lui Dak. Am înaintat în liniște și fără preget.

<Sper să am ocazia să văd expresia de pe fețele yeerkilor care ne vor zări primii>, am spus. <Vreau să văd ce vor zice de asta!>

— O să le fie frică, a zis Dak. Și-o să le fie frică și semenilor mei.

<Trebuie să încerci să-i convingi pe semenii tăi să ni se alăture. Să lupte alături de noi.>

— Cum să fac asta?

<Arată-le. Arată-le ce să facă și ei te vor urma.>

Aveam de urcat mile bune înainte de a ajunge la tabăra yeerkilor. Hork-bajirii s-au ascuns în copacii de deasupra noastră, ghemuiți, uitându-se îngroziți, scâncind, în timp ce armata terorii mărșăluia pe dedesubt.

<Cheamă-i, Dak>, l-am îndemnat eu. <Tu ești clarvăzătorul lor. Acesta este momentul tău!>

Mi-a aruncat acea privire pe care, în ultimul timp, o vedeam din ce în ce mai des. O privire încărcată de mânie sumbră, dușmănoasă.

Era de așteptat. Am înțeles. Se împotrivea instigării la violență. Asta însemna că era pur și simplu o creatură cu bun-simț. Dar avea să ajungă să vadă necesitatea luptei. Avea să vadă că am dreptate. Când yeerkii vor fi distruși și semenii lui vor fi din nou liberi, avea să înțeleagă.

<Cheamă-i! Spune-le să nu se teamă>, am repetat.

Dak și-a înălțat capul, strigând spre copaci:

— Nu vă fie teamă! Eu sunt Dak Hamee. Eu sunt clarvăzătorul, trimis să vă învăț și să vă conduc. Nu vă fie teamă! Acești monștri n-or să vă facă niciun rău. Mergem să-i distrugem pe invadatori! Mergem să-i ucidem pe yeerki!

Hork-bajirii tot mai stăteau atârnați de coajă și de crengi.

— Urmați-ne, a strigat Dak. Rămâneți în copaci, dar urmați-ne! Priviți și învățați!

<Uitați-vă la clarvăzătorul vostru!> am strigat și eu, cu îndrăzneală. <Uitați-vă la el și faceți ce face el. El este clarvăzătorul! Clarvăzătorul care a fost trimis să vă conducă. Uitați-vă la el și faceți ce face *el*. Uitați-vă la Dak Hamee și faceți ce face *el!* Faceți ce face *el!* Faceți ce face *el!*>

— Cât de bine ai ajuns să ne înțelegi pe noi, hork-bajirii, într-un timp atât de scurt, a spus Dak, rece. Un mesaj simplu, repetat, pentru un popor simplu.

<Trebuie să înțeleagă>, am zis eu. <Ne apropiem.>

Simțeam tabăra yeerkilor în fața noastră. Simțeam duhoarea stătută a bazinului yeerkilor.

<Când începe bătălia, o să alerg spre nava cea mai apropiată>, i-am explicat eu. <Cel mai important lucru este să trimitem un mesaj către flota andalită. Ăsta este scopul principal. Va depinde de tine să continui bătălia, odată ce va fi începută. Nu trebuie să slăbești. Atacă, atacă, atacă! Nu le da yeerkilor nicio șansă să se regrupeze. Nu uita: hork-bajirii din tabără nu sunt hork-bajiri. Sunt yeerki.>

Dak a dat din cap.

— Ai luptat în multe bătălii, Aldrea?

Am fost surprinsă de întrebare.

<Nu. Bineînțeles că nu. Dar am studiat...>

— Ai ucis vreodată vreun andalit?

<Nu! De ce...>

— Mi-ai cerut să-mi ucid semenii astăzi și să-mi îndemn poporul să-și ucidă frații, a spus Dak. Zici că nu sunt hork-bajiri, ci yeerki. Dar atunci când morții își vor fi dat sufletele Bolții-Mamă, pe jos vor zăcea trupuri de hork-bajiri.

<Dak, am mai discutat despre asta!> am izbucnit eu. <Este prea târziu să ne facem astfel de griji. Suntem în război! Dacă vrei ca semenii tăi să supraviețuiască, va trebui...>

— Taci, Aldrea, a spus Dak.

Dar n-a ridicat tonul, ci a vorbit calm, cu voce scăzută.

— Cei care vor muri astăzi sunt semenii *mei*. Taci, andalito! Taci!

capitolul 24

DAK HAMEE

Am mărșăluit pe vale în sus. Am mărșăluit pe sub copaci. Pe crengile de deasupra noastră ne urmau din ce în ce mai mulți hork-bajiri. Acum erau cu sutele. Toți priveau, așteptau.

Cântau, în timp ce săreau din creangă în creangă. Cântau: „Faceți ce face *el*. Faceți ce face *el*".

Aldrea lucrase bine. Născocise o poruncă simplă pentru semenii mei hork-bajiri. Era foarte deșteaptă. Andaliții sunt o specie foarte inteligentă. Ca yeerkii. Ca arnii.

Noi fuseserăm creați de o specie strălucită, apoi invadați și înrobiți de alta. Iar acum a treia se folosea de noi.

Dar, mărșăluind astfel, nu vedeam altă cale de salvare. Și asta îmi făcea greață, cum îi este cuiva care a mâncat coajă galbenă. Pentru noi nu exista o altă cale. Deveniserăm instrumentele folosite de către specii mai deștepte, mai puternice.

„Faceți ce face *el*. Faceți ce face *el*."

Deodată, i-am văzut în fața noastră. Doborâseră Copacul Vorbitor. Acesta zăcea întins de-a curmezișul cărării pe care urcam noi și se sprijinea pe doi copaci *stoola*.

Pe copacul *nawim* doborât stăteau hork-bajiri înarmați cu shreddere și se uitau la noi. Alți hork-bajiri alergau în fața noastră, întorcându-se în grabă la frații lor. Câțiva traseră cu shredderele în noi. Un monstru își pierdu o mână. Nu însemna nimic.

Ne-am oprit la vreo zece yarzi de copacul doborât. Vedeam inamicul foarte bine. Și el ne vedea pe noi.

Nu erau decât vreo douăzeci sau treizeci de hork-bajiri controlați. Dar Aldrea mă prevenise că vor veni mai mulți, foarte curând. Și știam că în bazinul yeerk, pe care îl scobiseră în măruntaiele copacului doborât, încăpeau sute, poate mii de yeerki în stare naturală.

Dincolo de copac, în stânga, se afla o navă spațială. Aldrea spusese că fusese navă andalită. Acolo voia ea să ajungă.

Stătea tăcută alături de mine, dar îi simțeam agitația, nerăbdarea.

— Ești pregătită, Aldrea? am întrebat-o.

<Da.>

M-am concentrat, așa cum ne învățase arnul să facem. Am trimis o comandă simplă armatei de matahale din spatele nostru. Creierele lor, chiar

mai simple decât ale hork-bajirilor, au înțeles comanda alcătuită dintr-un singur cuvânt.

— Ucideți! am spus, uitându-mă la Aldrea.

Ea nu s-a uitat la mine. În schimb, și-a îndreptat toți ochii înainte.

<Pentru mama. Pentru fratele meu. Pentru tata, prințul Seerow. UCIDEȚI!>

Ne-am năpustit înainte, o masă de demoni. Am pornit pe pantă în sus. Monștri mari, puternici, fără să le pese de gravitație, au sărit, s-au târât, au mers târșâit și s-au aruncat asupra yeerkilor.

ȚIUUU! ȚIUUU!

Shredderele s-au descărcat.

AAAARRRRȘȘȘȘ! a zbierat un monstru care luase foc.

ȚIUUU! ȚIUUU!

Am simțit razele shredderelor mușcând pământul pe lângă mine. Acum alergam — îngrozit, dar alergam înainte.

ȚIUUU! ȚIUUU!

— Aaahhh! am strigat, când m-am ales cu o parte din umăr arsă.

<Atacați!> a urlat Aldrea.

ȚIUUU! ȚIUUU! ȚIUUU! ȚIUUU!

Shredderele trăgeau din toate părțile. Un *Jubba-Jubba* a explodat! Un *Lerdethak* s-a zvârcolit, arzând, zgârcindu-se. Dar monștrii erau sub controlul nostru. Nu puteau să fugă.

Mai erau zece yarzi până la copacul doborât.

Nouă yarzi.

Cinci!

ŢIUUU! ŢIUUU!

Aldrea a fugit drept spre copacul *nawin*. Monștrii erau pretutindeni în jurul nostru. Simțeam că îmi pierd mințile.

— Aarrgghhh!

O bestie mare, galbenă, se uită în jos și văzu că avea o gaură prin stomac. O gaură care fumega și sfârâia.

Am ajuns la copac! În fața noastră se afla un zid înclinat.

Am urcat scările în fugă, țipând. Țipând cu un amestec de teroare și ură.

Un *Jubba-Jubba* s-a cățărat pe marginea copacului, m-a depășit și a sărit asupra apărătorilor. *Jubba-Jubba* l-a înșfăcat pe cel mai apropiat hork-bajir controlat, a deschis gura mare și l-a înghițit de la cap până la mijloc.

Mai mulți monștri s-au urcat pe copac. Hork-bajirii controlați au rupt rândurile și au dat bir cu fugiții. Dar, din spate, veneau alții, încercând să refacă rândurile.

Stăteam pe copacul *nawim*. Vedeam jgheabul pe care îl făcuseră yeerkii prin el, cioplindu-l pentru a crea un bazin. Nu avea apă — nu apă cum o știam

eu, oricum. Era murdară ca mâlul, vâscoasă, grea. Și în ea am văzut limacși viermuind ici și colo.

Yeerki. Așa îmi spusese Aldrea. Aceia erau yeerki.

M-am oprit sus, pe copac, și m-am uitat în jur. Aldrea alerga către nava de luptă aflată la sol. Monștrii ucideau și erau uciși. Hork-bajirii controlați trăgeau îngroziți cu shredderele, în timp ce erau sfâșiați. Țipete, urlete, zbierete, strigăte!

Iar în copaci sute de semeni de-ai mei, hork-bajiri, priveau. Fără să înțeleagă, dar privind să vadă ce fac.

„Faceți ce face *el*", continuau ei să murmure.

— Mori!

Un strigăt din spatele meu. M-am întors. Un hork-bajir controlat se repezea asupra mea, cu lamele șfichiuind.

M-am lăsat în jos, sub arcul creat de el prin rotirea lamei de la încheietura mâinii.

M-am ridicat, i-am împins capul înapoi și l-am lovit cu piciorul în stomac. Ghearele lui au slăbit strânsoarea. A căzut de pe copac, s-a rostogolit pe o parte și a aterizat la picioarele unui *Galilash*. *Galilash*-ul...

Nu contează ce a făcut *Galilash*-ul.

Ceea ce contează este că semenii mei, cei pe care trebuia să-i conduc eu, un clarvăzător, văzuseră ce făcusem.

— Faceți ce face *el!* au strigat ei.

Au început să-și dea drumul din copaci. Și atunci a început cu adevărat lupta.

capitolul 25

ALDREA

Bătălia se dezlănţuise!

M-am grăbit către partea din faţă a buşteanului în care se afla bazinul yeerk. Printre monştri care răgeau şi urlau, printre focurile de shreddere ale hork-bajirilor controlaţi.

Nu mai trecusem niciodată prin aşa ceva. Nu era cum mă aşteptasem să fie. Strigătele şi urletele. Gemetele de durere. Exploziile luminoase, izbucnind de pretutindeni. Mirosul de carne arsă.

Am alergat înnebunită, amintindu-mi vag care era ţinta mea. Am ajuns la capătul buşteanului, am cotit la dreapta şi am pornit iar în sus pe pantă, către nava de luptă.

N-o păzea nimeni! Yeerkii care ar fi trebuit să apere nava spaţială se grăbiseră să ia parte la luptă. O greşeală fatală!

Am alergat spre nava de luptă. Yeerkii lăsaseră trapa deschisă. Era incredibil. Atât de uşor!

Am pătruns înăuntru și m-am oprit. Zgomotul bătăliei părea să vină de departe. Ca și cum s-ar fi petrecut în cu totul alt loc. Am auzit mai puține focuri de shreddere.

Concentrează-te, Aldrea, mi-am spus. Tremuram. Stăteam în fața panoului de comunicare. Yeerkii modificaseră unele comenzi, dar era încă, în linii mari, un panou andalit familiar.

<Computer, activează zona de comunicare>, am ordonat. <Mesaj de transmis. Prima adresă: planeta andalită. Prioritate unu, cer canal dublu de comunicare. A doua adresă: flota spațială andalită. Prioritate unu, cer canal dublu de comunicare.>

<Terminat>, a răspuns computerul.

<Deschide canalele>, am zis.

<Canale deschise. Începe mesajul!>

M-am întors către panou. Am încercat să-mi controlez expresia. Bănuiam că arătam destul de sălbatică. Mai exact, arătam tânără. Și feminină. Armata andalită era alcătuită aproape în întregime din bărbați.

<Aici Aldrea-Iskillion-Falan. Transmit de pe planeta hork-bajirilor. Eu...>

Cu colțul unui ochi auxiliar am zărit o formă amenințătoare ridicându-se în spatele meu. M-am întors și am lovit cu coada. Dar hork-bajirul controlat a fost mai rapid și a parat lovitura.

M-a lovit puternic peste față, cu dosul mâinii. Mi s-au înmuiat picioarele. Am căzut în genunchi.

— Nu cred că-ți pot permite să ceri ajutor, Aldrea, fiica lui Seerow.

Mi se învârtea capul. Dar chiar și când m-am prăbușit pe punte, m-am întrebat în sinea mea: *De ce nu-și folosește lama împotriva mea? M-ar putea distruge ușor.*

Hork-bajirul controlat puse un picior pe torsul meu, țintuindu-mă cu ghearele la podea, neajutorată, incapabilă să ajung la el cu coada.

— Computer. Încheie comunicarea!

<Comunicare încheiată!>

Hork-bajirul controlat se uită la mine.

— Ai creat destule probleme, andalito. Prietenii tăi îmi măcelăresc semenii, afară.

<Continuă. Vrei să mă omori. Continuă!> am strigat eu, cu mult mai mult curaj decât simțeam cu adevărat. Mi-era greață de frică. Și greață veritabilă din cauza amețelii.

— Să te omor? Nu, nu, nu. Nu fac eu așa ceva, a zis el. Nu vreau să te omor. Vreau să devii gazda mea. Voi fi primul controlor de andalit. Voi avea acces total la fiecare secret al tău, la toată știința și la toate cunoștințele tehnice pe care le deții. Știi, eu v-am studiat pe voi, andaliții. Și vă admir.

Nu voia să mă ucidă? Atunci, poate mai aveam timp. Poate mai aveam destul timp. Trebuia să-l împiedic. Să-l distrag...

VUFF! Lovitura veni fără avertisment.

<Ahhh!> am gemut și aproape am leșinat.

— Îmi pare nespus de rău, dar trebuie să stai locului. O să pornesc nava de luptă și o să-i folosesc shredderele ca să stârpesc mica ta armată de erori genetice.

Lovitura îmi tăiase răsuflarea. Cred că leșinasem, dar numai pentru scurt timp. Nu mă puteam mișca, dar încă mai gândeam. În minte îmi apărea o singură imagine, una simplă.

Imaginea monstrului *Jubba-Jubba*.

Yeerkul era ocupat să încarce shredderele. Voia să înțeleagă cum se manevrează nava de luptă, ca s-o întoarcă spre câmpul de bătălie, cu shredderele în poziție.

O singură șarjă a puternicelor shreddere de la distanța asta putea pune capăt bătăliei. Râdea în barbă, în timp ce poziționa armele.

Apoi a observat.

— Aaahhh!

A sărit înapoi, cu ochii holbați, nevenindu-i să creadă.

Eram pe jumătate metamorfozată. Pe jumătate metamorfozată într-un monstru *Jubba-Jubba*.

<Nu cred că voi, yeerkii, cunoașteți această nouă tehnologie>, am spus.

— Ce faci?

Am întins mâna spre el și mi-am încleștat palma uriașă, cu trei degete, în jurul gâtului său.

<Ce fac? Te distrug, yeerkule. Asta este pentru fratele meu. Pentru mama. Și pentru *tata*.>

Am strâns mai tare. Forța mâinii mele era incredibilă! Aș fi putut cu ușurință să-l sfâșii în bucăți. Am simțit mintea greoaie a monstrului, puțin mai mult decât o sclipire a celei mai simple inteligențe, încă fără conștiință. I-am simțit impulsul violent. Îndemnul puternic de a ucide, pe care îl avea codat în ADN.

Dar nu era prima oară când mă metamorfozam. Știam cum să domin instinctele monstrului. Știam cum să-mi țin în stăpânire mintea de andalită. Iar asta s-a dovedit a fi o greșeală.

Monstrul ar fi stors viața yeerkului într-o clipă, fără să se mai gândească. Dar eu eram andalită. Noi nu suntem bestii. Hork-bajirului controlat îi ieșise limba din gură. Lovea cu brațele, fără speranță. Dădu ochii peste cap. Încetă să se mai zbată.

Mi-am slăbit strânsoarea. Și am simțit încă viața în gâtul lui.

L-am dus la trapă și l-am aruncat afară. Am închis trapa și am asigurat-o. Apoi m-am demetamorfozat.

<Computer, reia comunicarea anterioară.>

<Începe mesajul!>

<Aici Aldrea-Iskillion-Falan. Transmit de pe planeta hork-bajirilor, desemnată drept Sector Cinci, RG-Doi-Unu-Cinci-Şapte-Opt-Patru. Prințul Seerow, soția sa și fiul lor au fost omorâți. Eu sunt fiica lui.>

Pe ecranul din fața mea a apărut un chip. Un războinic tânăr, care emana aroganță.

<Anunțul morții prințului Seerow nu este un mesaj de prioritate unu>, a surâs el, batjocoritor. <Prioritatea unu este rezervată mesajelor de cea mai mare...>

Nu mă simțeam în stare să mă arăt răbdătoare. Primisem lovituri de pumn și de coadă, fusesem călcată în picioare.

<Atunci, poate că anunțul următor va fi destul de important pentru tine: yeerkii sunt aici! Sunt aici în forță, pe orbită și la sol!>

Tânărul războinic aproape că se prăbuși peste pupitru.

<Ce?>

<Am spus că yeerkii sunt *aici!*>

capitolul 26

DAK HAMEE

Monștrii fuseseră doborâți, unul după altul, și căzuseră claie peste grămadă, într-un munte de carne contorsionată, hidoasă.

Însă hork-bajirii au coborât din copaci și au făcut așa cum le arătasem eu: i-au atacat pe hork-bajirii controlați. Prima bătălie din istoria neamului meu. Prima oară când un hork-bajir omora un alt hork-bajir.

Am văzut că nava de luptă aflată la sol începe să se rotească. Apoi s-a oprit.

Am văzut altă navă de luptă coborând din cer. A rămas în aer, deasupra copacilor, dar n-a deschis focul. Motivul era simplu: nu știa în cine să tragă. Sau cum. Ambele tabere erau amestecate într-o groaznică luptă corp la corp.

Apoi nava de luptă de la sol a început iar să se rotească. Shredderele erau puse în poziție de tragere și ațintite spre noi. Am așteptat, întrebându-mă cine ținea mâna pe trăgaciul acelor arme puternice.

Apoi, o voce slabă, care venea de departe, îmi comunică telepatic.

<Dak! Pleacă de lângă buștean. Ia-ți toți războinicii de lângă buștean!>

— Toată lumea să coboare! După mine! am strigat.

Am sărit pe sol și zeci de semeni m-au urmat. Am alergat puțin mai sus, pe pantă. Yeerkii de pe buștean s-au bucurat. Au crezut că ne retrăgeam.

Nava de luptă de la sol trase.

ȚIUUU! ȚIUUU!

Razele shredderelor pătrunseră în trunchiul de *nawin*, trecând dincolo de el. Loviră lichidul din bazinul yeerkilor. Urmă o explozie uriașă de abur.

— Aaarrrșșș! au răcnit hork-bajirii controlați.

Au căzut. Câțiva au rupt-o la fugă. Alții s-au căznit să se ridice în picioare, dar asupra lor săriră patru, cinci, șase hork-bajiri de-ai mei.

Deodată, bușteanul a plesnit în două. S-a desfăcut ca o păstaie, iar conținutul bazinului yeerkilor s-a scurs pe pământ. Apa vâscoasă, cenușie, se rostogolea spre noi, ca torentul după ploaie.

A trecut peste picioarele mele. Peste degetele de la picioare. Dar a lăsat în urmă o grămadă de viermi care se târau și se zvârcoleau. Yeerkii din bazin erau acum neajutorați, pe pământ.

N-am dat ordinul. Prietenul meu Jagil l-a dat. Blândul, temătorul Jagil. Învățase multe în ultimele douăzeci de minute de luptă.

— Omorâți-i! strigă el. Omorâți-i! Faceți cum a făcut Dak Hamee. Omorâți-i!

Ceilalți hork-bajiri controlați au fugit. Au fugit să scape cu viață. Au fugit urlând printre copaci. Nu știu câți au supraviețuit. Poate niciunul.

Iar semenii mei s-au apucat să îi strivească și să-i taie pe yeerkii împrăștiați pe jos. Era ca un dans de coșmar.

Acum, în sfârșit, nava de luptă din aer găsise o țintă. A tras în nava de luptă de la sol. Explozia a anihilat shredderele navei de jos. Trapa s-a deschis și Aldrea a ieșit în fugă, chiar în momentul în care nava de luptă din aer trăgea din nou asupra celei de la sol, distrugând-o.

Au început să coboare mai multe nave de luptă. Aterizau și descărcau noi hork-bajiri și geddi controlați.

Aldrea s-a apropiat în goană, cu respirația tăiată.

<E timpul să plecăm de aici!> a strigat ea. <Am realizat ce ne-am propus.>

M-am uitat la ea, în timp ce-și dădea seama ce se petrecuse cu viermii yeerki. Ce le făcuseră semenii mei. S-a schimbat la față. I s-a oprit respirația. Nu s-a mai uitat la mine.

— Da, o mare realizare, am spus.

<Trebuie să plecăm de aici>, a repetat ea, ferm.

— În copaci! am urlat către semenii mei. În copaci!

Aceștia au încetat masacrul, fără tragere de inimă. Dar s-au supus.

Mi s-au supus. Hork-bajirii, care nu cunoscuseră vreodată cuvântul „supunere", mi se supuneau mie, acum. Pentru că eram clarvăzător? Pentru că eram mai înțelept decât ei? Nu. Pentru că le distrusesem trecutul, iar acum nu mai aveau de ales decât să mă urmeze într-un viitor pe care nu și-l puteau imagina.

Monștrii din valea noastră au fost nimiciți în ziua aceea. Doar câțiva au supraviețuit. Dar asta era bine, pentru că nu mai aveam nevoie de monștri. Deveniserăm noi monștri.

capitolul 27

ALDREA

Trecuseră șapte luni și flota nu venise încă. Eu credeam că au să vină în două luni.

Poate că spațiul-zero se deplasase, depărtându-se mai mult de planeta hork-bajirilor. Astfel de lucruri se petrec frecvent. Sau poate că prinții pur și simplu nu mă crezuseră. Poate, poate, poate. Am cântărit toate posibilitățile la care mă puteam gândi. Dar flota tot n-a venit.

Au trecut șapte luni, în care Dak Hamee și cu mine am învățat tehnici de luptă de gherilă: 1) Folosește elementul-surpriză pentru a lovi în punctul slab al inamicului. 2) Retrage-te înainte să înceapă contraatacul. 3) Folosește-te de sprijinul populației, indiferent de represalii.

Am antrenat un grup de hork-bajiri. L-am numit armata hork-bajiră. Am capturat shredderele yeerkilor. Am atacat bazele acestora de la sol. Ne-am ascuns în copaci sau printre arnii

neprimitori și temători. Noi eram curajoși și plini de energie. Dar pierdeam.

Yeerkii s-au mutat în alte văi. Noi am întins rețeaua de rezistență, dar n-am fost niciodată destul de rapizi. Yeerkii se răspândeau printre hork-bajiri ca un virus. Aveau mii, zeci de mii de gazde hork-bajire.

Și am început să observăm și alte lucruri. Shredderele capturate de noi erau modificate. Yeerkii numeau această armă nouă „lansator Dracon". Nu ucidea imediat, ca un shredder. Prelungea durerea.

Și mai rău încă, trecuseră la săpături de proporții. Yeerkii exploatau mine. Scoteau fier, uraniu, nichel, bauxită, diamante și rubine. Construiau baze mai rezistente. Iar din capătul îndepărtat al planetei, veneau zvonuri despre construcții ample.

Aveam foarte puține îndoieli în legătură cu *ce* anume construiau yeerkii și, în cele din urmă, am avut și dovada: construiau nave spațiale. Nave cu hork-bajiri controlați și înarmate cu noul lansator Dracon.

Yeerkii învățaseră foarte repede. Aveau la îndemână tehnologie andalită, skrit na, ongachică, hawjabran de analizat. Iar lipsa trupurilor-gazde nu mai constituia un impediment acum.

Era o zi întunecată. Bolta-Mamă plângea, lăsând să-i cadă lacrimi care să domolească mânia Adâncului-Tată. Ploua.

Mica noastră armată se întorcea dintr-o acțiune de hărțuire a inamicului. Ne-am retras spre locuințele arnilor, ducând cu noi un războinic grav rănit.

Quatzhinnikon ne-a întâmpinat în sala cea mare, în care îl cunoscuserăm. Încă nu apusese soarele, iar oamenii lui erau treji.

— De ce ați venit din nou aici?

<Avem un războinic rănit>, i-am răspuns eu.

Arnii erau la fel de pricepuți în domeniul biologiei ca-n timpurile lor bune. Foarte puține răni dintre cele suferite de noi nu fuseseră tratate cu succes.

— V-am spus. Nu sunteți bine-veniți aici. O să aduceți și-aici războiul vostru.

— Oricum va veni, Quatzhinnikon, a zis Dak. Yeerkii sunt tot mai puternici, pe zi ce trece. Cât crezi că va mai dura până se vor sătura de luat hork-bajiri în sclavie și vor începe să caute arni?

Creatura cea mică și purpurie a zâmbit cu infatuare.

— Foarte mult timp, clarvăzătorule hork-bajir. Am lucrat și noi. N-am stat degeaba.

S-a întors și m-a privit cu răceală, respingător.

— Și nici nu ne-am pus speranța în flota voastră andalită, care nu mai apare. Nu ne mai temem de yeerki.

Primul meu gând a fost că arnii inventaseră vreo armă puternică. Dar nu, arnii nu erau creatori de arme. Ei erau creatori de vieți, oricât de ciudate.

<Explică. Dar, mai întâi, îngrijește-l pe hork-bajirul rănit.>

— Ne-am modificat propriul ADN, a anunțat Quatzhinnikon, mulțumit de sine. Am slăbit un vas de sânge din creierul nostru până la punctul în care orice creștere a tensiunii cerebrale duce la spargerea vasului. Dacă un yeerk încearcă să pătrundă în creierul unui arn, vasul plesnește, iar arnul moare. O gazdă lipsită de viață nu le este utilă yeerkilor. Prin urmare, ne vor lăsa în pace. Toți arnii, din toate văile, vor fi modificați în felul acesta în câteva zile.

Pentru o clipă, l-am privit fix. Apoi am râs.

<Prostule. Crezi că yeerkii vă vor lăsa să trăiți într-o lume pe care intenționează să o stăpânească?>

Quatzhinnikon ridică din umeri.

— Nu vor avea nevoie de noi.

— Exact, a spus Dak. Și ce nu le trebuie distrug.

Chipul încântat de sine al lui Quatzhinnikon se crispă.

— Plecați de aici. Nu veți găsi ajutor aici.

— Îl omor, a zis Jagil, aruncându-i lui Quatzhinnikon o privire fioroasă.

— Nu, l-a oprit Dak. O să-l ucidă yeerkii.

— O să-i omor pe yeerki, a mai spus Jagil. Sunt un mare ucigaș de yeerki!

— Da, ești, prietene, a încuviințat, trist, Dak.

— Da, este un mare ucigaș de yeerki! a repetat apăsat Delf Hajool.

Dak i-a zâmbit lui Delf Hajool, care stătea lângă Jagil. Delf și Jagil deveniseră un cuplu. Hork-bajirii își unesc viețile mai devreme decât noi, andaliții.

Era foarte dureros să te gândești ce viitor îi aștepta pe Jagil și pe Delf.

M-am uitat la Dak și m-a cuprins mila. Jagil și Delf nu aveau niciun viitor. Dak și cu mine nu aveam niciun viitor. Într-un fel, de când luptam cot la cot, deveniserăm și mai apropiați. Dar glumele nevinovate, încrederea de la început dispăruseră. Îmi aminteam adesea vremurile în care mă metamorfozasem în *chadoo* și mă urcasem în vârful Copacului Tribului. Țineam mult la acea amintire.

Ne-am urcat, obosiți, înapoi pe zidul orașului arnilor. Ne-am odihnit în zona locuită cândva de monștri, acum pustie. Hork-bajirul rănit a murit. În noaptea aceea, am găsit un copac departe de zonele populate de yeerki. Am săpat o groapă la rădăcina lui și l-am îngropat, după tradiția hork-bajirilor.

Am cercetat cu privirea mica noastră armată: eu și patruzeci și doi de hork-bajiri. Treizeci și unu înarmați cu shreddere model vechi sau cu lansatoare

Dracon mai noi. Niciunul dintre noi nu era lipsit de cicatrice.

Câştigam bătălii mici. Pierdeam războiul. În scurt timp, aveam să rămânem prea puţini ca să continuăm.

Ploaia se oprise, iar cerul nopţii s-a limpezit pe când ieşeam din oraşul arnilor.

— Florile Bolţii-Mamă sunt neobişnuite în noaptea aceasta, a spus încet un hork-bajir pe nume Had Kalpak.

I-am urmărit direcţia privirii, întorcându-mi ochii auxiliari spre cer. Apoi, într-o clipă, toţi ochii mei erau aţintiţi în sus.

Florile Bolţii-Mamă chiar erau neobişnuite. Sus, pe fundalul negru al spaţiului, am văzut lumini mişcându-se rapid. Iar apoi, raze de lumină strălucitoare şi o explozie mică, mută, îndepărtată.

<Bătălie spaţială!> am strigat. <Pe orbită are loc o bătălie spaţială!>

Dak m-a prins de braţ, puţin cam prea tare.

— Andaliţii?

Am râs. Am râs şi m-am învârtit în paşi de dans.

<Ei bine, cu siguranţă, acolo sus nu sunt skrit na care se luptă cu yeerkii!> am strigat. <Au venit! Au venit! Totul va fi în regulă. Flota este aici!>

capitolul 28

DAK HAMEE

Navele de luptă andalite au aterizat în luminișul în care locuise familia Aldreei. Purtau urmele bătăliei. Dar când s-au deschis trapele, andaliții care și-au făcut apariția păreau încrezători.

<Tu trebuie să fii Aldrea-Iskillion-Falan>, i-a spus unul dintre ei. <Vino cu mine. Eu sunt Sofor. Te voi duce la prinț.>

<Mă bucur să vă văd>, a spus Aldrea. <El este Dak Hamee, clarvăzătorul neamului hork-bajir.>

<Un animal înfiorător>, a zis Sofor, măsurându-mă din cap până în picioare. <Să mergem, fetițo. Prințul nu prea are răbdare și am avut parte de o primire fierbinte în acest adevărat iad.>

— Din fericire, noi *suntem* răbdători, am zis eu, făcând un pas în față. Vă așteptăm de șapte luni să ajungeți aici.

<Vorbește!> s-a mirat războinicul andalit. <Sunete emise pe gură, desigur.> Apoi, întorcându-se

iar spre Aldrea: <Ia-ți rămas-bun de la animăluțul tău, fetițo. Așa am primit ordin.>

<Dak vine cu mine>, a zis Aldrea.

— Nu, am intervenit, nu merg cu tine. Aceștia sunt semenii mei. Aceasta este planeta mea. Și timp de șapte luni a fost un război hork-bajir. Tu, am continuat, arătând către andalitul arogant, să-i spui prințului tău că el este bine-venit la noi. Vom fi bucuroși să-l cunoaștem... când va veni *aici*.

M-am întors și m-am îndepărtat. Nu știam dacă Aldrea mă va urma. Dar după câteva secunde i-am auzit copitele prin iarbă, lângă mine.

<A fost oare înțelept ce ai făcut, Dak? Ei au venit să ne ajute.>

— Nu. Au venit să-i omoare pe yeerki. Nu să ne ajute.

<Este același lucru!>

M-am oprit.

— Ascultă-mă, Aldrea. N-o să mai fim pioni în acest război între yeerki și andaliți.

<Dar nu se va întâmpla una ca asta. Semenii mei nu sunt așa>, a spus ea.

— Vom vedea, am zis eu.

Două ore mai târziu, a apărut un curier, sărind din copac în copac, și mi-a spus că o navă andalită mai mare ateriza în luminiș.

<Ești mulțumit acum?> m-a întrebat Aldrea.

Am zâmbit.

— E un început.

Ne-am întors în luminiș. Am fost primiți la bordul unei nave de război andalite frumoase, diferite de cele pe care le văzusem până atunci. Pe corpul navei era scris un nume, în limba andalită. Am citit *Jahar*.

La bord ne aștepta un andalit mare, puternic. S-a uitat la noi cu o privire care ardea ca o rază de shredder.

<Alloran!> spuse Aldrea, cu respirația tăiată.

<Ce-a fost în capul vostru când m-ați chemat aici? Când dau un ordin, pretind să fie îndeplinit!> urlă el. <Iar pentru tine sunt prințul războinic Alloran, fetițo!>

<Numele meu este Aldrea-Iskillion-Falan. Sunt fiica prințului Seerow. Acesta este Dak Hamee, clarvăzătorul neamului hork-bajir.>

<Știu cine ești>, a spus Alloran. <Și regret că familia ta a pierit. Meriți să fii lăudată că te-ai ascuns timp de șapte luni. Îl vom răsplăti pe cel care a avut grijă de tine. Tu ai fost acela, hork-bajirule? Orice dorești. Primește mulțumirile noastre oficiale pentru că ai ascuns-o pe această fată.>

Apoi, adăugă către Sofor și către ceilalți ofițeri:

<Hai să plecăm de aici. Orbita standard. Senzori de alertă, de îndată ce ajungem în atmosferă. Probabil au mai rămas vreo două nave de yeerki pe acolo.>

Aldrea și-a întors spre mine ochii auxiliari. I-am întâlnit privirea și i-am zâmbit.

Îmi promisese cândva că o să-mi arate cum e să zbori. Desigur, aceea fusese o promisiune menită să mă momească. Și totuși, iată că se îndeplinea, în sfârșit.

Dar nu era momentul să mă bucur. Și asta m-a întristat. Fuseseră puține lucruri plăcute în aceste ultime șapte luni. Acum, totuși, aveam treburi mai importante de făcut. Nu trebuia să mă arăt impresionat. Trebuia să fiu clarvăzătorul neamului meu.

— Prințe războinic Alloran, am spus pe un ton prietenos, dar respectuos. Aveți multe de învățat. Dacă doriți, vă putem face un raport asupra situației de aici.

<Un raport? Ha-ha-ha-ha! Hai, spune-mi tu *mie* care e situația!>

Și ceilalți andaliți au izbucnit în râs. M-am străduit să nu mă pierd cu firea. În ultima vreme, mă enervam tot mai des.

— Există șaptesprezece baze la sol ale yeerkilor, răspândite în paisprezece văi, am spus. Știm unde se află trei mine, din care yeerkii extrag fier, bauxită, nichel, cositor, cupru și uraniu, precum și diverse pietre prețioase, despre care am înțeles că se utilizează la fabricarea shredderelor. Cea mai mare zonă de construcții se află la două văi depărtare de aici, spre vest. Este bine camuflată, în

spatele unui fald al văii. Bănuim că au construit paisprezece nave de luptă, pe baza unei schițe noi, dar asemănătoare ca dotări cu navele andalite. Aceste nave sunt prevăzute cu două lansatoare Dracon, o combinație între shredderele andalite și armele cu laser ale ongachicilor.

Prințul războinic Alloran se uita lung la mine. Toți andaliții se uitau, uimiți.

— Să continui?

Alloran încuviință din cap, încet.

— Yeerkii mai construiesc și un nou tip de navă, destul de mare, foarte bine înarmată. Se pare că a fost inspirată de înfățișarea hork-bajirilor. Noi... Aldrea și cu mine... am numit-o navă-lamă.

<Ați văzut cu ochii voștri această navă?> s-a interesat Sofor.

<Da>, a răspuns Aldrea.

<Cum așa?>

— Am atacat câteva dintre aceste baze, i-am explicat eu. În altele ne-am infiltrat.

<Ați atacat baze ale yeerkilor? Voi doi?> a întrebat Alloran.

<Nu, prințe războinic Alloran>, a spus Aldrea cu mândrie. <Am atacat cu armata hork-bajiră. Asta am făcut în ultimele șapte luni. Nu ne-am ascuns.>

— A fost o armată mică, am adăugat. Am avut, în total, opt sute doisprezece hork-bajiri, cu noi cu tot.

<Și acum?>

— Acum suntem patruzeci și doi, cu noi cu tot, în această vale. Poate mai sunt vreo două sute, răspândiți în grupuri mici, prin celelalte văi. Am pierdut... mulți luptători. Foarte mulți. Mă îndoiesc că am mai fi supraviețuit încă o lună.

<Aveți pierderi de șaptezeci la sută?> a întrebat un andalit, impresionat.

— Da.

Am închis ochii. Așa de mulți fuseseră? Da. Șapte din zece hork-bajiri care mi se alăturaseră muriseră.

Am privit printr-un perete transparent și mi-am văzut planeta pentru prima oară. Aceea era valea mea? Sau trecuserăm deja deasupra altei văi? Avea importanță? Nu erau toți hork-bajirii un popor?

<Dar acum sunteți aici>, a spus Aldrea, entuziasmată. <Acum îi vom nimici pe yeerkii de pe această planetă!>

Alloran oftă.

<I-am nimici, dacă ne-am confrunta cu navele pe care le-au avut yeerkii înainte. Dar dacă ceea ce ne spuneți este adevărat... Câți hork-bajiri sunt controlați de yeerki?>

— Nu știm. Probabil patruzeci de mii. Patruzeci de mii de gazde hork-bajire, poate douăsprezece nave-ploșniță noi, în aer... așa le spunem noi. Și

navele-lamă, care credem că se fabrică acum. Plus navele andalite și skrit na pe care le aveau deja.

Urmă o tăcere lungă. O tăcere foarte lungă.

<Dar... dar voi îi veți distruge>, a spus Aldrea, optimistă.

<Noi avem doar opt nave de luptă, două transportoare, o navă de realimentare și una de reparații. Mai puțin de o mie de războinici. Pe drumul încoace am distrus două nave de luptă ale yeerkilor.>

<Dar nu este destul!> a strigat Aldrea.

<La câteva zile după mesajul tău, am primit rapoartele serviciilor secrete, conform cărora flota yeerkilor se afla în Sectorul Doi. Flota principală este acolo. Am presupus că e acolo, de vreme ce... pentru că tu...> și s-a oprit.

<Pentru că eu sunt doar *o* andalită. Și fiica prințului Seerow. Deci ați presupus că sunt o proastă>, a spus Aldrea, abătută.

<Va dura un an până când flota principală va ajunge aici, dacă spațiul-zero nu se reconfigurează>, a observat unul dintre ofițeri.

<Va fi un mic război dur>, a spus Alloran întunecat. <Un mic război foarte dur.>

<Și începe chiar acum!> a strigat Sofor. <Am reperat multe nave, care se apropie cu repeziciune.>

capitolul 29

ESPLIN 9466

— Am reperat multe nave, Subvisser Doisprezece.

Am auzit titlul cu care mi s-a adresat și m-am umflat în pene, încântat. Tocmai fusesem promovat. De la Subvisser Șaptesprezece, primul meu rang de comandă, iată că avansasem cinci trepte! Subvisserii Șaisprezece și Paisprezece fuseseră promovați. Subvisserul Treisprezece fusese ucis în bătălia cu rebelii hork-bajiri. Subvisserul Cincisprezece era executat pentru incompetență și lașitate.

— Retransmite datele senzorului către nava-lamă, Alahar Șapte-Opt-Șase-Cinci, am ordonat.

Eram doar noi doi la bordul navei-ploșniță. Dar eu aveam comanda. Eram Subvisserul Doisprezece. Peste subvisseri mai erau nouă visseri. Dar zilnic se făceau promovări. Creșteam! Erau zile uimitoare, îmbătătoare.

Am avut probleme — singurele — doar cu armata hork-bajiră autoconstituită, condusă de mica ticăloasă andalită și de Dak Hamee.

Îi subestimasem pe amândoi. Mai ales pe Dak Hamee. Am capturat mulți hork-bajiri apropiați lui și, când am pătruns în amintirile lor, am aflat despre „clarvăzătorul" hork-bajir.

Își transformase semenii din erbivore pașnice, nu prea inteligente, în luptători de gherilă neînfricați și periculoși. Nu fusesem în stare să-i prind nici pe andalită, nici pe clarvăzător. Nu îmi ținusem promisiunea față de Akdor. Dar asta nu mai conta. Marele Akdor fusese ucis de un hork-bajir care trăsese cu unul dintre lansatoarele noastre Dracon.

Iar apoi, a doua noastră surpriză neplăcută. O mică flotă de nave andalite își făcuse apariția din spațiul-zero, uluitor de aproape de planeta hork-bajirilor.

Anihilaseră două dintre navele noastre de pe orbită. Asta se întâmplase sub comanda Subvisserului Cincisprezece. El fusese însărcinat cu apărarea pe orbită. Subvisserul Cincisprezece avea să moară din cauza incompetenței sale, după încă vreo câteva zile de suferință.

Încet, încet, ne-am dat seama că nu aveam de-a face cu întreaga flotă andalită. Aceasta era doar o unitate operativă. Doar nave de luptă și transportoare. Mai rapide decât navele noastre, dar nu la fel de bine înarmate. Iar noi aveam baze terestre.

— Cei din nava-lamă spun că îi văd pe andaliți. Visserul Patru a ordonat ca toate navele de luptă să atace!

— Bineînțeles, astea sunt ordinele lui, am mormăit. Îi lasă pe andaliți să înghită navele de luptă, iar apoi poate veni el cu nava-lamă, termină bătălia și își arogă toată gloria.

Nu puteam face nimic în privința asta.

— Și andaliții ăștia, bombăni Alahar. Este adevărat că își controlează navele prin telepatie?

Am oftat.

— Andaliții sunt foarte avansați, foarte puternici, foarte hotărâți. Dar nu sunt invincibili. Pregătește-te să parcurgem orbita cu viteză normală constantă. La semnalul meu... ACUM!

Am pornit motoarele și ne-am avântat pe arcul orbitei noastre. Navele andalite, în față. Frații mei yeerki, pretutindeni în jurul nostru. Cele două flote s-au apropiat una de alta cu viteză șocantă.

Am preluat postul de tragere. Mi-am potrivit mâinile de hork-bajir în jurul manetei.

— Pregătește-te! Andaliții se vor apropia la mai puțin de zece mii de picioare. Apoi vor rupe rândurile și vor încerca să coboare sub noi, ca să țintească în sus, în burțile noastre.

Andaliții veneau drept spre noi. Cincizeci de mii de picioare... patruzeci de mii... treizeci de mii... douăzeci de mii...

Câteva nave-ploşniţă trăgeau deja, prosteşte. Dar la distanţa aceasta scuturile de apărare andalite erau prea solide. Navele andalite pâlpâiau, emanând energie.

Douăzeci de mii de picioare... zece mii...

VÂJJJ!

Formaţia s-a rupt, aşa cum anticipasem că se va întâmpla. Noi eram pregătiţi. Am manevrat controloarele de altitudine, am coborât botul navei şi am tras!

ŢIUUU! ŢIUUU!

Am lansat raze gemene de lumină roşie, strălucitoare, către nava andalită.

BUUUM!

Nimerisem! Nava de luptă andalită a explodat, împrăştiindu-se în fragmente şuierătoare. O fracţiune de secundă, am zărit un trup andalit care-a trecut pe lângă noi.

— Da! Acum înţelegi? Nu sunt invincibili!

Îmi erau răsplătite toate orele în care studiasem inamicul.

— Două nave-ploşniţă de-ale noastre distruse, a raportat Alahar.

Asta mi-a mai domolit întru câtva entuziasmul. Doi la unu pentru andaliţi. Dar cel distrus fusese atacat de mine!

— Întoarce nava, dar scoate-o de pe orbita asta. Coboară câteva mile. Să vedem dacă putem

să-i atragem pe andaliți spre bazele noastre de la sol.

— Avem o navă de luptă andalită în coadă!

Am coborât, tot mai mult, până când am putut să mă uit în jos, în vale, și să zăresc copacii. Nava andalită se ținea după noi.

— Manevre de eschivare! am ordonat.

ȚIUUU! ȚIUUU!

Shredderele ne-au ratat cu doar câțiva inchi. Am virat la stânga. La dreapta. Dar pilotul andalit nu se lăsa.

ȚIUUU! ȚIUUU!

— Ahh! Ahh! Am fost loviți! Am fost loviți!

— Raportează-mi defecțiunile, lașule!

— Ă... ă... am rămas fără lansatorul Dracon din stânga. Cel din dreapta încă mai funcționează.

— Coboară... coboară la nivelul copacilor și îndreaptă-te spre nord, de-a lungul văii.

Am coborât în vale. Vedeam copacii ca-ntr-o străfulgerare, pe ambele părți. Ceața albastră de dedesubt se răsucea în urma noastră.

Andaliții erau după noi... după noi... se pregăteau să tragă...

O singură rază Dracon, extrem de puternică, lansată de la sol a lovit andalitul care ne urmărea. Pe ecran am văzut cum exploda partea dreaptă a navei lui. Pilotul andalit era încă în viață, încă lupta

să preia controlul, dar nava de luptă avariată s-a izbit de un copac înalt de o mie de picioare.

— Să ne întoarcem! am ordonat.

Nu mai este nevoie să spun că Alahar nu mai era la fel de înspăimântat sau de ezitant. Am urcat printre copaci și ne-am întors în spațiu.

— Nu mai văd nicio navă andalită acum, spuse Alahar.

— Au fugit!

— Da, aprobă el. Văd patru nave andalite avariate sau distruse. De-ale noastre, șapte. Tot aproape doi la unu pentru ei.

Am dat din cap aprobator.

— Așa este. Dar, dacă nu-și aduc întăriri foarte curând, se va termina.

capitolul 30

DAK HAMEE

Andaliții nu ne-au salvat. În schimb, războiul s-a întețit. Flota principală andalită era pe drum. Dar n-avea să ajungă decât peste un an.

Din când în când, apăreau noi forțe andalite. Erau nave izolate, care patrulau și auziseră strigătul de ajutor. O navă de luptă ici, un transportor colo, câteva zeci de războinici andaliți în plus, care se avântau în bătălie.

Yeerkii fuseseră siliți să plece din valea mea. Dar se întăreau în alte părți. Navele andalite începuseră să se ascundă în spațiul-zero, stând departe de spațiul normal până când era nevoie de ele. Nu mai aveau forța să rămână pe orbită și să supraviețuiască.

La sol, Alloran făcea eforturi curajoase. Dar era numai o acțiune de rezistență.

Se înregistrau victorii. Însă la sfârșitul fiecărei săptămâni, rămâneau tot mai puțini andaliți și tot mai mulți semeni ai mei erau înrobiți.

După șase luni, din cele două mii de războinici andaliți nu rămăseseră decât patru sute. Din cei patruzeci și doi de războinici hork-bajiri ai mei mai erau doar doisprezece.

Am estimat că, acum, numărul hork-bajirilor controlați se ridicase la o sută de mii.

Ne ascundeam printre arni, în cea mai mare parte a timpului. Lor nu le plăcea asta, dar nu aveau ce să facă. Desigur, secretul arnilor era acum știut bine și de yeerki. După cum prevăzuse Quatzhinnikon, yeerkii descoperiseră că nu îi puteau infesta pe arni.

Așa că yeerkii îi foloseau ca sclavi, în minele lor, ca să extragă minereurile, și la asamblarea navelor. Arnii răniți sau epuizați erau folosiți ca ținte în exercițiile de tragere ale yeerkilor.

Însă arnii din valea mea nu pățiseră nimic. Yeerkii încercaseră să invadeze Adâncul din valea mea. Dar îi măcelăriserăm.

Yeerkii știau unde ne ascundeam. Iar noi știam că, mai devreme sau mai târziu, vor veni după noi.

Stăteam pe balconul locuinței arne care era acum casa mea. Am privit în sus, dar nu puteam vedea Bolta-Mamă. Tot ce vedeam era bariera de ceață albastră, care lumina cum niciun cer nu luminează.

Am privit în jos și am văzut miezul clocotitor, topit, al planetei mele, la sute de mile adâncime.

Peretele îndepărtat al văii se afla la doar o sută de picioare distanță și îi zăream pe arni văzându-și de treburile zilnice. Din când în când, trecea câte un andalit, sărind pur și simplu peste arnul din calea lui.

Exista un loc unde întotdeauna se aflau doi sau trei andaliți. La prima vedere, erau doar niște războinici care stăteau de vorbă, odihnindu-se. Dar ei, sau alții, erau în același loc de multe zile.

<La ce te gândești?> m-a întrebat Aldrea.

— Ce păzesc oare andaliții ăia?

Aldrea a venit lângă mine. Și-a apăsat mâna mică, slabă, pe brațul meu, așa cum făcea deseori.

<Ce te face să crezi că ar păzi ceva?>

— La fiecare oră din zi, în ultimele două săptămâni, sunt cel puțin doi andaliți acolo, în același loc, am spus eu.

<Nu par să păzească nimic.>

— Și totuși păzesc. În fiecare zi. În fiecare noapte. Știi ce înseamnă asta, Aldrea?

<Nu, nu știu.>

— Mă duc să mă plimb.

<Vin cu tine.>

Am plecat de pe balcon, apoi am coborât scările până la pasarelă. Aici, l-am așteptat răbdător pe arnul care se mișca încet. Am ajuns la un pod. Podurile erau înguste, rare, de obicei aglomerate și

o adevărată sperietoare pentru andaliți, care nu erau obișnuiți deloc cu înălțimea.

Nu aveau niciodată mai mult de trei picioare lățime. Chiar și un hork-bajir crescut în copaci se temea de ele.

Aldrea a ținut pasul cu mine, privind mereu înainte și niciodată în jos. Am ajuns pe partea cealaltă și am cotit la stânga, pentru a ne îndrepta spre locul în care stăteau de pază andaliții.

— Salutare, prieteni, le-am spus celor doi războinici, destul de indiferenți, de altfel. Am vrea să intrăm acolo.

<De ce vreți să intrați?> a întrebat unul dintre ei. <Nu este nimic înăuntru cu care să-și bată capul un hork-bajir.>

Războinicul s-a uitat dincolo de mine, a văzut-o pe Aldrea și a salutat-o plecându-și capul, respectuos.

<De ce păziți locul acesta?> i-a întrebat Aldrea.

Cei doi războinici au devenit mai puțin indiferenți. Li se ridicaseră cozile câțiva inchi. Mâinile le-au alunecat către shredderele din teacă.

<Păzim? Cine păzește?>

— Atunci, ne dați voie să intrăm? am întrebat.

<Ascultă-mă, geniule, ăsta nu este un loc pentru tine. De ce nu te duci să cauți niște ramuri de copac pe care să le mesteci?>

Geniu. Era unul dintre cei câțiva termeni batjocoritori pe care războinicii andaliți îi foloseau la adresa hork-bajirilor. L-am ignorat.

<Ascultă, tu...>, a început Aldrea să țipe.

Am oprit-o.

— Era doar o simplă întrebare, prieteni. Ne dați voie să intrăm? Nu trebuie decât să ne răspundeți cu da sau nu. Da sau nu?

<Mișcați-vă de aici>, a răspuns rece războinicul.

M-am întors și am plecat. Aldrea a venit după mine.

<Cred că trebuie să te aștepți la asta. La obrăznicie, vreau să spun. Războinicii aceștia trăiesc într-o tensiune constantă, mereu în pericol, departe de casă. Nu sunt tot timpul foarte politicoși.>

— Insultele lor nu înseamnă nimic, am mințit eu. Însă faptul că ascund ceva contează.

<Hai să-l întrebăm pe Alloran.>

— Nu. El a dat ordin să fie păzit locul acela. Cred că va trebui să uităm de asta.

Aldrea mi-a sărit în față, barându-mi drumul.

<Nu mă minți, Dak. O să încerci să afli ce este acolo. Dar nu ai încredere în mine că o să te ajut.>

Mă hotărâsem să rămân calm. Dar n-am mai putut. Așa c-am strigat:

— Noi am luptat umăr la umăr cu semenii tăi, iar voi, andaliții, încă ne tratați ca pe niște inferiori! Ca

pe niște haimanale, ca pe niște servitori sau doar ca pe niște clovni idioți, buni doar să vă amuze!

<N-au știut cine ești>, a spus Aldrea. <Au crezut că ești un hork-bajir obișnuit.>

— A, da. Au crezut că sunt doar un *prost* de hork-bajir. Hork-bajirul pe care nu-l duce mintea. Hork-bajirul bun la toate, nesemnificativ, bătut în cap.

<Nu asta am vrut să spun.>

— Bineînțeles că asta ai vrut să spui, am zis eu, cu amărăciune. Voi, andaliții, aveți mai mult respect pentru yeerkii cei răi sau pentru arnii cei lași decât pentru hork-bajirii care luptă și mor alături de voi. Pentru semenii tăi nu contează decât inteligența. Ei bine, am învățat destule despre inteligența yeerkilor, a andaliților și a arnilor, ca să mi se facă silă.

În tot acest timp, arnii treceau pe lângă noi și chiar printre picioarele mele, ignorându-ne.

<Ești supărat. Te înțeleg.>

Am râs.

— Voi, andaliții atotputernici. Aroganța voastră nu are limite, nu-i așa? Ei bine, dă-mi voie să-ți spun ceva: poate că noi suntem simpli. Dar noi nu folosim biologia pentru a inventa monștri. Și nu transformăm alte specii în sclavi. Și nu lăsăm liberi niște paraziți în galaxie, punând în pericol toate celelalte specii libere, pentru ca pe urmă să ne pretindem stăpânii universului. Nu, noi suntem

prea simpli pentru toate astea. Suntem prea proști să mințim și să manipulăm. Suntem prea proști ca să fim obraznici. Suntem prea proști ca să știm cum să construim arme puternice cu care să ne anihilăm dușmanii. Până ați venit voi, andaliții, eram prea proști și ca să știm cum să ucidem.

<Bun discurs>, a zis Aldrea, cu blândețe. <Aștepți de mult să spui asta, nu-i așa?>

Mânia mi se stinsese. Mă simțeam gol. Nu mai bine, nici ușurat. Doar gol și obosit.

— Noi eram pașnici, aveam grijă de copaci, habar n-aveam de existența creatorilor noștri. Nu știam nimic despre ceilalți din galaxie. Acum, uită-te la noi. Uită-te ce am ajuns. Copiii disprețuiți de arni. Sclavii yeerkilor. Instrumentele andaliților.

Aldrea s-a apropiat de mine și și-a lipit trupul de pieptul meu. Mi-am petrecut brațul, cu grijă, peste umerii ei. Am stat acolo, pe pasarelă, mult timp, fără să-i vedem pe cei care treceau.

<O să te ajut să afli ce ascund ei>, a spus Aldrea. <În seara asta, când arnii vor dormi.>

— Nu poți acționa împotriva semenilor tăi.

Atunci, ea s-a uitat la mine cu toți ochii.

<Dak, sper să nu ajung să aleg între semenii mei și... și tine. Dar dacă va trebui, o să fiu de partea ta.>

Am zâmbit. Am apreciat ce-mi spusese. Dar n-am crezut-o.

capitolul 31

ALDREA

M-am dus să-l văd pe Alloran, fără să-i spun lui Dak. L-am întrebat ce era în camera păzită. El mi-a recomandat, foarte rece, să-mi văd de treburile mele. Alloran fusese întotdeauna arogant. Acum, după atâtea luni de bătălie fără speranță, era brutal, distant și, mai ales, epuizat.

Am stăruit. Chiar i-am luat mâna într-a mea.

Tehnica metamorfozării era încă destul de nouă și mulți andaliți nu știau cum funcționează. Nici măcar o clipă nu i-a trecut prin minte lui Alloran, în timp ce simțea cum îl învăluie calmul ciudat și letargia, că îi luam ADN-ul.

L-am găsit pe Dak în tabăra ocupată de noi, ultimii rămași din armata de hork-bajiri.

<Sunt gata>, l-am anunțat eu.

— Ai fost la Alloran, a spus Dak.

Eram surprinsă. Am văzut-o pe Delf Hajool, partenera lui Jagil, părând rușinată. Nici Jagil nu se uita la mine.

<Dak, nu-i nevoie să-i folosești pe Jagil și pe Delf ca să mă spioneze. M-am dus la Alloran cu un scop. I-am luat ADN-ul.>

Asta l-a surprins. Am deslușit o undă de plăcere în expresia chipului său.

— Pentru metamorfozare? Dar el probabil că știe ce ai făcut. Probabil că războinicii lui te-au văzut.

M-am dus la Delf și i-am luat mâna cu gheare într-a mea.

<Să-ți arăt cum a fost, Dak. Alloran a simțit o pace și un calm subit. Așa cum simte Delf acum. Cei care ne-au văzut nu au cum să știe.>

I-am dat drumul lui Delf.

Dak a aprobat, dând din cap. Chiar a zâmbit.

— Bun plan.

<Vrem să intrăm fără să rănim pe cineva>, am spus eu.

A fost așa de ușor să mă metamorfozez în Alloran, că nici nu mi-am dat seama când m-am transformat. Nu s-a petrecut nicio schimbare mentală. Aveam aceleași instincte andalite. Dar acum, mergând în fața lui Dak, am simțit forța fizică, mai mare, a unui andalit mascul. Când am privit în urmă, cu ochii auxiliari, am văzut lama grea de pe coada unui mascul. Am simțit, deopotrivă, și stângăciile unui mascul, lipsa echilibrului fin pe care îl posedă o andalită.

Am mers ferm, fără să mă clatin, fără să ezit, către ușa păzită. Gărzile m-au văzut venind, au luat poziția de drepți și au tăcut.

<Raportați>, am ordonat.

Aproape că mă așteptam ca gărzile să izbucnească în râs. Poate că arătam și vorbeam ca Alloran, dar nu mă simțeam ca el.

<Nimic nou de la... ei bine, de când hork-bajirul care locuiește aici sau altul care semăna cu el a venit cu fiica lui Seerow, astăzi.>

<Un alt hork-bajir>, am spus eu. <Dar, e drept, toți arată la fel. Deschide.>

<Da>, prințe războinic Alloran. <Și hork-bajirul?>

Mi-am întors ochii auxiliari către el.

<Îmi pui mie întrebări?>

<Nu! Nu, prințe războnic Alloran. Nu.>

Ușa s-a deschis. Gărzile s-au dat în lături.

<Stați aici, afară. Fiți atenți la fată. Poate se întoarce.>

Am intrat. Era o încăpere de mărime medie. Nu am văzut nici andaliți, nici arni. Camera era plină cu echipament, mașinării cu lumini pâlpâitoare. Era o priveliște stranie.

— Ce sunt toate astea? întrebă Dak.

<Habar n-am>, am recunoscut eu. <Unele sunt andalite, dar bănuiesc că majoritatea sunt arne.>

M-am îndreptat către ceva cunoscut: un panou de computer andalit.

<Computer, pornește>, am spus.

<Identificare utilizator>, ceru telepatic computerul.

Am respirat adânc, ca să-mi stăpânesc tremurul din capul pieptului.

<Alloran-Semitur-Corrass>, am zis.

<Identificare confirmată. Activat>, a comunicat computerul.

<O să fim într-o mare încurcătură dacă suntem prinși>, am zis.

Dak a zâmbit.

— Aldrea, suntem tot într-o încurcătură de când ne-am cunoscut.

<Computer, identifică scopul acestei încăperi.>

Din fericire, computerele nu înțeleg conceptul de întrebare suspectă. Computerul răspunse:

<În această anexă biotehnologia arnă este utilizată alături de tehnologia computerelor andalite pentru a concepe și a produce specimene biologice.>

M-am încruntat.

<Ce specimene biologice?>

<Onkallilium...>

<Ăsta-i un medicament organic>, i-am spus lui Dak.

<...și virusul Q-Unu-Optsprezece.>

Inimile mi s-au oprit pentru o clipă. Cui îi trebuia un virus?

<Explică scopul exact al virusului Q-Unu-Optsprezece.>

<Virusul Q-Unu-Optsprezece este un virus cuantic. Este conceput să atace un anumit tip de creaturi la nivel subatomic, trecând peste toate posibilele contramăsuri. Este menit să producă moartea în câteva minute.>

<Nu>, am șoptit eu.

— Întreabă-l ce înseamnă „un anumit tip de creaturi", mi-a cerut Dak.

Pentru o clipă, pur și simplu n-am putut. Deoarece computerul avea să răspundă. Computerul avea să spună adevărul, iar eu nu voiam să aud adevărul.

— Întreabă-l! a stăruit Dak.

<Computer, pentru ce specie a fost creat virusul Q-Unu-Optsprezece?>

<Hork-bajiră.>

capitolul 32

DAK HAMEE

Stăteam acolo amândoi, nemișcați. Nu știu ce a simțit Aldrea. Știu ce am simțit eu.

Clocoteam de furie împotriva andaliților, pentru că inventaseră acest lucru rău.

Dar, dincolo de mânie, era tristețe. Îngrozitor de multă tristețe. Totul fusese în zadar. Luptaserăm, uciseserăm. Pentru ce? Andaliții înțeleseseră adevărul: pierduserăm. Hork-bajirii aveau să fie sclavii yeerkilor.

Virusul acesta era o recunoaștere a eșecului. Andaliții nu-i puteau salva pe hork-bajiri. Așa că, în loc să-i lase să cadă în mâinile yeerkilor, aveau să-i anihileze.

<N-am știut>, a spus Aldrea. <N-am știut. Nu e bine. Nu e bine deloc. Nu se poate să facă asta.>

— Ba e foarte logic, am spus eu. Pentru mintea strălucită, nemiloasă, a andaliților este perfect logic. Mai bine ne distrug, decât să ne lase să devenim instrumentele yeerkilor.

<Nu!> a urlat Aldrea cu mai multă forță decât o auzisem vreodată. <Nu! Noi *nu* suntem așa. Alloran și-a pierdut mințile. Corpul electoral nu va sprijini niciodată așa ceva. Niciodată!>

— Poate că nu, am zis eu. Dar corpul electoral andalit nu este aici. Alloran este.

<N-o să îngăduim să se petreacă așa ceva>, a spus Aldrea. <Noi suntem andaliți. Noi nu distrugem specii inteligente.>

— Ce putem face? am ridicat din umeri fără speranță, privind șirurile de mașinării care străluceau în jurul meu.

<Computer!> s-a repezit Aldrea. <Poți pune tot virusul Q-Unu-Optsprezece produs până acum într-un singur recipient, destul de mic pentru a fi transportat în siguranță?>

<Da.>

<Atunci, fă-o!>

— Ce ai de gând, Aldrea?

<O să distrug virusul și acest laborator.>

— Asta înseamnă că te întorci împotriva semenilor tăi.

Începuse să se transforme din Alloran în ea însăși. Apoi s-a uitat la mine cu ochii ei și mi-a vorbit cu vocea ei liniștită.

<Nu. Semenii *mei* nu decimează specii întregi. Semenii *mei* au venit să-i protejeze pe hork-bajiri,

nu să-i distrugă. Nu știu de ce a venit Alloran, dar el nu este unul dintre semenii *mei*.>

— Alloran și războinicii lui vor încerca să ne oprească.

<Da. Știu.>

Am zâmbit, în ciuda situației. Alloran ne trădase. Mulți erau sortiți pieirii acum, într-un fel sau altul. Dar, până la urmă, Aldrea era adevărata mea prietenă. Mă mințise, mă folosise din când în când și totuși, acum, aici, în acest moment de răscruce, ea era adevărata mea prietenă.

— Nu te-am crezut, am recunoscut eu, când ai spus că, dacă vei fi nevoită să alegi, mă vei alege pe mine.

<Bineînțeles că nu m-ai crezut>, a spus Aldrea. <Pentru că mințeam. Încă o dată. Dar asta nu este deloc o alegere. Acest lucru nu trebuie să se petreacă.>

— Tu și cu mine, singuri împotriva yeerkilor și a andaliților, am zis eu.

Aldrea a dat din cap, aprobator.

<Cred că așa stau lucrurile.>

— Atunci, de acum înainte, fără minciuni. Fără manipulări. Fără viclenii andalite.

Aldrea încuviință.

<Să sperăm că acest „de acum înainte" o să dureze mai mult de cinci minute.>

Arătă apoi către un cilindru strălucitor, din oțel, care se ridicase repede dintr-o consolă.

<Ăsta trebuie să fie virusul. Vrei să-l duci tu? Brațele tale sunt mai puternice decât ale mele.>

Am ridicat cilindrul dătător de moarte. Aldrea și-a scos shredderul.

<Fii gata să fugi>, a spus ea și a ridicat arma.

Văzusem multe fapte curajoase de când începuse războiul. Dar niciuna mai curajoasă ca asta. Fata andalită se întorcea împotriva neamului ei ca să îl salveze pe al meu.

Mi-era tare dragă, în clipa aceea. Probabil ținusem la ea și mai înainte, dar atunci mi-am dat seama. Cu toate minciunile ei, cu toată aroganța ei înnăscută, cu toate manipulările ei, o iubeam.

<Hai să aruncăm în aer locul acesta!>

A început să tragă, iar eu n-am mai avut timp să mă gândesc, ci doar să acționez.

ȚIUUU! ȚIUUU!

Consolele au explodat. Mașinăriile s-au topit. Camera a devenit, într-o clipă, la fel de fierbinte ca soarele pe crengile cele mai de sus.

ȚIUUU! ȚIUUU!

BUF-BUUUM!

Paznicii s-au năpustit înăuntru.

VUF! L-am lovit pe unul în cap cu un recipient. A căzut, fără cunoștință.

Aldrea a întors calmă shredderul, i-a reglat puterea și a tras în celălalt o salvă mai mică, trântindu-l, uimit și prostit, la podea.

<Cred că le-ajung atâtea stricăciuni>, a spus Aldrea. <Hai să plecăm de aici!>

Am ieșit în fugă, eu trăgându-i pe cei doi andaliți afară din calea pericolului. Camera continua să explodeze, cu jerbe de scântei și arcuri bruște de mare voltaj.

Țineam bine recipientul; Aldrea mergea înainte. Ne-am grăbit pe pasarelă. Orașul era pustiu și întunecat, doar cu lumina slabă care venea din miezul planetei. Toți arnii dormeau.

Dar atunci a explodat peretele din față al laboratorului. Zgomotul s-a răspândit în toată valea. Nimeni n-a mai dormit după aceea.

<Spre pod!> a strigat Aldrea. <Aruncăm recipientul în Adânc. În felul acesta o să ardă în siguranță.>

Ne-am întors către pod. Dar andaliții reacționaseră rapid la zgomotul exploziei. Războinicii se revărsau acum din locurile în care erau încartiruiți.

L-am văzut pe Alloran făcându-și apariția în capătul celălalt al văii. Era de neconfundat, chiar și de la o mie de picioare depărtare. Și chiar de la distanța aceea și-a dat seama ce se petrecea.

<Opriți-i!> a urlat el.

Andaliții s-au repezit spre noi din capătul celălalt al podului. În urma noastră veneau alții, pe pasarelă.

Prinși!

Și atunci...

ŢIUUU! ŢIUUU!

Pe lungul văii atacau trei nave-ploșniță, trăgând cu lansatoare Dracon. Zgomotul pe care îl făceau trecând prin aer zguduia piatra de sub picioarele mele.

ŢIUUU! ŢIUUU!

Razele Dracon au ciobit pereții de piatră, așa cum pătrunde lama de la braț prin coaja de *stoola* înmuiată de ploaie.

Tunurile apărării andalite, shreddere de mare putere, fixate pe pasarele, au ripostat. Valea, luminată ca ziua, vuia de zgomotul exploziilor. Pretutindeni shredderele și lansatoarele Dracon scuipau foc. Pretutindeni rocile explodau, crăpau, se sfărâmau, transformându-se în pietricele.

ŢIUUU! ŢIUUU!

Au apărut încă trei nave-ploșniță, la fel de rapide ca primele, trăgând nebunește. Arnii, amețiți, mureau cu sutele. Andaliții furioși piereau, loviți de pietrele care zburau și de razele Dracon.

BUUUM! Tunul nimerise o navă-ploșniță! Îi retezase o parte, lăsând-o deschisă; se clătină nebunește, apoi se izbi de un perete.

— Ura! m-am bucurat eu.

Nebunie! Mă bucuram pentru andaliții care voiau să ne stârpească.

Am pornit în fugă spre pod. Trebuia să distrugem cilindrul. Dar o rază Dracon mi-a tăiat calea, oprindu-mă din drum. Strălucirea ei mă orbise.

Pentru o vreme, andaliții uitaseră de noi și se grăbeau la arme. Uitaseră toți, cu excepția unuia.

Când mi-am recăpătat vederea, Alloran era la jumătatea drumului pe pod, venind către noi, fără să țină seama de pericol.

Era un andalit curajos: venea în fugă peste puntea îngustă, situată la mai multe mile deasupra miezului de un roșu-aprins al planetei, cu navele-ploșniță ale yeerkilor trecând la câteva picioare pe deasupra capului său. Era curajos, da. Asta trebuie să recunosc. Dar mai degrabă îi voiam moartea, decât să-i dau virusul ca să-l folosească împotriva semenilor mei.

<S-a terminat, Alloran>, a strigat Aldrea. <Nu vei extermina hork-bajirii!>

<Încerc să salvez planeta asta, proasto!> a spus Alloran.

<Și-o salvezi distrugând-o?>

<Dă-mi cilindrul>, m-a somat Alloran.

Aproape trecuse podul. Alți andaliți dădeau din nou curs ordinului său, blocându-ne retragerea. Nu mai puteam spera să ajungem destul de departe pe pod pentru a da drumul recipientului în Adânc.

Eram prinși în cursă, când, de-a lungul văii, a apărut o navă a cărei înfățișare mă umplu de groază. Tunul andalit trase o salvă puternică, însă scuturile

navei-lamă transformară razele shredderului într-un foc de artificii inofensiv.

Se apropia, mult mai lent decât navele-ploșniță de luptă, un uriaș invulnerabil. Încetineala sa era insolentă, o palmă pe obrazul andaliților care nu puteau să-i facă niciun rău.

Nava-lamă a deschis apoi focul.

ȚIUUU! ȚIUUU!

Podul a explodat, în fața mea căscându-se un gol de o sută de picioare. Alloran a rămas într-o parte. Eu și Aldrea în cealaltă.

<Omorâți-i!> le-a poruncit Alloran războinicilor săi. <Omorâți-i pe hork-bajir și pe progenitura trădătoare a lui Seerow!>

Nava-lamă se apropia, trăgând de la mică înălțime.

Războinicii andaliți și-au îndreptat shredderele către Aldrea și către mine. Păreau dezorientați, se îndoiau. Să-i dea ascultare prințului lor, pe care bătălia îl scosese din minți?

Aldrea s-a întors spre mine. Mi-a luat mâna cea liberă într-a ei.

<Noi am încercat>, a spus ea, simplu.

Dar eu nu eram pregătit să mor. Nu încă. Nava-lamă ajunsese dedesubtul nostru, la mică distanță. Am strâns-o pe Aldrea de mână.

— Sari!

<Ce?>

— Ai încredere în mine. Sari!

capitolul 33

ALDREA

Ne-am aruncat în hău.

Am căzut.

BUF! BUM!

<Auuu!>

Am aterizat pe nava-lamă, în timp ce trecea pe sub podul distrus. Am încercat să stau în picioare. Dar aveam piciorul drept din față rupt. După câteva clipe, am resimțit durerea, atât de serios că aproape am leșinat.

Dak era întins lângă mine, fără cunoștință, pe fuzelajul de fier negru al navei.

Nava-lamă s-a înălțat deasupra văii, pe lângă peretele cu orașele arnilor, acum spulberate și în flăcări. Ne-am ridicat prin ceața albastră.

<Dak! Dak! Trezește-te! Chestia asta va accelera în câteva secunde!>

El a deschis ochii.

— Suntem deasupra Adâncului? Pot să arunc recipientul?

<Nu sunt sigură>, am spus. <Poate că îl vei arunca în copaci!>

El a sărit în picioare. Eram deasupra ceții, deasupra văii cu pante înclinate. Coroanele copacilor treceau repede prin stânga și dreapta noastră. Nava avea să accelereze în orice clipă, trecând de la viteza aceasta de melc la de câteva ori viteza sunetului și luând altitudine.

— Încă o săritură, a spus Dak.

A alergat către mine, clătinându-se pe suprafața neregulată a navei. Mi-a dat mie recipientul.

— Ține asta strâns!

Apoi m-a luat în brațe.

Dak a sărit, cu mine cu tot. A întins o mână în întuneric și s-a prins de coroana unui copac. Ne-am legănat, o dată, și-ncă o dată, și-ncă o dată, iar vârful copacului s-a îndoit, zgâlțâindu-ne ca un resort.

— Te poți metamorfoza în *chadoo*? m-a întrebat Dak, respirând greu.

<Da. Dar ce facem cu cilindrul? O să-mi scape. Brațele unui *chadoo* nu sunt destul de puternice. Așteaptă. Am altă idee.>

Am început să mă metamorfozez. Am început să mă metamorfozez în acea ființă care se putea legăna în copaci și putea și să țină recipientul letal în siguranță.

— Ce faci? a strigat Dak, în timp ce corpul meu se schimba în brațele sale.

<Mă metamorfozez. Stai puțin, nu durează decât un minut.>

Am simțit cum mi se scurta coada și cum mi se îngroșa. Și-a pierdut supletea și forța și a devenit un fel de al treilea picior.

Am simțit cum picioarele din față mi se usucă și se micșorează, în timp ce picioarele de dinapoi mi se întăresc și se sprijină pe două labe mari, cu gheare. Am simțit o putere nouă, incredibilă, în brațe. Acestea se îngroșaseră, îngrămădind mușchi peste mușchi.

Ochii auxiliari mi s-au întunecat, dar s-au întărit, transformându-se în coarne mari, încovoiate în față.

Iar apoi, pe brațe și pe picioare au început să-mi apară lame.

— Te transformi în hork-bajir!

— Da, am spus, folosindu-mi gura de hork-bajir. Am luat ADN de la Delf.

Am strâns mai bine cilindrul. Am întins mâna după creanga unui copac și am apucat-o cu ghearele mele de hork-bajir.

— Suntem amândoi implicați, Dak. Dacă virusul cuantic este eliberat, vom muri împreună, acum.

— Nu vreau așa ceva!

— Eu vreau, Dak. Voi trăi sau voi muri cu tine.

Atunci Dak și-a împins coarnele de pe frunte într-ale mele și am simțit o furnicătură pe care nu crezusem că o poate simți un hork-bajir. Era un sărut al hork-bajirilor, bănuiesc. Ceea ce facem noi, andaliții, când mângâiem fața celuilalt cu palmele.

Atârnam acolo, în coroana unui copac, la mii de picioare altitudine, și, pentru o clipă, cel puțin, am uitat de bătălia aceea cruntă, de războiul pierdut și de recipientul care ne putea distruge.

În sfârșit, am coborât din copac, pe sol.

Iar acolo, ne-a înconjurat imediat o armată de hork-bajiri. Erau cu toții înarmați cu lansatoare Dracon. Toate acele arme erau îndreptate spre noi.

Un hork-bajir a ieșit mai în față.

— Dak Hamee, clarvăzătorul hork-bajir, și Aldrea, fiica lui Seerow, în persoană, a spus el. Îmi place foarte mult această nouă tehnologie andalită de metamorfozare. A fost fascinant să privim. Va fi chiar și mai fascinant să o folosim, de îndată ce te voi face gazda mea.

capitolul 34

ESPLIN 9466

Mi-au sclipit ochii? O, da. O, sigur că da.

— Dați-mi voie să mă prezint, am spus. Numele meu este Esplin-Nouă-Patru-Șase-Șase. Am gradul de Subvisser Doisprezece, deși, în urma acestui triumf, cred că voi fi ridicat în rang. O, da, acesta este un mare succes.

— Bucură-te de el cât mai poți, yeerkule! Nu vei trăi o altă promovare.

Am zâmbit spre andalita metamorfozată.

— Ne-am mai întâlnit, desigur. Atunci am văzut prima oară cum te metamorfozezi. De data aceasta, te-am urmărit prin unul dintre mulții senzori plasați în copaci. Impresionant. Face și mai dorită o gazdă andalită. Luați-i!

Războinicii mei au sărit și i-au înhățat pe cei doi rebeli. Li s-au legat mâinile la spate cu cătușe și au fost târâți la nava mea de luptă, aflată la câteva sute de yarzi depărtare.

— Ai grijă, l-am mustrat pe unul dintre războinicii mei, care îi dăduse o lovitură de picior lui Dak Hamee. Astea sunt trupurile noastre. Le vreau în stare bună.

M-am uitat la cilindrul pe care îl duceau. Era sigilat. Părea periculos. M-am gândit să-l deschid să mă uit înăuntru. Dar simțul de precauție m-a avertizat să-l las în pace. I l-am dat unuia dintre războinicii mei.

Nava de luptă era prea mică și nu încăpeau toate gărzile mele, așa că am păstrat doar două. Stăteau în picioare, cu lansatoarele Dracon îndreptate asupra prizonierilor. Trebuia să mă întâlnesc cu nava-lamă, după ce distrugea refugiul andalit.

Dar nava-lamă nu se întorsese încă pe orbită. Ai noștri se distrau de minune, prăjind andaliții în Adânc, mi-am spus eu.

Așa că am așteptat. Indiferent câtă glorie obținea altcineva în bătălia cu andaliții, eu îmi îndeplinisem promisiunea de a-i captura sau de a-i ucide pe andalită și pe liderul hork-bajir.

Partea cea mai bună era că aveam primul și singurul andalit captiv.

— De ce nu te metamorfozezi înapoi în trupul tău? am întrebat-o. N-are rost să încerci să mă păcălești.

— Știu ce vrei, a zis Aldrea. N-am de gând să-ți ofer asta.

— Nu poți sta tot timpul în forma asta, am spus.

— Ba da, pot, a zis Aldrea. De fapt, într-o oră și jumătate, nu voi mai avea de ales. Voi rămâne hork-bajir pentru totdeauna.

Nu exista urmă de îndoială. O spusese prea triumfătoare, ca să fie o minciună.

— Există o limită de timp? am întrebat.

— Da, a zis ea, rânjind. Există.

— Ce e în recipient? am întrebat.

— Deschide-l și o să vezi, a spus Dak Hamee.

— O, suntem niște tineri eroi sfidători, nu-i așa? i-am luat eu în râs. Foarte curajoși!

M-am îndreptat către Dak Hamee. I-am zâmbit Aldreei. Și l-am lovit cu piciorul pe Dak Hamee cât am putut de tare. Apoi l-am mai lovit o dată. El a gemut și a căzut cu fața la podea.

— Demetamorfozează-te, andalito, am spus.

— NU! a strigat prostul de hork-bajir. Nu-l lăsa să...

L-am lovit iar cu piciorul.

— Demetamorfozează-te, andalito. Nu vreau să-mi zgârii piciorul rănindu-ți prietenul. Demetamorfozează-te și gata. Nu contează. Amândoi veți deveni trupuri-gazdă, fie că vă place sau nu. De ce să mai îndurați durerea?

Atunci mi-a venit o idee. Mi-a înflorit în minte precum cea mai frumoasă floare. Desigur. *Desigur!*

— Pune mâna pe ea. Ține-o jos! am răcnit, încântat de ideea mea. Nu-i nevoie să se demetamorfozeze. O pot infesta acum, iar apoi o pot obliga să se demetamorfozeze. Ha-ha-ha!

Războinicii s-au repezit spre ea. Au apucat-o de cap. I-au răsucit urechea.

— NU!

Dak Hamee urla și se zbătea, dar cătușele îl țineau bine.

Am început să eliberez creierului hork-bajirului gazdă de sub control. M-am strecurat, târându-mă și înghesuindu-mă, ca să ies mai repede din urechea lui. Timp de o clipă, extrem de lungă, am orbit, neconectat la nicio gazdă.

Dar apoi am simțit urechea altui hork-bajir, cel care era doar o metamorfozare a andalitei din interior. M-am strecurat prin ea. Am întins disperat antenele, căutând să realizez contactul.

Eram încă pe jumătate în afara urechii andalitei, când i-am atins creierul și i-am simțit mintea. Iat-o, un creier hork-bajir din punct de vedere fiziologic, dar conținând nu o minte idioată de hork-bajir, ci inteligența rapidă ca fulgerul a andalitei.

Am văzut, în interiorul minții, amintirile Aldreei, andalita. Am văzut totul într-o clipă! Tot ce fusese,

tot ce făcuse împotriva noastră. Am văzut secretul recipientului.

Dar, mai presus de toate, am văzut-o alergând, cu coada pe sus, cu patru ochi deschiși, văzând în toate direcțiile în același timp. Alerga liberă prin iarba de pe planeta andalită.

<Salut, andalito!> am strigat, simțind că era conștientă de prezența mea în mintea ei. <Ești a mea! Gazda mea! Sclava mea!>

Nu puteam aștepta să mă înfășor complet în jurul creierului ei. Trebuia să mă uit în amintirile ei, în toate. Și mi-am deschis propria minte și propriile amintiri, permițându-i să vadă tot ce eram, tot ce fusesem. Voiam să se teamă de mine, să înțeleagă cât de lipsită de speranță era viața ei acum.

<Da, uită-te în mintea mea, andalito. Vezi cine sunt? Înțelegi că sunt stăpânul tău? Acum îți dai seama că vă vom zdrobi pe toți?>

Am atins zona care controla vederea. Am deschis un ochi hork-bajir. L-am văzut pe Dak Hamee, strigând, luptându-se. Le-am văzut pe cele două gărzi ale mele privind, fascinate. Într-o clipă, aveam să mă demetamorfozez și să devin primul andalit controlat! Atunci aveau să rămână cu gura căscată. Întreaga rasă de yeerki avea să...

O mișcare! Un alt hork-bajir. Dar cine... trupul meu gazdă!

Timpul parcă a înghețat, când mi-am dat seama de greșeală. Fostul meu trup-gazdă nu mai era sub control.

Nuuuuuuuu! am strigat în tăcere. *Nuuuuuuuu!*

Trupul meu gazdă, liber acum, a luat o armă și-a lipit-o de gâtul uneia dintre gărzile mele. Războinicul meu a căzut ca o piatră. Celălalt războinic s-a întors, dar prea încet, prea greoi. Fosta mea gazdă l-a trimis și pe el pe lumea cealaltă.

Și atunci, în timp ce mă luptam deznădăjduit să preiau controlul asupra andalitei și să pătrund în capul ei, am simțit o mână strângându-se în jurul părții inferioare a trupului meu.

Eram tras afară! Nuuuu Nuuuu!

Antenele mele au pierdut contactul cu ochii. Au pierdut contactul cu mintea andalită.

Eram din nou orb! Neajutorat. Am simțit impactul, când am atins podeaua.

Știam că viața mea va lua sfârșit.

Și totuși, în furia mea neputincioasă, o parte din mine nu se mai putea gândi decât la acea frumoasă imagine pe care o păstram în amintire. La frumusețea copleșitoare a andalitei care alerga liberă.

capitolul 35

DAK HAMEE

Limaxul yeerk zăcea neajutorat pe podea. Alături, zăceau alți doi hork-bajiri controlați.

— Cine ești tu? l-am întrebat pe hork-bajirul care fusese gazda lui Esplin.

— Sunt Gah Fillat, a spus el. Iar tu ești Dak Hamee. Tu ești diferit.

Am zâmbit.

— Nu atât de diferit. Mă poți ajuta să scap de cătușele astea?

Gah părea îngrijorat. Părea buimac. Era, până la urmă, unul dintre semenii mei. Nu auzise niciodată cuvântul „cătușă". Nu avusese niciun motiv să-l știe.

— Pot eu, a spus Aldrea.

S-a târât până la unul dintre hork-bajirii controlați care zăceau fără cunoștință. A scos lansatorul Dracon din mâna lui și a tras, topind cătușele.

— Te simți bine? am întrebat-o.

Ea a dat din cap, afirmativ.

— Acum, da.

Dar ceva era în neregulă cu ea. Știam. Ceva se schimbase. A observat că mă uit fix la ea.

— Yeerkul. Esplin-Nouă-Patru-Șase-Șase. I-am văzut amintirile, a spus ea. Cred... Cred că nimic nu este atât de simplu pe cât pare.

M-am uitat jos, la limaxul care se zvârcolea. Atât de inofensiv, acum. Atât de neajutorat.

Îl uram. Îi uram pe el și pe toți yeerkii pentru ceea ce le făcuseră semenilor mei. Dar nu voiam să-l omor. Eram doar obosit. Prea obosit și ca să-mi trag răsuflarea.

— Ce facem? m-a întrebat Aldrea.

— Cu el? am arătat cu capul spre yeerk. Nu știu.

— Nu doar cu el, a spus Aldrea. Cu toate. Cu noi. Am putea folosi această navă-ploșniță de luptă. Am putea zbura departe. Am putea găsi o planetă nelocuită. Am putea pleca pentru totdeauna din locul acesta.

— Asta vrei să faci? am întrebat-o.

— Acum sunt hork-bajir. Am putea fi... am putea fi *noi.*

Am întins brațul spre ea și-am prins-o de mână.

— Poate că, acolo...

BUUUM!

Nava se învârtea, scăpată de sub control. Am văzut flăcări. Am fost izbit de podea, de tavan, de pereți. Toate se învârteau nebunește.

Prin fereastră, am zărit o navă care trăgea din nou în noi. Nu era o navă a yeerkilor, ci o navă de luptă andalită.

Ne localizaseră. Eram o navă-ploșniță. Ne atacau. Și ne avariaseră deja nava. Aerul aproape se terminase. Plămânii mei nu mai aveau ce inspira.

Aldrea se lupta să ajungă la pupitrul de comandă. Gâfâind, strigând, se lupta cu butoanele de control, lovită de corpurile hork-bajirilor, care pluteau la întâmplare. Nu știa încă să-și folosească degetele groase de hork-bajir.

Coboram. Nu ne mai învârteam așa de repede, dar coboram în mare viteză.

— O să ne prăbușim! strigă Aldrea.

VUF! TROSC!

O parte a navei se rupse. Am văzut crâmpeie de copaci! Ne-am lovit iar și iar.

Apoi, brusc, ne-am oprit.

Am ridicat capul, apoi mi-am pierdut cunoștința.

Când mi-am revenit, am văzut-o pe Aldrea sângerând.

Mi-am pierdut din nou cunoștința.

Era lumină afară când am deschis ochii. M-am uitat în sus, la fața Aldreei. Doar că era fața lui Delf, desigur.

— Acum ești hork-bajir, am spus, prostește, cu mintea amețită și confuză.

— Pentru totdeauna. Limita de timp a trecut. Sunt hork-bajir.

Mintea a început să mi se limpezească. Amintirile mi-au revenit.

— Ceilalți?

— Cei doi hork-bajiri controlați au dispărut, a zis ea. Prietenul nostru Gah Fillat a plecat la cules de coajă.

— Și yeerkul? Esplin-Nouă-Patru-Șase-Șase?

Ea a ridicat din umeri.

— L-am căutat. Nu l-am găsit. Este un fir de apă chiar acolo. Poate...

M-am ridicat în picioare. Îmi simțeam capul de parcă ar fi fost burdușit de un *Jubba-Jubba*. Dar trăiam. Și trăia și Aldrea. Și...

— Recipientul! am strigat.

Aldrea a făcut ochii mari.

— Am uitat de el!

Am alergat amândoi la rămășițele navei-ploșniță. Erau împrăștiate pe o suprafață de câteva sute de picioare.

O grămadă de metal și un motor întreg atârnau în crengile de deasupra noastră.

Am căutat timp de o jumătate de oră. Apoi, o voce a strigat:

— Dak Hamee, sunt aici!

Era Gah. Era în copac, deasupra noastră. Cobora să ne întâlnească. În mână ducea recipientul. Îl

recuperase de pe crengile de mai sus. Știa că era important. Ni-l aducea.

— Nu, a șoptit Aldrea. Nu, nu, nu!

Recipientul era deschis.

— Fugi, Dak! Trebuie să fugim! Vântul îl împrăștie, dar trebuie să fugim!

— Gah! am strigat eu. Gah Fillat!

Dar ce-i puteam spune? Nu puteam face nimic. În timp ce priveam îngrozit, fața i s-a schimonosit, ochii i s-au umflat în orbite.

Noi am fugit.

Am fugit.

Am fugit la vale, în jos, către casa noastră din ținutul arnilor. N-aveam unde să mergem .în altă parte.

Am alergat prin ceața albastră, peste marginea stâncii. Din peretele unde se afla orașul se ridica fum. Am auzit strigăte îndepărtate. Vocile arnilor.

Și, stând acolo, am văzut nava de luptă andalită ridicându-se prin ceață. În spate, un transportor. O altă navă de luptă. Al doilea transportor. Era tot ce mai rămăsese din forțele andalite ale misiunii.

Am stat acolo, privind cum se înălțau, din ce în ce mai sus, luând viteză. Cum dispăreau, în ceața albastră. Privind cum se evapora ultima noastră speranță.

Am stat acolo, pe marginea stâncii, știind că virusul cuantic era răspândit de vânt și că andaliții plecau pentru totdeauna.

Venise sfârșitul. Războiul era pierdut.

— S-a terminat, spuse Aldrea. Andaliții au plecat. Hork-bajirii sunt condamnați.

Dar nici măcar acum nu eram pregătit să mă predau. Da, andaliții plecaseră. Dar cu siguranță mai era o speranță. Cu siguranță exista *o* speranță pentru semenii mei.

— Sunt văi în care virusul nu va ajunge, o vreme, am spus eu. Unii vor supraviețui. Cu siguranță, unii vor supraviețui. Și... și încă mai sunt copaci.

— Și noi, a spus Aldrea. Deocamdată, pentru o vreme, ne avem unul pe altul.

Am stat acolo mult timp. Trecerea navelor andalite lăsase vârtejuri în ceața albastră. Dar, treptat, acestea au dispărut. Nu mai rămăseseră decât coloanele de fum și strigătele slabe dinspre orașul celor care îi creaseră pe semenii mei.

Și pe orbită, și în văi, și în capetele semenilor mei, erau yeerkii.

Eu eram Dak Hamee. Clarvăzătorul hork-bajir. Dar nu puteam vedea viitorul. Nu vedeam speranța, deși știam că exista, totuși, acolo.

Însă o vedeam pe Aldrea. Diferită, acum, o hork-bajiră. O puteam vedea pe ea. Și asta avea să fie de ajuns.

epilog

Jara Hamee tăcu.

Eu mi-am întins aripile, ca să-mi scutur roua zorilor de pe ele. Focul se stinsese, nu mai era nici măcar jar. Ceilalți hork-bajiri plecaseră de mult la culcare.

Toți, în afară de Jara Hamee. Ei mai auziseră povestea.

<Este o poveste uimitoare>, i-am spus lui Jara Hamee. <Nu chiar una fericită, totuși.>

— Da. Poveste bună. Poveste tristă, a încuviințat Jara. Jara Hamee spus. Tata spus Jara Hamee. Tatăl-tatăl spus tata. Eu spun fiică.

Se uită cu drag la hork-bajira care se cuibărise lângă mama ei, în timpul nopții.

<*Fiica* ta? Încă nu pot deosebi masculii de femelele hork-bajir>, am recunoscut. <Dar care este finalul poveștii? Nu mi-ai spus finalul.>

— Povestea nu are final, zise Jara, râzând de parcă aș fi fost un mare prost. Poveștile continuă.

<Cred că ai dreptate. De altfel, cred că nici nu vreau să aflu continuarea poveștii. A fost destul de tristă. Nu mi-e prea greu să-mi închipui semenii pândiți de aceeași soartă ca a hork-bajirilor. Totuși, aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu Dak și cu Aldrea. Și chiar cu Esplin-Nouă-Patru-Șase-Șase.>

— Jara știe asta. Dak Hamee și Aldrea, fiica lui Seerow, trăit. Avut copil. Și murit.

<Copilul lor a fost tatăl tău?>

— Da.

Încă o dată, Jara se uită la mine de parcă aș fi fost greu de cap.

— Dak și Aldrea avut fiu. Fiul numit Seerow. În onoarea lui Seerow. Nu nume hork-bajir.

<Nu, am bănuit eu ceva.>

— Fiul Seerow avut fiu. Iar fiul acela, Jara Hamee!

<Bine. Iată-te, deci. Și Esplin-Nouă-Patru-Șase-Șase?>

Jara mă privi cu șiretenie.

— Tobias cunoaște Esplin-Nouă-Patru-Șase-Șase.

Da. Firește că-l știam. Yeerkul care era obsedat de andaliți. Yeerkul care reușise să supraviețuiască, în ciuda tuturor celor întâmplate.

<Visser Trei?>

— Visser Trei.

Am oftat. Venisem la hork-bajiri încercând să mă simt mai bine. Acum, eram mai deprimat ca înainte. Și îmi era somn. Și foame.

Nu era o poveste bună pentru cineva care se întreba deja care era scopul vieții sale. Yeerkii câștigaseră. Răul triumfase. Hork-bajirii, cu excepția acestui grup mic, erau înrobiți.

Hork-bajirii începuseră să se trezească, mișcându-se, deschizând ochii. Înțepeniseră, probabil, stând întinși în aceste poziții neobișnuite, pe sol. La urma urmelor, erau obișnuiți cu viața în copaci.

Ket Halpak s-a ridicat și mi-a zâmbit. Fiica ei n-a zâmbit, ci doar m-a privit curioasă.

<Îți mulțumesc pentru că mi-ai spus povestea, Jara>, am zis eu. <Cred... cred că putem spera că, într-o bună zi, va mai fi un alt mare clarvăzător hork-bajir, precum Dak Hamee. Poate că va avea mai mult noroc, nu?>

— Da, a răspuns Jara Hamee.

— Da, a zis și Ket Halpak.

Mi-am desfăcut aripile, pregătit să prind adierea de vânt.

— Tobias, a spus Jara. Fiica aceasta numită Toby. Nume pentru Tobias.

<Ooo! Este o mare onoare, Jara și Ket.>

Eram într-adevăr înduioșat. Era o atenție tipică din partea hork-bajirilor.

Se numeşte Dak Hamee.
Poporul lui crede că are
puteri de „clarvăzător".
Că el îi va conduce spre adevăr.

Se numeşte Aldrea. Fiica prinţului Seerow.
Andalitul a cărui neglijenţă a permis
ridicarea Imperiului Yeerk.

Povestea lor începe în lumea hork-bajirilor.
Înainte de invazie. Înainte de teroare.
Înainte de yeerki...

**Această poveste
s-a întâmplat înainte de**

ANIMORFI...

www.corintjunior.ro
ISBN (10): 973-7644-44-1

ISBN (13): 978-973-7644-44-2